

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΙΒ'-ΙΓ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 144-145

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

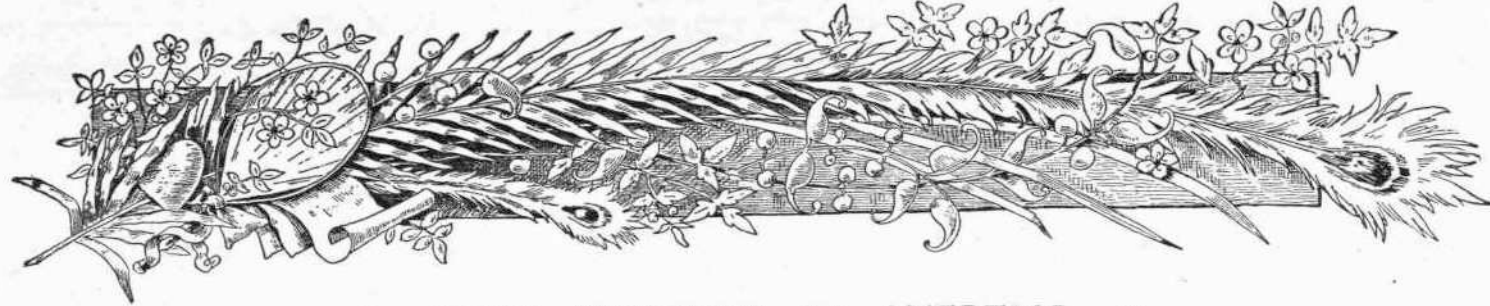
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1916

ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΤΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

* ΔΙΑΤΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΙ ΑΠΕΡΓΙΑΙ *

Ολόκληρος ο μήν Ὀκτώβριος ἐπέρασε μέσα εἰς ἕνα διαρκῆ ὄσαλον — ἄς τὸν εἴπωμεν ἔτσι — ἀπεργιῶν συνδέσμων, σωματείων καὶ διαφόρων ἄλλων ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι ἐκρηγύθησαν ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ διηπόρον καὶ πλῆθος ἄλλων ἀκόμη, αἱ ὁποῖαι ἐπελάμβανον. Διὰ τί ἐγίνοντο αἱ ἀπεργίαι αὐταὶ καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς τῶν; Κυρίως δὲ ποῖα ἡ ἀφορμὴ, ἡ ὁποία προσεκάλεσε τὸν διχασμὸν αὐτὸν μεταξὺ τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς ἐργασίας; Ἰδοὺ ἕνα ζήτημα, ποῦ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ κάπως ἀναλυτικώτερα καὶ βαθύτερα, ἀναζητουμένης τῆς πραγματικῆς ἀφορμῆς κατὰ τὴν κατ' ἐπιφάνειαν φαινομένην τῆς αὐτῆς. Διότι, φυσικὰ, εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ εὐρισκόμεθα εἰς μίαν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ αἰτίαι καὶ αἱ ἀφορμαί, ποῦ προσεκάλεσαν τὰς ἀπεργίας αὐτὰς δὲν ὁμοιάζουσιν μετὰ τὰς συνηθισμένας καὶ δὲν εἶνε ἀπλῶς μία ἐκδήλωσις τῆς διχονοίας καὶ τῆς διαφορίας, ἡ ὁποία ὑφίσταται διαρκῶς μεταξὺ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ κεφαλαίου. Πρόκειται περὶ μᾶς τάξεως μεγάλης, ὁ ὁποία ἐκτείνεται εἰς ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ ἡ ὁποία πάσχει ἐξ ἀφορμῆς τῆς σημερινῆς ἐξαιρετικῆς καταστάσεως. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ προσεξέει κατάλληλιν εἶνε τὸ γεγονός ποῦ παρατηρεῖται ταυτοχρόνως, τοῦ πλουτισμοῦ μᾶς ἄλλης ὀρισμένης μερίδος. Καὶ θὰ ὁμολογήσετε ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ Ἀθηναϊκὴ ἀγορὰ παρουσίασε πορομοίαν εὐρωσιῶν καὶ τῆς αὐτῆς κίνησιν ἡρώδων ἐκεῖνης ποῦ παρουσιάζει σήμερον. Ἐνα ἄπλοιν βλέμμα καὶ τοῦ μᾶλλον ἀπειροῦ ἀπὸ οἰκονομολογικὰ, πείθει περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος. Καὶ δὲν χρειάζεται καμμία ἐξαιρετικὴ ἀντίληψις διὰ νὰ προκίνησιν τὸ συμπέρασμα ἐκ μᾶς συγκρίσεως τῆς περιουσιῆς καταστάσεως τῆς ἀγορᾶς μετὰ τῆς σημερινῆς. Καὶ ἂν θέλῃ νὰ πεισθῇ κανεὶς καλλίτερα ἀκόμη, δὲν ἔχει παρὰ νὰ εἴδῃ μὴ ματὰ εἰς τὰ κέντρα τῆς ἀναρχικῆς καὶ τῆς διασκεδάσεως καὶ νὰ κάμῃ μίαν ἀπόπειραν νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς καταστηματαρχάς. Θὰ ἰδῇ καὶ θὰ ἀκούσῃ ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε ἑκατοστάρια, πενταστούρια καὶ χιλιάρια ἐπετάχθησαν εἰς τὸ

γαροσόν, μετὰ τὴν πλέον μεγαλοπρεπῆ ἀλλὰ καὶ τὴν πλέον περιφρονητικὴν χειρονομίαν ὑπὸ τὴν ὄχρῳροδόνιν λάμπριν τῶν ἡλεκτρικῶν φῶτων. Ἀλλ' ἐν τῷ αὐτῷ περιπτῶσι τί συμβαίνει, ὥστε νὰ παρουσιάζονται μετὰ μίαν ὄψιν χρυσοῦ αἰῶνος αἱ Ἀθηναίαι καὶ μετὰ ἄλλην νὰ μᾶς δεικνύουν τὴν πλέον ἀπελπιστικὴν δυστυχίαν; Καὶ πῶς συμβαίνει, ἀφοῦ εἶνε ὡς βάσις οὗ ἡ οἰκονομικὴ ἐννοσία καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ χρηματικὴ κίνησις ἀποδεικνύουν τὴν ἐντυχιαν ἐνὸς τόπου, νὰ κηρύσσονται ἀπεργίαι ἐκ μέρους τῶν σιδηροδρομικῶν, τῶν ραπτοεργατῶν, τῶν ὑποδηματεργατῶν καὶ νὰ ἀκούονται καθημερινῶς ἀπὸ ὅλας τὰς ὑπαλληλικὰς τάξεις τὰς ἀνηκούσας εἰς τὸ δημόσιον καὶ εἰς τοὺς ἰδιώτας παρὰ τὸν δῆλον τῆς ζωῆς καὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως ἀκόμη ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας; Ἐδῶ εἶνε ὁ κόμπος. Ἀλλὰ τὸ πρῶγμα ἐξηγεῖται. Φαίνεται ὅτι μετὰ τὴν δημιουργηθεῖσαν ἀπὸ τὸν πόλεμον κατάστασιν μίαν ὀρισμένην μερὶς τῆς κοινωνίας κερδίζει ἀφαντασίως μεγάλα, μὴθῶδη ποσά. Καὶ ὡς ἐδῶ μὲν τὸ πρῶγμα δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Τὸ ζήτημα εἶνε πῶς δὲν ἐπέρχεται μὴ σχετικὴ ἐξίσωσις — κατὰ τὸ δυνατόν πάντοτε — σύμφωνα μετὰ τὸν νόμον τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως. Ἀλλ' ὁ πόλεμος ἀκόμη ἐδημοσύνησε ταυτοχρόνως καὶ μίαν κατάστασιν, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει τὴν παράβλεψιν τῆς ἐξισώσεως διὰ τῆς δημονορίας τῆς αἰσχροκερδείας. Μία ὀρισμένη τάξις ἐπιφρελεῖται ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ ἔχει ὅλα τὰ μέσα νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς σημερινὰς τρομακτικὰς ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς. Διὰ τοὺς ἄλλους τὶς ἐνδιαφέρει; Δυστυχῶς δὲ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ἐκεῖνοι ποῦ κερδίζουν δὲν ἔχουν κατὰ μέγα μέρος σχέσιν μετὰ τὴν ἐργασίαν, μετὰ τοὺς ἀντιπροσωπεύοντας δηλαδὴ τὴν ἐργασίαν καὶ ὑποφέροντας, ὥστε νὰ ἐπιέλῃ ἡ ἐξίσωσις. Αὐτὴ εἶνε ἡ βαθύτερα αἰτία τῶν κρονοσμάτων τῶν ἀπεργιῶν καὶ τῆς δυσφορίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ κόσμου. Καὶ δυστυχῶς φαίνεται ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν θὰ διαρκῆσῃ ὅσον θὰ διαρκῆσῃ καὶ ὁ πόλεμος, ἀλλὰ θὰ παραταθῇ καὶ πέραν ἀκόμη.

ΑΛΚΗΣ ΖΑΦ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΔΥΟ ΜΗΝΑΣ

Ἡ ζωὴ μας καὶ κατὰ τοὺς μῆνας αὐτοὺς ποῦ πέρασαν, ἐξηκολούθησε νὰ κυλᾷ μέσα εἰς ἕνα κυκλῶνα καταπιεστικῶν γεγονότων, πρὸ τῶν ὁποίων ἡ σκέψις σταματᾷ πλεον, ἀδυνατοῦσα νὰ εὐχῆ τῆς ἀνάγκης. Ἐν παρῶσιν τοῦ παγκοσμίου ἀλλολοπαράγωμου, ἀνατακτικῆς καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ζητήσαντας καὶ ἐπιθυμοῦντας τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν παραμονὴν ἐν οὐδέτερότητι καὶ ἀισθανόμεθα τὰς συνεπείας τοῦ. Ἀλλ' ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ προτέρημα νὰ εἶνε ὑπομονετικὸς καὶ ὑπομονὴ ἐπιζῶν πάντοτε εἰς τὰ ἐξομαλυνθῶν ὅλα. Ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καταστάσεως νεκρὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἀλληλεπληλῆλους διακοινώσεως τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Μέσα εἰς τὰ τόσα πολεμικὰ γεγονότα ποῦ εἴχαμε τοὺς μῆνας αὐτοὺς, μᾶς ἤλθαν εἰς τὸ μέσον καὶ αἱ προεδρικαὶ ἐκλογαὶ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ μᾶς ἐνθύμισαν, ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ κατὰ ἕνα ἄλλος κόσμος, ὁ ὁποῖος ζεῖ ἐν εἰρήνῃ. Αἱ ἐκλογαὶ διεξήχθησαν μετὰ λύσαν καὶ μανίαν. Οἱ ἀντίπαλοι ὑποψήφιοι, δύο κυρίως ὁ Χούτζ καὶ ὁ Οὐόλσον, ἐπάλασαν μετὰ ὅλας τὰς πολιτικὰς δυνάμεις καὶ μετὰ τὸ ζῆλον τῶν καὶ μετὰ τὸν λόγον τῶν διὰ νὰ κατισχύσῃ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου. Ὁλόκληροι αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι ἐχρον μεταβλήθη εἰς δύο ἀπέραντα ἀντίπαλα ἐκλογικὰ στρατόπεδα. Καὶ δὲν ἦσαν μόνον οἱ ἀνδρες ποῦ ἀνεμύθησαν εἰς τὴν ἐκλογικὴν πάλην. Καὶ αἱ γυναῖκες ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος ψηφίσασα ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ὑποψηφίου. Διὰ νὰ λάβῃ δὲ κανεὶς μίαν ἰδέαν τῆς ἀναμειξῆς αὐτῆς τῶν γυναικῶν τοῦ Ν. Κόσμου εἰς τὰ διοικητικὰ τῆς χώρας τῶν, ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ, ὅτι μόνον εἰς μίαν Πολιτείαν ἐψηφίσαν 300,000 γυναῖκες. Ἐτσι αἱ Ἀμερικανίδες, χωρὶς πομπάδες συλλόγους, θορυβώδη συλλαλητήρια καὶ ἐπιθέσεις ἐναντίον ἀνδρῶν ἐν μέσῃ ὄδῳ, ἔβουαν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα γυναικεῖα προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας. Διόλου ἀπῆθονον δὲ αὐτοὶ νὰ ἀκούσωμεν, ὅτι εἰσῆλθον ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ εἰς τὸ Κογκρέσσον καὶ ὅτι ἤρξαν νὰ ὑπεβάλλουν ἐπερωτήσεις ἐπὶ τῶν πολεμικῶν δαπανῶν τῆς χώρας καὶ νομοσχέδια ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐνιασχῆσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν πολεμικῶν Ὑπουργείων.

Ἐκεῖνο ποῦ ἐξηκολούθησε νὰ μᾶς πιέζῃ καὶ νὰ μᾶς ἀπασχολῇ ὄλην τὴν προσοχὴν καὶ κατὰ τοὺς μῆνας αὐτοὺς ὅπως καὶ κατὰ τοὺς προηγου-

μένους — καὶ φαίνεται δυστυχῶς ὅτι θὰ ἐξακολούθησῃ ἀκόμη διὰ πολὺ καιρὸν — εἶνε ἡ ἀκαταδάματος αἰσχροκερδεῖα τῶν ἐμπόρων, ποῦ πωλοῦν τὰ διάφορα εἶδη καὶ ἰδίως ἐκεῖνα τῆς πρώτης ἀνάγκης. Ἐνὲν ἀφάνταστον ἐκεῖνο ποῦ γίνεται εἰς τὴν ἀγορὰν, ὅπου οἱ δυστυχῆς οἰκονομικοὶ ὑφίστανται φοβερὰ μαρτύρια διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ προμηθευθῶν τὰ εἶδη ἐκεῖνα ποῦ τοὺς εἶνε ἀπαραίτητα διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν. Καὶ εἶνε ἀφάνταστον ἀκόμη ἡ στρεβλοσύνη καὶ τὰ μηχανήματα τῶν ἐμπόρων διὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὰ μέτρα τῶν Ἀρχῶν πρὸς καταστολὴν τῆς αἰσχροκερδείας καὶ τῆς κακοηθείας. Εὐρίσκουν χίλιες δυὸ πόρτες ἀπὸ τίς ὁποῖες ξεγλυτοτροῦν.

Καὶ ἐπειδὴ ἐγίνε λόγος ἀνωτέρω περὶ αἰσχροκερδείας, ἀρχίσασιν ἀπὸ τώρα νὰ σκεπτόμεθα τί θὰ γίνῃ ἕως μεθαύριον ποῦ ἔρχονται αἱ ἐσθραὶ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς μετὰ αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Τί θὰ γίνωμεν καὶ πῶς θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἀναποκορθώσωμεν πρὸς ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις ποῦ ἐσηγηθίσασιν νὰ καλύπτωμεν διὰ νὰ περνώμεν τὰς ἐσθρας αὐτάς; Ἐχει πάρῃ τέτοιον δρόμον τὸ κακόν, ὥστε χρειάζεται νὰ ἀναπτύξωμεν ὄλην καὶ τὴν δραστηριότητα καὶ ὄλην μᾶς τὴν τέχνην διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν ἕνα στρογγυλὸν καὶ ροδίζων χρυσόφομο καὶ μίαν ὀκάν κουραμπιέδες — τὰ δύο αὐτὰ χαρακτηριστικὰ, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐσθραῖσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ ἐτῶν τὴν γέννησιν τοῦ Σωτήρος. Διότι μετὰ τὸν δρόμον ποῦ ἐπῆρεν ἡ αἰσχροκερδεῖα θὰ χρειασθῇ νὰ πωληθῶμεν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μας, ὅσα μᾶς ἔμειναν ἐννοεῖται, διὰ νὰ ἐπαρκώσωμεν.

Τὶ καλοκαίρια εἶνε αὐτὴ καὶ τί πρωτοφανῆς καλωσύνη τοῦ καιροῦ εἰς ἐποχὴν ποῦ ἄλλα μέρη εὐρισκονται πνιγμένα μέσα εἰς τὸν πνεκρὸν καὶ δυσάρεστον πέπλον τῆς οὐμῆλης καὶ ὑφίστανται ὑπὸ τὸ διαρκῆ κλίμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἄλλα ἀκόμη ἔχουν καλυφθῆ ἀπὸ τὰ λευκὰ καὶ ἀπαλὰ στρώματα τῆς χιόνος; Μέσα εἰς τὴν πεζύτητα καὶ τὸν διαρκῆ ἐκνευρισμὸν ποῦ κυλᾷ μονότονος καὶ χωρὶς κανένα θέλητρον ἡ ζωὴ μας, ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ευμένεια τοῦ Ἀθηναϊκοῦ χειμῶνος ἐνσταλάζει εἰς τὴν ψυχὴν μας, ὡς ἕνα χάιδεμα παρθενικοῦ χεριοῦ ἐπάνω εἰς γροντικά μαλλιά ἀσπρίσαντα ἀπὸ τὰ βάραινα καὶ τὰς θλίψεις πολυβασανισμένης ζωῆς. Ὁ Ἀττικὸς οὐρανὸς μᾶς μειδιᾷ ἕνα καλοκάγαθον φο-

τεινὸν μευδίαμα ἀνοξέως καὶ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας, τὰς ὁποίας ταρασσὸν τὰ τρομακτικὰ γεγονότα ποῦ συμβαίνουν γύρω μας, λάμπει καὶ ἀκτινοβολεῖ ἕνας ἐξαιρετικὸς ἥλιος, ποῦ μᾶς τονώνει τὰ μέλη μετὰ τὴν γλυκεῖαν καὶ εὐχάριστον θαλασσοῆν τῶν χρυσοῦν τοῦ ἁκτίων. Ὁρισμένοι οἱ Ἀθηναῖοι πρέπει νὰ εἶνε ἐνθουσιασμένοι μετὰ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν εὐνοίαν τοῦ καιροῦ κατὰ τὴν ἐφετητὴν χειμερινὴν περίοδον. Διότι ἐξαιρετικὴ ἐντέλως εὐνοία εἶνε τὸ γεγονός, ὅτι δὲν ἠσθάνθημεν ἀκόμη καὶ δὲν εἶδαμεν τὴν ἔλευσιν τοῦ χειμῶνος, παρὰ μόνον εἰς ὀλίγας ψεκάδας βροχῆς, ποῦ εἶχον τὴν εὐγενὴ καλωσύνην νὰ καθαρῶσουν τὴν Ἀθηναϊκὴν ἀσφαλτον καὶ εἰς ὀλίγα ξεψυχημένα φύσματα τοῦ χειμερινοῦ ἀνέμου, ὁ ὁποῖος παρέσχε τὰ τελευταῖα λιποψυχόντα καὶ κίτρινα-σμένα φύλλα τῶν δένδρων καὶ ὁ ὁποῖος μόνον αὐτὸ κατώρθωσε νὰ κάμῃ

Ἡ Ἀθηναϊκὴ ἐξοχὴ, μετὰ τὴν ἄλλοῦ μόλις γενωμένην καὶ ἄλλοῦ μόλις ὑπολάνθανουσαν βλαστήσιν, ὄλη ἡ γύρω τῆς πρωτεύουσῆς ἐμορφία καὶ χάρις εὐρίσκειται εἰς τὴν μεγαλειετῶν δόξαν καὶ εἰς τὴν πλέον ζωντανὴν μεγαλοπρεπείαν τῆς. Ἡ Κηφισοῖα, τὰ Φάληρα, ἡ Κολοκυνθοῦ, τὰ Πατήσια, τὸ Κερατῶσι, τὸ Μαροῦσι, χαρίζουν τίς μεγαλειετες καὶ ζωηρότερες ἀπολαύσεις ποῦ εἶνε δυνατόν νὰ δώσῃ ἡ φύσις εἰς τοὺς θνητοὺς. Πρασινὰ βλαστήσαντα, τρυφερὰ, ζωηρόχρῳτα, γεμιστὰ ἀπὸ ζωῆν καὶ τὰ νευρώδη καὶ πλημμυρισμένα ἀπὸ χυμοῦ φύλλα τῆς, ἔκτασις ἀπέραντος μετὰ τῆς ἐντονον, ἥλιος λαμποκοπῶν, οὐρανὸς καταγάλανος καθαρὸς καὶ αἰθρῶς ὡς πρόσωπον ἐντυχιωμένης παιδικῆς, γραμμὰ λόφων γλυκεῖς καὶ ἀπαλαὶ ὡς νανοῦσιμα στοιρικῆς μητέρας καὶ γραμμὰ ὄρεων μεγαλοπρεπῆς εἰς τὴν τραχύτητα καὶ τὴν ἀποτομητῆ τῶν καὶ ὅλα αὐτὰ ἀγαλαχίζόμενα εἶνε ἕνα τρελλὸν καὶ παρὰ φῶρον ἐναγκαλισμὸν τῆς ἀρμονικῆς καὶ ὑπερῶν συνθέσεως τῶν πλέον πρωτοφανῶν, τῶν πλέον τολμηρῶν, τῶν πλέον ζωηρῶν συνθέσεων τῶν χρωμάτων, τὰ ὁποῖα βάρουν ὄλην τὴν ἀγορτικὴν καὶ τὴν ἐξοχικὴν ἔκτασιν, ὅλα αὐτὰ εἶνε μὴ αἰσθητικὴ ἀπόλαυσις καὶ πανθαῖσια, ἀπὸ ἐκεῖνας ποῦ ἐξευγενίζουσιν καὶ λεπτύνουν τὰς αἰσθητικὰς καὶ ἐντυπῶντικὰς ζωηρότητας καὶ βαθύτητα εἰς τὴν μνήμην. Τὸ δυστύχημα εἶνε ποῦ οἱ Ἀθηναῖοι

ΔΕΝ φαντάζομαι, βέβαια, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν, νὰ περιμένετε νὰ σὰς ἀναφέρω κοσμικὴν ζωὴν καὶ κοσμικὴν κίνησιν διὰ τοὺς δύο λήξαντας μῆνας, τὴν στιγμὴν ποῦ κάθε ζωὴ καὶ κάθε κίνησις τῆς πρωτεύουσῆς κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε νεκρωθῆ τελείως ἐξ αἰτίας τῶν γεγονότων ποῦ συνέβαιναν καὶ ἐξακολούθουν νὰ συμβαίνουν γύρω μας. Ἐκεῖ ποῦ ἐπεριμέναν, ἐνθ' εὐρισκόμεθα εἰς τὸ μεταίχιον τῆς καλοκαιρικῆς κοσμικῆς ζωῆς καὶ κινήσεως καὶ τῆς χειμερινῆς, ἐκεῖ δηλαδὴ ποῦ ἐτοιμαζόμεθα διὰ τὴν ἐναρξὴν τῆς ζωῆς καὶ τῆς κινήσεως τῆς νέας κοσμικῆς περιόδου, ἤλθαν τὰ νέα γεγονότα, τὰ ὁποῖα, δικαιολογημένως, μᾶς ἀπηχοῦσαν καὶ μᾶς ἐκίνησαν ὄλον τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐν τούτοις, ἢ ὅλα ταῦτα, μόλις ἡ μεγάλη ὀδύνη ἐκόπασε καὶ ἐμετριώσθη, ἡ ζωὴ τοῦ σαλονιοῦ ἤρχισεν ἀρχοῦντας ζωηρὰ, ἀλλὰ περιοριζομένη εἰς μικροσυγκεντρώσεις καὶ μικροσπεριδὰς, ποικιλομένης μετὰ μίαν μικρὰν παρτίδα πόκερ, μόνου, ἢ μπακαρά καὶ μετὰ ὀλίγην μουσικὴν, ἀναγκάσιν περισσότερον παρὰ κάθε ἄλλην φορὰν διὰ τὴν καταπαύσιν τῶν ὑπερεξηγημένων νεύρων καὶ διασκέδασιν. Αἱ χορευτικὰ ἐσπεριδικῆς κατηγορηθῆσαν σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου. Ποῖος ἔχει τὴν ὄρεξιν νὰ χορεύσῃ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν καὶ νὰ παραδώσῃ τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸ γαργαλιστικὸν καὶ ἀμέριμον στροβίλιμα ἐπάνω εἰς ἕνα γυλιστερὸ παρκέτο καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πολύφωνα τῶν ἡλεκτρικῶν πολυελαίων; Ἐπειτα καὶ ἂν εἶχε κανεὶς τὴν ὄρεξιν αὐτὴν ποῦ θὰ εὐρίσκοντο ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν συμπλήρωσιν καὶ τὴν δημιουργίαν νέων τουαλετῶν;

Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ κοσμικὴ κίνησις καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἐφετηνοῦ ἀρξάμενον τώρα χειμῶνος ὑφίσταται καὶ παρουσιάζεται μέσα εἰς τόσο στενὸν περιβάλλον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ περιμένωμεν ζωηροτέρων καὶ μεγαλειετῶν θεατρικὴν κίνησιν. Καὶ ἀρκετὰ ἐπροβλέπεται, μετὰ τὴν δημιουργίαν τῶν νέων χειμερινῶν θεάτρων καὶ μετὰ τὴν νέαν περίοδον εἰς τὴν ὁποία εἰσῆρχετο τὸ Ἀθηναϊκὸν θέατρον κατὰ τὸν ἐφετηνὸν χειμῶνα. Ἀλλὰ ἀπὸ ὅσα περιμένωμεν δὲν ἔγινε ὅχι μόνον τὸ ἦμισον, ἀλλὰ τίποτε σχεδὸν μῆτρο τοῦ παρόντος, τοῦλάχιστον. Ἐδημιουργήθησαν τρία τέσσαρα νεώτερα θεάτρα, κομψὰ, ὅσον ἐπέτρεπον τὰ διατιθέμενα μέσα, μετὰ ὅλας τὰς ἀναπαισεις ποῦ ἀπαιτεῖ ἕνα χειμερινὸν θέατρον. Τὶ συμβαίνει λοιπὸν; Ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία, πολὺ δικαιολογημένη, ἡμμοποῦσε νὰ ἐπιρροῖ τὴν θεατρικὴν κίνησιν, δὲν ἔχει λόγον εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν. Διότι ἐάν συνέβαινε κατὰ τέτοιον θὰ ἐπιρροῦσε καὶ τοὺς κινηματογράφους, οἱ ὁποῖοι μόλα ταῦτα καὶ μετὰ τὸν καταπιεστικὸν ἐφετηνὸν εἰς τὸν διπλάσιον καὶ τριπλάσιον πολλαπλασιασμὸν τοὺς, πλημμυροῦν καθ' ἐκάστην ἀπὸ κόσμου. Ἀρα κάποιον ἄλλοῦ πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ ἡ ἀποτυχία αὐτῆ. Ἰδοὺ ζήτημα διὰ τοὺς θεατροφίλους, τοὺς ἀχολογούμενους μετὰ τὸ θέατρον καὶ τοὺς ἐνδιαφερομένους διὰ τὸ θέατρον ἐν γένει. Ἐδόθη μὴ ὄθησις εἰς τὴν πτωχὴν Ἑλληνικὴν σκηνὴν καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐπεριμέναν νὰ ἐγκατασταθῇ καὶ τὸν χειμῶνα εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ θέατρον, μᾶς παρουσιάζεται μὴ ἀποτυχία ὄλων τῶν σχετικῶν σχεδίων. Τὸ πρῶγμα εἶνε λυπηρὸν καὶ πρέπει νὰ κίνησῃ τὴν προσοχὴν ὄλων τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ἡ πλημμύρα τῶν κινηματογραφικῶν αἰθουσῶν, ποῦ παρουσιάζει ἐφέτος ἡ Ἑλληνικὴ πρῶ-

κατὰ τὰ ἐνενήντα ἑκατοστὰ ἀγνοοῦν τὴν ἀπόλαυσιν αὐτὴν, τερπόμενοι καὶ κυλῶντες τὴν μονότονον ζωὴν τῶν μέσα εἰς τὸ ἄθλον καὶ κάκιστον περιβάλλον τοῦ πλείστου τῶν Ἀθηναϊκῶν καφετειῶν καὶ κέντρων.

Τὰ ξενοδοχεῖα τῆς πρωτεύουσῆς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν μετὰ τὴν πλημμύραν τῶν ξένων ποῦ κατέλυσαν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐσκορπίσθησαν εἰς τὰ πέτρα τῶν, ζητούντες μίαν στέγην ὑπὸ οἰκονομικῆς, ἔστω καὶ τὴν ἀθλιεστέραν, μορφήν, εἶνε ἀληθῆς νομοματοκοπεῖται καὶ ὄχι ἐπιχειρήσεις πλέον. Μ' ὅλα ταῦτα ὅμως κανεὶς δὲν ἔσχε μίαν νεωτεριστικὴν ἐμπνευσιν, ἡ ὁποία παρατηρεῖται εἰς τὸν ἄλλον πολιτισμένον κόσμον εἰς τοὺς εἰδῶς αὐτοῦ τὴν ἐπιχειρήσιν. Καὶ κανεὶς δὲν ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ καινοτομήσῃ καὶ νὰ παρουσιάσῃ κατὰ τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸν νὰ τιμᾷ καὶ νὰ πλουτίσῃ, πρὸ παντός, ἀλλὰ καὶ τὸ κράτος νὰ παρουσιάσῃ ἐν τῇ ὄψει τῆς πρωτεύουσῆς, τοῦλάχιστον, πρὸς τὸ παρόν, πολιτισμένον καὶ ἀκολληθῶν τὰς νεωτέρας προόδους. Μία ἐπιθεώρησις κάπως συστηματικὴ θὰ εἶνε καὶ τοὺς πλέον ἀδαεῖς περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἀνωτέρω. Καὶ ἂν συνηθίσῃ ὀλίγας ἐξαιρέσεις, ἡ κομφὸρ, ἡ πολυτέλεια, ἡ καθαριότης καὶ ἡ προθυμία, τὴν ὁποίαν θὰ παρέχῃ ἡ ἐξαιρέσις αὐτῆ, δὲν θὰ εἶνε προσιτὴ παρὰ μόνον εἰς ἐκεῖνους, ποῦ θὰ εἶχαν τὸ εὐτύχημα νὰ ἔχουν τὸ πορτοφύλι ἐνός Ρότσιλδ, ἐνός Ρόκφελερ, ἐνός ὁποιοῦδου τοῦ ἄλλου ἑκατομυριοῦτον. Μία ματὰ ὅμως πρὸ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, θὰ φανερώσῃ ὅτι ξενοδοχεῖα μετὰ κομφὸρ, μετὰ πολυτέλειαν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ ὁ πλέον δισκόλος πελάτης θὰ μείνῃ ἐνθουσιασμένος καὶ τὰ ὁποῖα οὐτε νὰ φαντασθῇ κἂν δὲν εἶνε δυνατόν ὁ Ἀθηναῖος ἰδιοκτικῆς ξενοδοχεῖου, εἶνε προσιτὰ καὶ εἰς ἐκεῖνους ἀκόμη ποῦ τὸ βαλάντιόν τοὺς ἐπιτρέπει μετρίως δαπάνας. Ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δυστυχῶς δὲν εἶδαμεν οὐτε τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον ἐδημιουργεῖται καὶ ἰδιαιτέρως ὑποφέρει διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀκριβῶς, νὰ δεῖξῃ κάποιο ἐνδιαφέρον ἔστω καὶ μικρόν. Δὲν πρόκειται δὲ διὰ τὴν σημερινὴν περίστασιν, ποῦ ἡμμορεῖ νὰ δικαιολογηθῇ κάλλιστα μὴ ἀδιαφορία. Πρόκειται διὰ τὸ παρελθόν, κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ Κράτος εἶχε καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὰ μέσα πρὸς τοῦτο, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐδεῖνε κάποιο σχετικὸ ἐνδιαφέρον δι' ἄλλα πράγματα τῆς ἰδίας μορφῆς.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

τεύουσα εἶνε πρωτοφανῆς καὶ ἐκπληκτικῆς. Τὸ πρῶγμα δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν προθυμίαν τῶν Ἀθηναίων τῶν ἰδίων τῆς Ἀττικῆς, τοῦ περιέρχον αὐτοῦ πλάσματος, πρὸς τὸν κινηματογράφον. Καὶ τὴν περίοδον αὐτὴν τοῦ περιορισμοῦ κάθε ζωῆς καὶ κινήσεως κοσμικῆς, αἱ κινηματογραφικαὶ αἰθουσαι παρουσιάζουσιν ἐξαιρετικὰ κοσμικὰ κέντρα, συχαζόμενα ἀπὸ ὅλας τὰς Ἀττικὰς καὶ τοὺς Ἀθηναίους, ποῦ τὰς παίρνουν εἰς τὴν γραμμὴν μετὰ τὴν σιρᾶν ὄλας. Τὸ ἀνοιγμα νέων αἰθουσῶν, πολυτελῶν καὶ κομμορτάτων, μετὰ πλοῦτον φωτισμοῦ καὶ μετὰ ἀρκετὴν ἀναστατικότητα, ὀφείλει νὰ ὁμολογήσῃ κανεὶς, δὲν ἐπιρροῦσε καθόλου τὰς ἐργασίας τῶν παλαιῶν. Ὅλοι κατακλύζονται ἀπὸ πλῆθη, τερπόμενα πρὸ τῶν κομμοκῶν παθημάτων τῶν Γρικαντῆν καὶ τοῦ Γκριμτοῦλετοῦ καὶ χιόνουα ποταμοῦς δακρυῶν πρὸ τῶν λιποθυμιῶν καὶ τῶν ἀναφυλλητῶν ποῦ ταρασσὸν τὸ στήθος τῆς «γῆσσης» Μπερτιν, τῆς αἰσθητικῆς Μπροέλλι, τῆς θεᾶς Ναιπεροκόφσκα, καὶ δὲν ἔξω κ' ἐγὼ τίνος ἄλλου, λάμποντος «ἀστέρος» τῆς κινηματογραφικῆς σκηνῆς. Εἶνε πρωτοφανῆς ἡ προθυμία αὐτῆ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κόσμου πρὸς τοὺς ἀρῶνους καλλιτέχνους τῆς ὀδῆς ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τοὺς προκαλοῦντας τόσα δάκρυα, τοὺς γενῶντας τόσα μυστικά αἰσθηματα, τοὺς θερμαίνοντας μετὰ ἀμφοῖς μεγάλων σχεδίων, τοὺς δημιουργοῦντας μεγάλας ἡλληλικῆς εἰς μικροὺς ἐφηβικοὺς ἐγκεφάλους καὶ τοὺς πλημμυροῦντας ἀπὸ καλμοῦς εὐαρέστους καὶ συγκινητικούς ἀδάως καρδίας χορτασίων, ποῦ μόλις ἐγενήσαν τὸ παραπέτασμα, ποῦ τοὺς κρῦβει τὸν κόσμον τῶν αἰσθημάτων.

Καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμη πο

Η ΑΡΧΑΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΜΙΑ από τās αρχαιότατας χώρας, τών οποίων ο πολιτισμός έλαμψε πολύ πριν ή άκόμη φωτίση ο πυρός τού Έλληνικού πνεύματος, είνε και ή Αίγυπτος, ή όποία άνήκει εις την χορείαν τών λοιπών συγχρόνων λαών, Ασσυρίων, Βαβυλωνίων, Νινευτίων και Χαλδαιών.

Αί άνασκαφαι και αι λοιπαι αρχαιολογικαι αποκαλύψεις αποδεικνύουν, ότι το μεγαλειον της Μέμφιδος και τών Θηβών, υπερέθη τό της Βαβυλώνας και της Νινευί.

Βάσαν προς ιστορικην μελέτην τού αρχαίου τούτου λαού, διά τούς διαφόρους αρχαιολόγους και ιστοριοδίφας, δίδουν αι περιγραφαι τών αρχαίων ιστοριογράφων και αι περιγραφαι τών ναών, αι όποια και άρχαιότεραι και αθθεντικώτεραι είναι. Αί έπιγραφαι όμως αιτιαι έχον γραφει εις την ιερογλυφικην, ή όποία ήτο έντελώς άκατάληπτος μέχρι πρό όλίγων έτών. Η γλώσσα τών Αρχαίων Αιγυπτίων είναι συγγενής προς την τών Εβραίων, Συρίων και Αράβων.

Της γλώσσας όμως ταύτης ή τελευταία παραφθορά ήτο ή γλώσσα τών Κοπιτών, ή όποία δέν όμιλείται πλέον από τού ΙΖ' αιώνος. Καί αι πρώται ιερογλυφικαι γραφαι έχοράχθησαν πρό 4000 έτών, οι δέ Κοπίται από τού Β' ή Γ' αιώνος μ. Χ. μετεχειρίζοντο τό Έλληνικόν άλφάβητον με όλίγας διαφοράς.

Ένεκα αυτού τού λόγου αι διάφοροι έπιγραφαι ήτο αδύνατον να χρησιμοποιούν. Καί ίσως άκόμη δέν ή άγνωρίζομεν τά της Αρχαίας Αιγύπτου, έν και τό 1799 δέν εδρίσκειτο πλησίον της πόλεως Ροζέτας μία περιγραφή περιλαμβάνουσα και την Έλληνικην μετάφρασιν τού κειμένου. Έκτοτε αυτό τό σπουδαιότατον εθρομα ό Γάλλος Σασή, ό Άγγλος Χοιγκ και πολλοί άλλοι, επί πολλά έτη προσεπάθον να τό εξηγήσουν, έως ότου κατά τό 1822 ό Γάλλος Σαμπολκίν κατορθώσασε να έξακριβώσασε διάφορα ιερογλυφικα ψηφία και να αναγνώσασε κατά πρώτον τά κύρια όνόματα. Μέχρι της εποχής εκείνης, έθεώρων ότι τά διάφορα σχήματα ζώων, ανθρώπων, φντιών, εργαλείων κλπ. άπετέλον άλληγορικην γραφήν, άλλ' αυτοί άπεδείχθη ότι δέν άπετέλον παρά άληθινόν άλφάβητον. Τέλος μελετών την Κοπιτικην γλώσσαν, κατορθώσασε να ματεύσασε μερικώς φράσεις όλοκλήρους και κατόπιν να θέσασε τά βάσεις τού πρώτου Αιγυπτιακού λεξιλογίου και της γραμματικής. Οι συνεχίσαντες τό έργον του συνεπλήρωσαν τάς μελέτας του και έξέδωκαν λεξικά, σήμεραν δέ ή άνάγνωσις τών Αιγυπτιακών έπιγραφών είναι εύκολος όσον και ή ένός αρχαίου κειμένου Έλληνικού ή Λατινικού. Η άνακάλυψις αυτή λαν δικαίως άθεωρήθη ως μία τών σπουδαιότερων τού ΙΘ' αιώνος.

Τά σημεία τά άποτελούντα τό σύστημα της γραφής τών ιερογλυφικών είναι περίπου 500, εκ τών οποίων τά 24 άντιστοιχούν προς ψηφία,

όπως εις τά άλφάβητα τών άλλων έθνών. Άλλα έξ αυτών άντιστοιχούν προς συλλαβάς και άλλα προς όλοκλήρους λέξεις.

Οι Αιγύπτιοι ως βάσαν μετρήσασε τού χρόνου έχον τάς βασιλείας και τούτο ήτο μέγα έμπόδιον διά να γνωρισθί ή ή μακρά ιστορία της Αιγύπτου, διότι κατάλογος πλήρης τών βασιλευσάντων Φαραών και τού χρόνου της βασιλείας των δέν ύπάρχει. Ο διασωθείς κατάλογος τών βασιλέων εις τόν ναόν τού Κάρανα άναφέρει 61 όνόματα, ό δέ τού ναού της Αδύδου 76, άλλα και εις τούς δύο έλλείπει ό αριθμός τών ένών της βασιλείας εκάστου. Εις τοιούτος ύπάρχει εις τόν πάπυρον τού Μουσείου τού Τουρίνου, άλλα και αυτός ως και τινες άλλοι μικροτέρας αξίας, είναι έλλειπει. Ειδικιώτατα περί Αιγύπτου γράφας είναι ό αρχαίος Αιγύπτιος Άρχιερέδς και γραμματέδς τών εν Αιγύπτω ιερών αδύτων ό Μανέθων, ό όποιός έγνώριζεν άριστα τά Έλληνικά γράμματα. Ούτος και έντολήν τού Πτολεμαίου τού Φιλadelphου (285—247 π. Χ.) έγραψε τά Αιγυπτιακά.

Ο Μανέθων διήρσε τούς διαφόρους Αιγυπτίους βασιλείς, από τού αρχαιότατον Μένη μέχρι τού Μ. Αλεξάνδρου, εις 31 δυναστείας. Η μεγάλη όμως πυρκαϊά της μεγάλης βιβλιοθήκης της Αλεξανδρείας υπό τού Αραβος στρατηγού Άμρου κατά τό 641, δέν μιάς έπιτρέπει παρά κατά προσέγγισιν να σχηματίσωμεν τόν ακόλουθον πίνακα τού Μανέθων.

Α. Αρχαίον βασιλείον περιλαμβάνον την πρώτην δυναστείαν μέχρι της ένδεκάτης (3500-2200 π. Χ.).— Β. Μέσον βασιλείον. Από της δωδεκάτης μέχρι της δεκάτης εκτης δυναστείας (2200-1600 π. Χ.).— Γ. Νέον βασιλείον. Από της δεκάτης έβδόμης μέχρι της εικοστής δυναστείας (1600-950 π. Χ.).— Δ. Εποχή της Λεβικης Έπικυριαρχίας από της εικοστής πρώτης μέχρι της εικοστής πέμπτης δυναστείας (950-663 π. Χ.).— Ε. Εποχή καταπτώσεως. Από της εικοστής έβδόμης μέχρι της τριακοστής πρώτης (663-332 π. Χ.).

Υπό τών ιστορικών άναφέρεται ως πρώτος βασιλεύς ό Μένης, όστις έκτισε και την πόλιν Μέμφιν εις την είσοδον τού δέλτα τού Νείλου. Η πόλις αυτή ύπήρξεν επί πολλούς αιώνας ή πρωτεύουσα τού Κράτους, μέχρις ότου, κατά τό τέλος τού αρχαίου βασιλείου, άνεπτύχθησαν πλησίον της αι Θήβαι, αι όποια επί τινε καιρόν την υπερέβαλον εις μεγαλοπρέπειαν. Κατόπιν ή πρωτεύουσα μετεφέρθη εις Μέμφιν από όπου τέλος μετεβιβάσθη όριστικώς εις Αλεξάνδρειαν.

Ο Μένης, υπήρξε και ό πρώτος νομοθέτης τών Αιγυπτίων, αυτός δέ έκτισε και τόν ναόν τού Φθα (Ήφαίστου). Ο τάφος του άνεκαλύφθη τό 1897 εις την Άνω Αιγυπτον, εις τό χωρίον Θίνα πλησίον της Αιγυπτιακής Αδύδου. Η δυναστεία του διήρκεσε 253 έτη.

Μετά την δυναστείαν τού Μένη ήκολούθησαν και δύο

άλλα δυναστεία περι τών οποίων πολλοί όλίγα είναι γνωστά, διότι σπανίζουν τά μνημεία της εποχής εκείνης. Εκ τών ύπαρχόντων όμως άποδεικνύεται ότι ήτο μέγας ό πλούτος και ή δύναμις τών βασιλέων της Δ' δυναστείας, ως και της Ε'.

Τότε εκτίσθησαν αι πυραμίδες της Γκίζης. Ο σημαντικώτερος βασιλεύς της δυναστείας ταύτης ήτο ό Χέοψ, ό όποιός ήτο ό πολεμικώτερος τών Φαραών και φίλος τών γιγαντιών οικοδομών. Διά την πυραμίδα τού Χέοπος, ή όποία είναι και ή μεγαλύτερα έξ όλων της Γκίζης, ό Ηρόδοτος δίδει λεπτομερεστάτην περιγραφήν. Είναι έστραμμένη ακριβώς προς βορράν, και αι 2.300.000 πέτραι αι όποιαί την σχηματίζουν μέχρι ύψους 147 μέτρων είναι τόσοσιν έπιστημονικώς τοποθετημένα, ώστε μόνον διά τών σημερινών τελειωμάτων εργαλείων δύναται τις ν' άνακαλύψη και καταμετρήσασε τά ελάχιστα ύπάρχοντα σφάλματα της οικοδομής. Εις τό έσωτερικόν ύπάρχον διάφοροι διόδοι, τών οποίων ή μεγαλύτερα έχει ύψους 8 μέτρων. Εις τό κέντρον τού μνημείου εδρίσκειται τό θαυμάσιον τού βασιλέως, τό όποιόν καθώς άπεδείχθη, δέν έμπεριείχε ποτέ τό λείψανόν του. Οι λίθοι οι χρησιμοποιήσαντες εις την οικοδομήν των πυραμίδων, μετεκομίζοντο από τά λατομεία της Τούρας, άτινα εδρίσκοντο επί τών πλευρών τών όρέων Μοκάταμ, προς νότον τού Καίρου, τά όποια και σήμεραν άκόμη παράγονται πολυπληθείς σαρείας λίθων διά τάς οικοδομάς τού Καίρου.

Η Ε' δυναστεία συμπίπτει με την άκμήν της Αιγυπτιακής καλλιτεχνίας. Υπό την Ζ' όμως έλαττούνται ή ισχύς τών βασιλέων προς όφελος τών μικρών ήγεμονιών, εις δέ τό τέλος διακόπτεται ή ενότης τού Κράτους.

Εις την Κάτω Αιγυπτον βασιλεύοντι βασιλείς αυτόνομοι, άλλοι δέ εις την Μέμφιν (δυναστ. Ζ'-Γ'). Οι ήγεμόνες όμως της Θηβαίδος, εις την Άνω Αιγυπτον, κατορθώσαν να επαναφέρουν την ενότητα και να εγκαταστήσουν δευτέραν περιόδον άκμής.

Κατά την ΙΒ' δυναστείαν εις τό Μέσον Κράτος, ή Αιγυπτος άνήλθεν επί τού κατακόρυφου της δυνάμεως και τού πλούτου. Μνημεία πολυπληθέστατα, καθ' όλην την χώραν διεσπαρμένα, μαρτυρούν σαφέστατα τό μεγαλειόν της εποχής εκείνης, ήτις θεωρείται ως ή κλασσική περίοδος τού αιγυπτιακού πολιτισμού. Υποτίθεται ότι τότε εκτίσθησαν και τά άρδευτικά έργα τού Φαγιούμ, λόγω τών οποίων ή επαρχία αυτή έγινε τό πλουσιώτερον τμήμα της Αιγύπτου.

Τότε ή ισχύς τών Αιγυπτίων έγένετο λίαν αισθητή και εις τό έξωτερικόν. Η Νουβία, ή όποία εδρίσκειται προς νότον της Αιγύπτου κατεκτήθη και τά όρια τού Κράτους επεξετάθησαν πέραν τού δευτέρου καταράκτου τού Νείλου (1950 π. Χ.) Τό δέ έμπόριον άνεπτύχθη τά μέγιστα λόγω τών σχέσεων μετά της Συρίας και της Νοτίου Αραβίας. Διαμονή της ΙΒ' δυναστείας ήτο ή Μέση Αιγυπτος, δηλαδή τό Φαγιούμ, ίσως δέ και αι Θήβαι της Άνω Αιγύπτου.

Κατά την επομένην δυναστείαν τά Ασιατικά σίφη των Ύψηδς (των ποιμένων βασιλέων) εκυρίευσαν την Κάτω και την Μέσην Αιγυπτον. Ο Μανέθων άναφέρει ότι ούτοι έμειναν εις την χώραν 511 έτη, άλλα κατά τάς νεωτέρας έρεύνas, φαίνεται ότι μόνον 200 έτη διήρκεσαν ή διαμονή των. Υποτίθεται ότι οι Ύψηδς είναι εκείνοι, επί τών οποίων έγένετο ή μεταβάσειος τών Εβραίων εις την Αιγυπτον επί Δαυίδ.

Τέλος ό βασιλεύς της ΙΖ' δυναστείας εδρεύον εις Θήβας, κατορθώσασε να έξλευθερώσασε την Αιγυπτον από τούς Ύψηδς.

Με τόν Άμωσιν αρχίζει τό νέον Κράτος, τό όποιόν έφερε

την Αιγυπτον εις τόν κολοφώνά της. Συγχρόνως προς την πολιτικην αυτήν μεταβολήν, έπήλθε και οίκοκή μεταβολή εις τόν βίον τών κατοίκων λόγω της φορολογίας ξένων λαών. Τούτου ένεκεν άπειρα πλούτη εισέορρευσαν εις τό Κράτος. Μνημεία μεγαλοπρεπή εκτίσθησαν, εις τά όποια διακρίνεται τό αισθημα της ασφαλώς άξαναομένης έξουσίας.

Τόν Άμωσιν διεδέχθησαν επί τού θρόνου οι Α' και Β' Θουμμώσιοι, τούτους δέ Θουμμώσιος ό Γ' (1503—1499 π. Χ.) ό όποιός διέπρεψε περισσότερο όλων τών βασιλέων της Αρχαίας Αιγύπτου διά τών κατακτήσεών του. Υπέταξεν όλην την Συρίαν μέχρι τού Εδφράτου, ή δέ Κύπρος, ή Κιλικία, ή Ασσυρία και Βαβυλωνία έξήτησαν την φιλίαν του και τού έστειλον δώρα.

Επί τού έγγόνου αυτού Άμενώφιου τού Δ', ήρξατο κλισιόμενη ή κυριαρχία τών Αιγυπτίων εις την Συρίαν. Από βορρά επέδραμον οι Χετταίοι, προσπαθόντες να έξαπλώσουν την έξουσίαν των, από νότον δέ και πρό πάντων εις την Ίερουσαλήμ, οι Χαθρηάιοι, οι όποιοι δέν ήσαν παρά οι Έβραίοι. Τέλος αι Επαρχία της Συρίας άπωλώθησαν διά τούς Αιγυπτίους.

Κατόπιν ήρχισαν αι έσωτερικαι θρησκευτικαι έριδες, μέχρις ότου ήρχισαν πάλιν να σκίπτονται περί Συρίας. Ο δευτέρος βασιλεύς της ΙΘ' δυναστείας Σέσωθις ό Α', υίός τού Ραμεσσή Α', έπολέμησε κατά τών Χετταίων, μολοντί δέ εις τάς έπιγραφάς ναχαίται ότι τούς ενίκησε κατά κράτος, δέν είχε μέγαρα άποτελέσματα ή νίκη του. Ο υίός τού Ραμεσσή ό Β' (ό Σέσωστρος τών άρχαίων) ήναγκάσθη να επαναρχήσασε τόν πόλεμον, μετά πολλάς δέ μάχας κατορθώσασε, κατά τό 21^{ον} έτος της βασιλείας του, να συνάψη συνθήκας διακοπής ειρήνης, δι' όν οι μόν Αιγύπτιοι έχοράχσαν τό νότιον μέρος της Παλαιστήνης, οι δέ Χετταίοι τό βόρειον. Ο Ραμεσσής έξησεν άκόμη 46 έτη καθ' ό έκτισε πελωρίας οικοδομάς πανταχού τού Κράτους του, δικαίως δέ λέγεται ότι τό ήμισον τών σαρζομένων έως σήμεραν μνημείων της Αρχαίας Αιγύπτου εκτίσθησαν επί της βασιλείας του. Εκ τού-

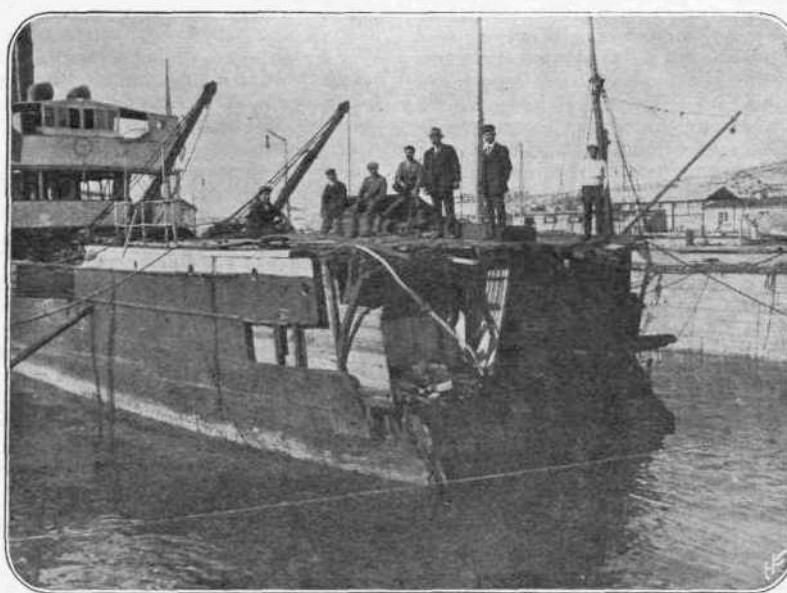
των τά κυριώτερα εδρίσκονται εις τάς Θήβας, τό σημερινόν Λούξορ. Ο υίός του Μενεφθάς διετήρησε τό κράτος τού πατρός του, άποκρούσας νικηφόρος τάς επιθέσεις τών Λυβικών φυλών, αι όποιαί έχον συνασπισθί μετ' άλλων λαών της Μικράς Ασίας και έχον εισβάλη εις τό ανατολικόν μέρος τού Αίλτα. Μετά τόν θάνατόν του όμως, επανήρχισαν αι έριδες και οι έμφύλιοι πόλεμοι, οι όποιοι κατέστρεψαν τό Κράτος τού Ραμεσσή. Επί τούτου έγένετο και ή έξοδος τών Εβραίων εκ της Αιγύπτου. Κατά τάς ιεράς γραφάς, ό Μενεφθάς καθ' αρχάς έπέτρεψε την έξοδον τών Εβραίων, κατόπιν όμως μετανοήσασε τούς κατεδίωξε και επήνθη πανσφιαιγιά εις την Έρυθράν Θάλασσαν. Έκτοτε ή Αιγυπτος έπαισσε να κατέχη εις τόν κόσμον θέσιν πρωτεύοντος κράτους. Πέρι τά μέσα τού 950 π. Χ. εδιώχθη εκ τού θρόνου ή δυναστεία τών ιερών από ήγεμόνας, τών οποίων οι πρόγονοι έχον έλθει εκ Αιθύνς άρχηγοί στρατευμάτων και οι όποιοι έχον εγκατασταθί εις τό Αίλτα, αξένοντες σιν τώ χρόνω την ισχύν των. Εκ τών βασιλέων της δυναστείας ταύτης διέπρεψεν ό Σέσογχις ό Α', ό άναφερόμενος εις την Παλαιάν Γραφήν ως Σουσακιμ. Ούτος ήθέλησε να επανακτήσασε την Συρίαν και έσωτρατείσασε κατά τό 6^{ον} έτος της βασιλείας τού Ροβοάμ, έναντίον της Ίερουσαλήμ, εσύλλησε τόν ναόν τού Σολομώντος. Η έξιατόρησις τών πολέμων τούτων άνεωρέθη χαραγμένη επί τών τοίχων τού ναού τού Κάρανα. Επί τών διαδόχων του όμως διελύθη τό Κράτος, διότι αι μόν κάτω χώραι άπσυνετέθησαν

ΡΕΜΠΩΔΗΣ

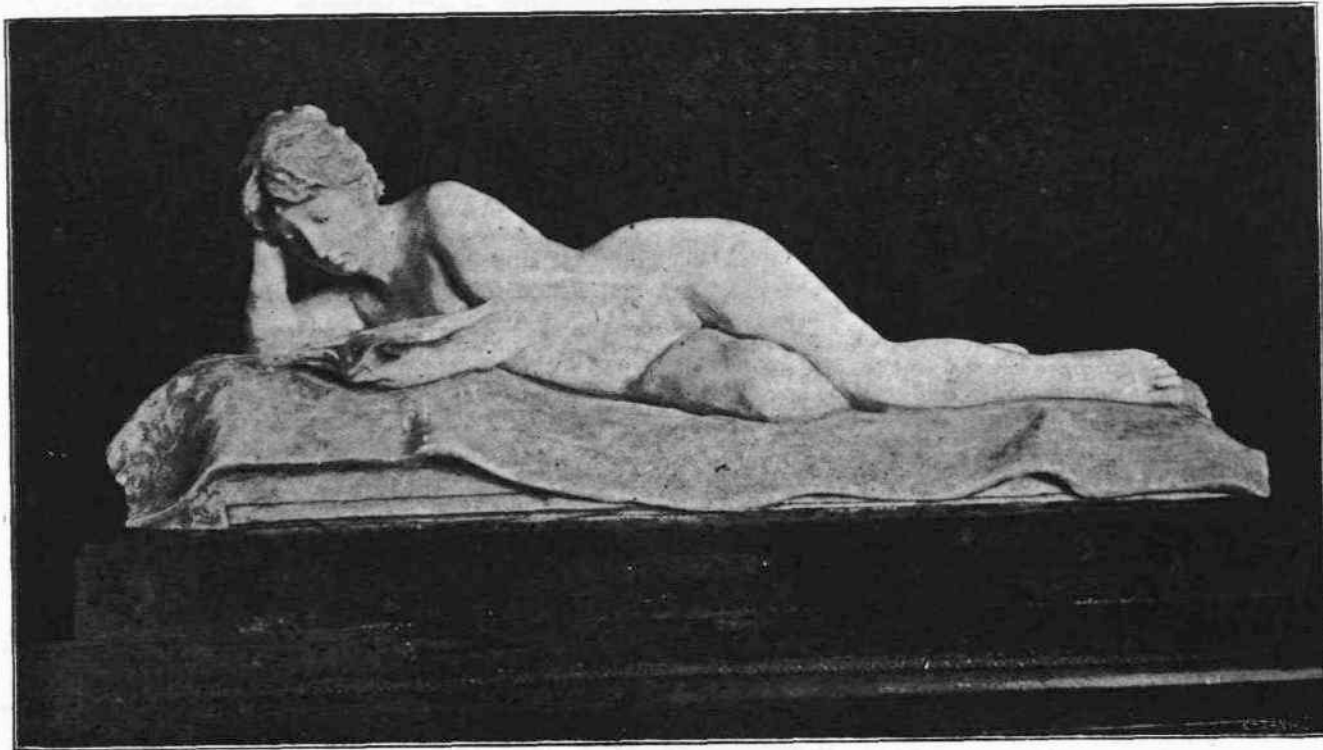
ΕΞΗΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦ.

ΑΙ ΑΠΟΛΕΙΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΑΥΤΙΑΙΑΣ. — Μία από τās άπολείας της μικράς Έλληνικής έμπορικης ναυτιλίας κατά τό έτος τούτο. Η 'Αγγελική' τού Γενουάτου, καταστραφείσα παρά τās Φίλιβας, όταν εισήλθεν εις τās μονήμιους Λεζαμενάς προς έπισκευήν.

ΣΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΜΕΛΕΤΗ

ΤΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ."

είς μικράς ηγεμονίας κατά δὲ τὸ 728 π. Χ. ὁλόκληρος ἡ Αἴγυπτος ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν Αἰθίοπων βασιλέων, οἵτινες ἀπαρτίζον τὴν ΚΕ' δυναστείαν. Οἱτοὶ ἐπιχειροῦντες νὰ ὑπερασπίσων τὰ μικρὰ Συριακὰ Κράτη ἐναντίον τῶν Ἀσσυρίων, ὄχι μόνον νὰ τοὺς ἀναγκάσων τὴν πρόδον δὲν κατώρθωσαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Αἴγυπτος ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ταρακός, κατελήφθη ὁλόκληρος ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ Ἀσσυρίου Ἀσασαχάδωνος κατὰ τὸ 671, διατελέσασα ἐπὶ ἐννέα ἔτη ἐπαρχία Ἀσσυριακῆ. Θὰ ἐξηκολούθει δὲ νὰ εὐρίσκειται ὑπὸ τὸν Ἀσσυριακὸν ζυγὸν ἐὰν ὁ Ψαμμίτιχος ὁ Σαΐτης, εἰς ἐκ τῶν ἡγεμόνων τοῦ Δέλτα, δὲν τὸν ἀπεινάσει, βοηθούμενος ὑπὸ Ἰώνων καὶ Καρῶν στρατιωτῶν, τοὺς ὁποίους τοῦ ἔπειλεν ὁ σύμμαχος του βασιλεὺς τῆς Ἀυδίας, Γίγης. Ἐκ διαφορῶν ἐπιγραφῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι κατώρθωσε νὰ ἐνώσῃ ὁλόκληρον τὴν Αἴγυπτον ὑπὸ ἓνα σκῆπτρον. Ἀγνωστον ὅμως πῶς ἐπετεύχθη νὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὰς μικρὰς ἡγεμονίας τὰς καλουμένας δωδεκαρχίας.

Ὁ Ψαμμίτιχος οὗτος καὶ οἱ διάδοχοί του ἀπαρτίζον τὴν ΚΣ' δυναστείαν ἣτις ἠπῆρξεν καὶ ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τῆς ἀκμῆς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ.

Τοὺς Ἕλληνας μισθοφόρους ἠκολούθησαν καὶ ἔμποροι, οἱ ὁποῖοι ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ. Ἡ παρουσία τῶν Ἑλλήνων αὐτῆ εἰς Αἴγυπτον ἠπῆρξεν ὁ πρόδρομος τῆς εἰσβολῆς τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν χώραν τοῦ Φαραώ. Οἱ διάδοχοι τοῦ Ψαμμίτιχου, ἀντιληφθέντες τὴν μεγάλην ἐκπολιτιστικὴν ἀξίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἤρχισαν εὐνοοῦντες τὰς Ἑλληνικὰς ἀποικίας, μεροληπιῶντες ἀκόμη ὑπὲρ αὐτῶν ἐναντίον τοῦ λαοῦ των. Ἐνεκα τούτου, καθὼς ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος, 240.000 στρατιῶται ἐκ τῶν ἀρχαίων τάξεων τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ στασιάζουσιν ἀπεχώρησαν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν εἶχε κανένα σοβαρὸν ἀποτέλεσμα οὔτε ἀπὸ ἐσωτερικῆς οὔτε ἀπὸ ἐξωτερικῆς ἀπόψεως. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, τόση ἠπῆρξεν ἡ ἀγάπη τοῦ Ψαμμίτιχου πρὸς τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν, ὥστε πολλοὺς παῖδας Αἰγυπτίους ἐξεπαίδευσεν Ἑλληνιστὶ καὶ οἴτινες κατόπι ὀνομάσθησαν διεργηταῖς τοῦ Κράτους.

Ὁ Ψαμμίτιχος ἐθαύμασεν ἐξ ἔτη ὡς ἡγεμὸν τῆς Σαΐδος, 48 δὲ ὡς ἀρχὸν πάσης Αἴγυπτου. Ἀποθανόντα τὸν διεδέχθη ὁ Νεκχὸς ὁ Β', βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 616—601 π. Χ. Ὁ βασιλεὺς οὗτος, λάτρης τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἐπέπνευσεν εἰς πάντα τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ ἐγένετο αἰτία νὰ γεννηθῆ μία σπουδαία προσπάθεια μιμήσεως τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς. Ἰχνη τοιοῦτου ζήλου εὐρίσκονται εἰς τὰ φιλολογικὰ ἔργα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἰς τὸ τυπικὸν τῆς ἀλλῆς καὶ εἰς τὴν γραφὴν τῶν ἱερογλυφικῶν. Ἀλλὰ ἓνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτατα κατορθώματά του ὑπῆρξεν ὁ περίπλους τῆς Ἀφρικῆς ὁλοκλήρῳ ὑπὸ μεγάλῃ μονάδῳ τοῦ στόλου. Ὁλόκληρον τριετὴν διήρκεσεν ὁ πλοῦς ἐκεῖνος, ὁ δὲ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀποτελὸν πράγματι θαῦμα.

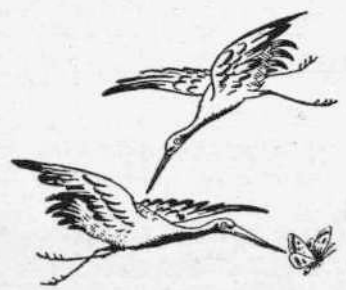
Πάντα ταῦτα ὅμως ὑπῆρξαν τὰ τελευταῖα δείγματα τοῦ δύνοντος πλέον ὀριστικῶς Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ. Μετ' ὀλίγον οἱ Πέρσαι ὑπὸ τὸν βασιλέα Καμβύσην κατέκτησαν τὴν Αἴγυπτον καὶ οὕτω μαζὺν μὲ τὴν ἐλευθερίαν ἀπωλέσθη καὶ πᾶσα πρόοδος.

Ἐν τούτοις ὁ Αἰγυπτιακὸς πολιτισμὸς δὲν κατεστράφη, διότι οἱ ἐπὶ Ψαμμίτιχον συρροεῦσάντες Ἕλληνες καὶ τινες ἄλλοι ξένοι, διέδωσαν τὰ Αἰγυπτιακὰ γράμματα καὶ ἐπιστήμης εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ οὕτω διεφυλάχθησαν ἀπὸ τὴν βάρβαρον διαταγὴν τοῦ κατακτητοῦ Καμβύση, ὁ ὁποῖος διέταξε τὴν καταστροφὴν ὅλων τῶν μνημείων τοῦ μεγάλου πολιτισμοῦ. Ἐπιτυχῶς δὲ ὁ διαδεχθεὶς τὸν βάρβαρον ἐπιδρομέα βασιλεὺς, Δαρείος, ἐζήτησε νὰ ἐξευμενίσῃ τοὺς κατακτηθέντας, ἀναστειλάς τὴν διαταγὴν τοῦ πατρὸς του καὶ περιποιηθεὶς ὑπεράγαν αὐτοὺς, γενόμενος μάλιστα, ὡς ἀναφέρεται, εἰς ἐκ τῶν νομοθετῶν τῆς Αἰγύπτου. Πάντως ὅμως ὁ ζυγὸς τῶν βαρβάρων Περσῶν, διὰ τοὺς Αἰγυπτίους ἦτο βαρὺς. Λαὸς πολιτισμένος δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ὑποφέρει ἀναγκασόμενος εἰς δουλοκρατικὴν ζωὴν.

Ἐκ τῆς φρικώδους αὐτῆς θέσεως ἐπέπρωτο νὰ τοὺς ἐξαγάγῃ οἱ Ἕλληνες. Ὁ Ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων καὶ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, ὁ ἀνασκάπτων ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον οὐκ μὲ τὸ ἐξολοθρευτικὸν ἄστρον τοῦ κατακτητοῦ, ἀλλὰ μὲ τὸ τοῦ σοφροῦ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὁ κῶλον τοὺς ἀντιπάλους του διὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὰ φῶτα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ τῆς αὐτογενοῦς θαρραλότητός του, ἔφθασεν εἰς τὴν Αἴγυπτον γενόμενος δεκτὸς ἐνθουσιωδῶς ὡς λυτρωτῆς ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ ζυγοῦ. Καὶ ἂν μὲν οἱ βάρβαροι, λόγω τῆς ἰσχύος του, ἦν καὶ μόνον ἠσθάνοντο, τὸν ἐθεώρησαν ὡς υἱὸν τῶν θεῶν, οἱ πεπολιτισμένοι Αἰγύπτιοι, ἀντιληφθέντες τὴν ἀίγλην τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, οὐ ἐγένετο φορὸς, τὸν ἀπεκάλεσαν υἱὸν τοῦ Διὸς διὰ τῶν σοφῶν των ἱερῶν τοῦ μαντείου τοῦ Ἄμυρος Διός.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐπισκεφθεὶς τὴν κόμην Ρακῶτων καὶ ἀντιληφθεὶς τὴν μεγάλην ἀξίαν τῆς θέσεως, ἀνέθεσεν εἰς τὸν μηχανικὸν Δεινοκράτην νὰ σχεδιάσῃ πόλιν, ἣν διὰ τὸ ὄνομά του τὸ ἀπεκάλεσαν Ἀλεξάνδρεια. Ἡ πρόβλεψις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπέπρωτο νὰ πραγματοποιηθῆ ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος. Ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἀμέσως μετὰ τὴν κτίσιν τῆς, 332 π. Χ., κατέστη τὸ κέντρον τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀρχεῖται νέα περίοδος κλέους διὰ Αἴγυπτον, ἣτις ὅμως ἀποτελεῖ πλέον μέρος τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, διότι ἔκτοτε ἡ Αἴγυπτος ὑπῆρξε μὲν ἀντιτελὲς βασίλειον, ἀλλὰ ὑπὸ Ἕλληνας βασιλεῖς, τοὺς διαδόχους τοῦ Πτολεμαίου, ὅστις κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἀπερῶτου κράτους τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τῶν στρατηγῶν του, ἔλαβε τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου.

Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΣΟΙ ΕΓΕΝΝΗΘΗΤΕ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΝ

Συμβουλὴ δι' ἐκείνους ποὺ ἐγεννήθησαν τὸν μῆνα αὐτὸν πρέπει νὰ εἶναι «Ὅποιος βιάζεται σκοπεῖται». Ὁ Ὀκτώβριος εἶναι ὁ ὄγδος μῆν τοῦ ζωδιακοῦ καὶ ἀνήκει εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Σκορπιοῦ. Κατὰ τὴν Μαύρην Μαγικήν, ὁ Σκορπιὸς ἐπιδρᾷ εἰς τὰ γεννητικὰ ὄργανα τοῦ ἀνδρῶπου. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν αὐτὸν ἔχουν ὅλας τὰς πιθανότητας νὰ γίνωνται τελείως εὐτυχεῖς.

Οἱ ἄνδρες, ποὺ ἐγεννήθησαν τὸν Ὀκτώβριον, εἶναι ἐπιμονες καὶ ἔχουν τρομερὰν ἰσχυρογνωμοσύνην. Διὰ τοῦτο καὶ ὑποφέρουν πολὺ. Ἔχουν μεγάλην τόλμην καὶ πολλὴν ἀναίδειαν. Εἶναι χαρτοπαίκτηι φοβεροί, καλοφαγάδες, ὄχι ὁμοίως καὶ πόται. Εἶναι πρωτοφανοῦς ἀμεριμνίας, φαινομενικῆς εὐπροσηγορίας, ἔχουν ἀνάγκην ἀσυνήθων συμβάντων διὰ νὰ αἰσθανθοῦν τὰς συγκινήσεις εἰς τὸν βίον τους καὶ τότε ἀκόμη πολὺ δύσκολα. Τὸ εὐθύμιον φυσικὸν τοὺς ἀνυμνῶναι ταχέως. Φαιδράτατοι, ἀγαπῶντες τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς διασκεδάσεις, γίνονται περιζήτητοι διὰ τὰ ἐξαιρέτα προτερήματά τους.

Πολὺ ἐγώσται πρέπει νὰ δυσπιστοῦν πρὸς τὴν ὑπέρμετρον ἀγάπην τους, διὰ τὸ «Ἐγὼ» τους. Ὡς πλεονέκτημα, μὲ δυσκολίαν δίδουν, ἐνῶ ἀγατοῦν μόνον νὰ πέρνουν, ἔχουν τάσεις εἰς τὸ νὰ μὴ πληρῶνουν τὰ χρεῖα τους. Ὡς λίαν φιλοκατήγοροι, ἀγατοῦν νὰ ἀσχολοῦνται εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, ὄχι ἀπὸ κακίαν ἀλλὰ ἀπὸ περιέργειαν. Εἶναι κρυφίβουλοι. Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν τὸν Ὀκτώβριον εἶναι κυρίως αἰσθηματικοί, περιπαθεῖς. Ἀκατάλληλοι ὡς ἑρασταί, γίνονται ἐξαιρέτοι σύζυγοι, ἂν τυγὼν ἀγαπήσων τὴν νέαν τοῦ ὄνειρου των. Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν τὸν Ὀκτώβριον εἶναι ἐν γένει ἐξαιρέτοι σύζυγοι καὶ ἀγαθότατοι πατέρες. Εἶναι μὲν ἠλιθιάδες, ἀλλὰ κατορθῶνουν νὰ μὴ φανερωθοῦν τὴν ἠλιθίαν τους εἰς τὴν γυναῖκα των. Δὲν παντρεύονται ποτέ διὰ συμφεροντολογικῶς λόγους. Πολὺ αὐταρχικοί, προσπαθοῦν νὰ κάμουν τὰς συζύγους των νὰ τοὺς ἐνοήσων καὶ νὰ γνωρίσων κατὰ βάθος τὰ προτερήματά των.

Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν τὸν Ὀκτώβριον, ἔχουν συνήθως καλλιτεχνικὰ γούστα πολὺ ἀνεπτυγμένα, συνάμα δὲ, πράγμα παραδόξον, καὶ ἀρίστα ἔμπορικὰ προσόντα. Χωρὶς καμίαν σνοχηὴν εἰς τὴν ἰδέαν τους, ἐπιχειροῦν πολλά, ἀλλὰ ἀποκάμνουν γλήγορα. Διὰ τοῦτο καὶ μίαν ἐργασίαν τὴν ὁποίαν ἔχουν ἀρχίσει ἤδη τὴν ἀφίνουν μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν, μὲ τὴν ὁποίαν καὶ τὴν ἀρχίζου. Ἐπιτυγχάνουν εἰς τὴν πολιτικὴν, τὴν ἱατρικὴν, τὴν δημοσιογραφίαν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν.

Ἔχουν πολλὴν κρίσιν, καλὸν διαγνωστικὸν καὶ γνωρίζουν ποῖον δρόμον νὰ ἀκολουθήσων, ὅταν παραστῆ ἀνάγκη. Δὲν εἶνε πολὺ φιλόδοξοι, δὲν ἐπιθυμοῦν ὅλα ὅσα βλέπουν καὶ δὲν δείχνονται οὔτε παράτολμοι, οὔτε θαρσύνειλοι. Εἶνε πάντοτε αἰσιόδοξοι καὶ γίνονται εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις χωρὶς κανένα δισταγμὸν. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ τὰς ἐξετάζων καὶ νὰ τὰς μελετοῦν ἐπισταμένως, προτοῦ τὰς ἀναλάβουν καὶ νὰ μὴ παραδεχθῶνται τυφλῶς ὅλα ἐκείνα ποὺ τοὺς προτείνου. Πρέπει νὰ δείχνουν πάντοτε μεγάλην εὐκινησίαν, δραστηριότητα καὶ θέλησιν ἰδοῦ ποῖο εἶναι δι' αὐτοὺς τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας. Ἡμποροῦν νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὰς ὥραιας τέχνας καὶ εἰς τὰ ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα ἀφοῦ ἔχουν τὸσον θαυμάσια προσόντα.

Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν τὸν μῆνα αὐτὸν δὲν ἔχουν καμίαν ἀκρίβειαν. Ἀποστρέφονται νὰ κάμουν κάθε μέρα τὸ ἴδιον πράγμα. Πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὸ ἐπάγγελμα, ἢ τὴν ὑπηρεσίαν, ποῦ θὰ τοὺς ἠμπούδιε νὰ παρομένουν ἀνεξάρητοι. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀποφεύγουν: Νὰ εὐρίσκων ἀπόλαυσιν βλέποντες τοὺς ἄλλους. Νὰ ἐπιδεικνύων τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων. Νὰ στεροῦνται ἐσπαραχίας. Νὰ εἶναι εἰς ἄκρον φιλοφρονητικοί. Νὰ κάμουν πολλὰς ἐρωτησεις εἰς τοὺς συνδιαλεγόμενους καὶ νὰ τοὺς ὀμιλοῦν διαρκῶς περὶ τοῦ ἑαυτοῦ των. Ἄς ἀποφύγουν τὴν φιλαργυρίαν, ἢ ὁποῖα εἶναι ἡ ἀθλιότερα τῶν κακιῶν.

Αἱ γυναῖκες ποὺ ἐγεννήθησαν τὸν Ὀκτώβριον ἔχουν συνήθως καλὴν καρδίαν. Γεμάτες ἀφοσίωσιν, θυσιαζόμεναι διὰ τοὺς ἰδικούς των μὲ τέτοια ἀφιλοκέρδεια, ποὺ σγινεῖ. Ἔχουν μεγάλην τάξιν καὶ μεθοδικότητα, δι' αὐτὸ καὶ αἱ ὑποθέσεις των ἔχουν ὅλας τὰς πιθανότητας νὰ εὐδοκίμησων τελείως. Εἶναι οἰκονόμοι, ἂς δυσπιστοῦν ὅμως εἰς τὴν φιλαργυρίαν. Πρέπει νὰ μὴ ἀσχολῶνται διὰ τὸν γείτονα των, παρὰ μόνον διὰ τὰς ὑποθέσεις των. Πρέπει καὶ μὴ ἔχουν μεγάλας φιλίας, νὰ μὴ ἐπιδοτεῦνται πολὺ εἰς τοὺς ἄλλους, παρὰ νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικαί. Ἄν ἀκολούθησων τὰς συνεταῖς ἀλλὰ συμβουλὰς, ἔχουν ὅλας τὰς πιθανότητας τῆς ἐπιτυχίας. Εἶναι φιλοκατήγοροι, ψευτοὶ καὶ ἐπιδέξιοι. Μὲ πολλὴν προθυμίαν δὲ κοροῦδοῦν τὰς φιλίας των.

ΤΙΝΑΚ. "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ." ΘΥΕΛΛΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Αἱ γυναῖκες ποὺ ἐγεννήθησαν τὸν Ὀκτώβριον πολὺ γλήγορα θὰ εὐρεθοῦν γελασμένες εἰς τὸ ἄτομον ποὺ ἐδιέλεξεν ἡ καρδιά τους. Ὅταν ἀγαπήσων, ἀγατοῦν δι' ὅλην των τὴν ζωὴν, μὲ τελείαν αὐταπάγησιν καὶ χωρὶς καμίαν μετάνοιαν. Ἄλλ' ἂν τυγὼν ἀναζαλῶνται ποτέ, διὰ χλευάζων τὸν ἔρωτά τους, τότε ἐννοοῦν νὰ ἐκδικηθοῦν μὲ ἀσληρότητα. Αἱ γυναῖκες ποὺ ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Σκορπιοῦ, πρέπει νὰ ἐγκολπῶνται τὰς συμβουλὰς ποὺ δίδει ὁ Ρουσό εἰς μίαν τῶν ἡρωίδων του.

«Θέλετε νὰ βλέπετε τοὺς συζύγους, πρὸ τῶν ποδῶν σας; λέγει κρατησάτε τους εἰς κάποιαν ἀπόστασιν ἀπὸ σας. Εἰς τὴν αἰσθηρότητά σας θὰ προσθεσθε μετριοφροσύνην καὶ ὄχι ἰδιοτροπίαν ἢ πεῖσμα. Νὰ σὰς βλέπων ἐπιφυλακτικῶν, ἀλλ' ὄχι φανατικῶν. Προσέξαιε ὁμοίως πολὺ, μήπως εἰς τὴν ἐπιφυλακτικὴν στάσιν σας ὡς πρὸς τὸν ἔρωτα, τοὺς κάμει νὰ ἀμφιβάλλουν διὰ τὸν ἰδικὸν σας. Κάμειτε νὰ σὰς ἀγαπᾷ διὰ τὰ χαρίσματα σας καὶ νὰ σὰς σέβεται διὰ τὰς ἀπαιτήσεις σας».

Γίνονται ὁμοίως ἐξοχες νοικοκυρές. Ἀγατοῦν πολὺ τὴν τάξιν, δι' αὐτὸ καὶ κρατοῦν θαυμάσια τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπιτιοῦ. Εἶναι γελαστοὶ καὶ ἐκδολευτικαί. Ἔχουν βεβαίως μερικὰ ἐλαττώματα, ἀλλὰ ποῖος δὲν ἔχει; Γίνονται συνήθως διάσημοι καλλιτέχνιδες, ἐὰν ὁμοίως ἐργασθοῦν μὲ ὑπομονήν. Ἐλάχιστοι ἐπινοητικοὶ καὶ μὴ ἔχουσαι ἔμπορικὸν πνεῦμα ἐπιτυγχάνουν μόνον εἰς τὸ νοικοκυριό των ἢ ὡς καλλιτέχνιδες. Αἱ γυναῖκες ποὺ ἐγεννήθησαν τὸν Ὀκτώβριον, πρέπει νὰ ἀποφεύγουν: Τὴν σεμνοτυφίαν, ἢ ὁποῖα εἶναι ὑποκρισία. Τὴν ἀναίδειαν, ἓνα ἀπὸ τὰ χειρότερα ἐλαττώματα. Τὴν ἀλαζονείαν, ἢ ὁποῖα ἀφαιρεῖ τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων προτερημάτων.

Διὰ ν' ἀποκτήσων τὴν εὐτυχίαν οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες ποὺ ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν, πρέπει νὰ ἀκολουθήσων τυφλῶς τὸ ἄστρον τους καὶ τὰς συμβουλὰς ποὺ τοὺς ἐδώσαμεν ἀνωτέρω. Τὸ ἄστρον τους ὑπόσχειται εἰς αὐτοὺς πολὺς κληρονομίας. Τὶ καλλίτερον ἡμποροῦν νὰ ζητήσων διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης των; Μία παροιμία λέγει: «Ἡ τύχη ἔρχεται μόνη στὰ τυφλά». Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ δυσασαχετοῦν. Ἡ εὐεργετικὴ ἐπίρροια τοῦ Σκορπιοῦ εἶναι μαζὺ τους, διὰ νὰ εὐνοήσῃ τὴν τύχην τους. Ἄς μὴ λησμονοῦν, ὅτι ἡ τύχη ἀκολουθεῖ συνήθως τοὺς τολμηροὺς καὶ οἱ, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς τὴν εὐνοίαν τῆς, πρέπει ἐνίοτε νὰ τὴν ἐκβιάζῃ. Ἡ τύχη, ὑπὸ μερικὰς ἐπόψεις ὁμοιάζει τὴν ἔμορφη γυναῖκα. Ἐν τῷ συνόλῳ θὰ εἰσθε εὐτυχεῖς. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡμπορεῖτε νὰ ἀρκεσθῆτε εἰς τὰ ὀλίγα, ἀλλὰ γνωρίζετε ὅτι ἐκεῖ ἔγκειται ἡ ἀληθινὴ σοφία. Θὰ εἰσθε πάντοτε εὐχαριστιμένοι. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν φθάνετε καὶ εἰς πολὺ ὑψηλὴν κατάστασιν, ἀλλὰ τί σας μέλει; Ἀφοῦ εἰσθε εὐχαριστιμένοι, ἀφοῦ ἔχετε μαζὺ σας τὴν εὐτυχίαν, τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς; Αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς, ὁ ἀληθινὸς καὶ ὁ μόνος πλοῦτος!

Ἡ υγεία εἶναι τὸ πολυτιμώτερον ἀγαθὸν ποὺ ἔχομεν. Οἱ ἀρχαῖοι τὴν παρίστανον ὡς νεαρὰν κόρην μὲ δροσερὸν χρῶμα, μὲ ὄφρος γελαστὸ καὶ μὲ ἀνάστημα πεταχτὸ καὶ λιγυρὸ.

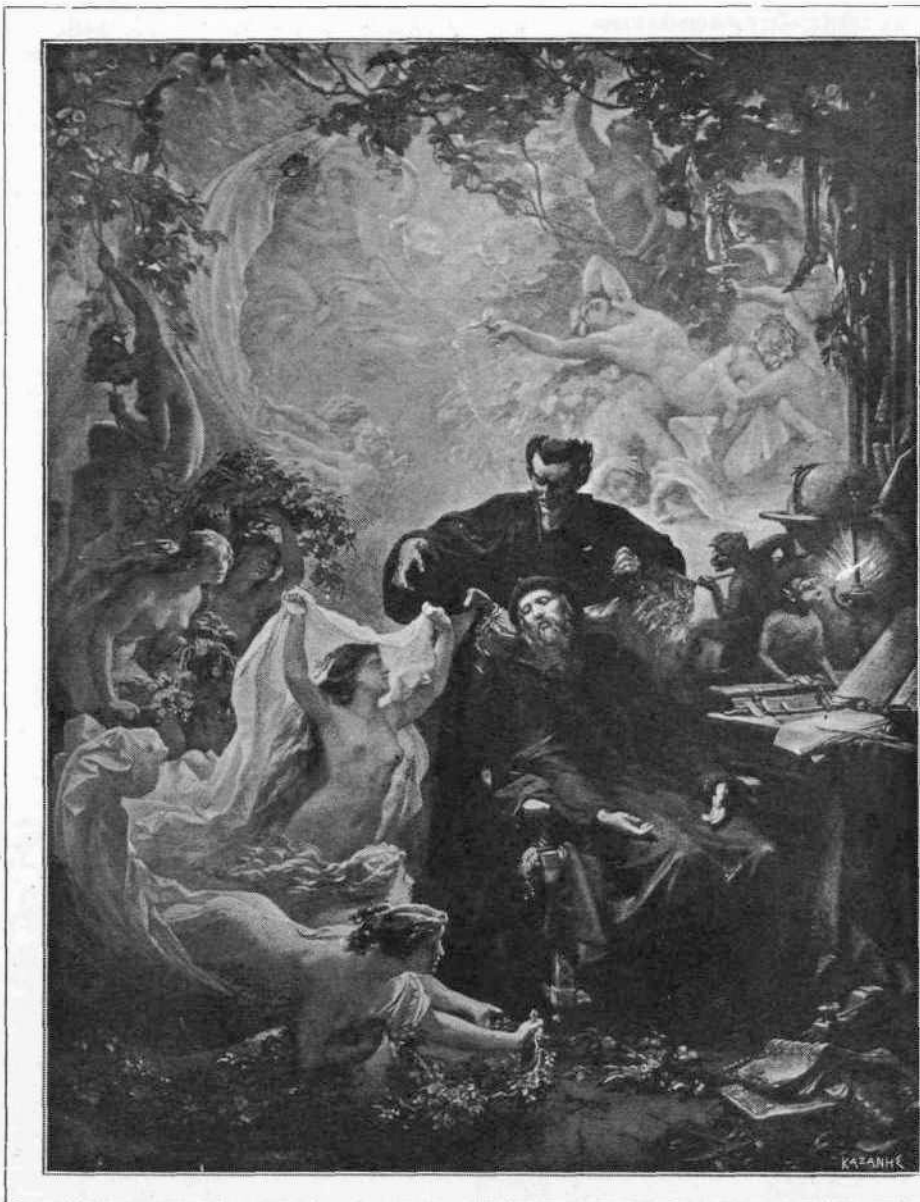
Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν τὸν Ὀκτώβριον ἔχουν ἐν γένει καλὴν υγείαν. Ἐν τούτοις θὰ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀσθενείας. Πρέπει νὰ διατηρήσων τὴν υγείαν των μὲ μίαν δίαιταν, ἢ ὁποῖα συνίσταται εἰς τὸ νὰ τρώγουν ὀλίγον, νὰ κοιμῶνται πολὺ, νὰ κάμουν ἀρκετὴν γυμναστικὴν καὶ νὰ ἐργάζωνται μὲ μέτρον. Ἐτοῖ ἡ ζωὴ των θὰ περάσῃ χωρὶς πρόσκομιμα.

Αἱ γυναῖκες ποὺ ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀστερισμὸν, χαίρουν καὶ αὐταὶ ἄκρας υγείας. Μὲ ὑγιεῖς τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, τὰ ὄργανα των λειτουργοῦν κανονικώτατα. Πρέπει μόνον νὰ φοβοῦνται τὰ κρυολογήματα, τὰ ὁποῖα εἰς αὐτὰς εἶναι συχνά. Πρέπει νὰ περιποιῶνται δραστηριῶς τὰς ἐξῆς ἀδιαθεσίας: κεφαλαλγίαν, νευραλγίαν, πόνους τοῦ στομάχου, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ τὴν νευρικότητά των.

Τὰ παῖδα ποὺ γεννῶνται τὸν Ὀκτώβριον, ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον πολὺ καχεκτικά. Μόνον μὲ πολλὰς περιποιήσεις, ἡμποροῦν νὰ ἀποκτήσων καλὴν υγείαν. Εἶναι πολὺ δύσκολα εἰς τὸν χαρακτήρα, διὰ τοῦτο καὶ μὲ πολὺν κόπον κατορθῶνεται ἡ μόρφωσίς των, τόσον ἡ φυσιολογικῆ, ὡσον καὶ ἡ ἠθικῆ. Πρέπει νὰ διορθῶνται τὸ πείσμα των, τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην των καὶ τὸν θυμὸν των. Ἐπὶ τῶν τριῶν αὐτῶν ἐλαττωμάτων τοῦ χαρακτῆρος των πρέπει νὰ δώσετε ἰδιαίτεραν προσοχήν.

Ἐπειδὴ εἶναι φύσει ἀγαθὰ, οἱ γονεῖς ἡμποροῦν νὰ ἐπιτύχων ἂν τὰς κάμουν μὲ τὸ καλὸ. Διὰ τὰς σπουδὰς των ἀπαιτεῖται αὐστηρότης. Ἐὰν ἐπιμεληθῆτε τὴν μόρφωσίν τους μὲ ἐπιμονὴν καὶ γλυκύτητα, θὰ κατορθώσετε ἀπροσδόκητα ἀποτελέσματα.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Η ΣΚΗΝΗ ΠΟΥ Ο ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ ΑΠΟΚΟΙΜΙΖΕΙ ΤΟΝ ΦΑΟΥΣΤ

Είναι η σκηνή, που ο Μεφιστοφελής, μεταμφιεσμένος ως μαθητής, εισέρχεται εις τὸ σπουδαστήριον τοῦ Φάουστ καὶ τὸν ἀποκοιμίζει μὲ δράματα ἑξοικιστά. Τὸ κείμενον τῆς εἰσοδῆς ἐλήφθη ἀπὸ τὴν ἀριστοτεχνικὴν, τὴν μόνον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἔως τὴν ἄνω τελειάν μεταφράσειν τοῦ ἔργου, ἀπὸ τὸν γνωστὸν λογογράφον κ. Κ. Χατζεκούλου, ἢν ἐξέδωκε πάλαι. Μετὰ τὴν ἄσκησιν αὐτὴν ἐπικολοῦσθε τὴν ἄσκησιν τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ἀντιγράφων, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ Μεφιστοφελής ἐπιδοῦναι νὰ ἐπαναφύσῃ εἰς τὴν νεότητά τὸν Φάουστ καὶ ὁ τελευταῖος αὐτὸς τοῦ δίδει εἰς ἀντάλλαγμα τὴν ψυχὴν του].

Μεφιστοφελής (βγαίνει πίσω ἀπὸ τὸ ἔξω μῆσα στὸ σάννερο ποῦ λυώνει, ντυμένος σὰν πλανόδιος μαθητής). Πρὸς τί ἡ ἀντάρα; Στὸ ἀφεντὸς τοὺς δόμοις! Φάουστ Μπᾶ, ὄλο ὄλο ἦταν αὐτό! Ἐνας πλανόδιος μαθητής; Ἀσιετο ὠστόσο! Μεφιστοφελής Τὸ λογιώτατο ἀφέντη χωρεῖτο! Μὲ κάματε ἀρκετὰ νὰ ἰδρῶσω. Φάουστ Πῶς λέγεσαι; Μεφιστοφελής Ἡ ἐρώτησίς σου εἶναι ταπεινὴ γιὰ ἕναν τὸ Λόγο, ποῦ εἶσι δὲ καταρροεῖ ποῦ γιὰ φαινόμενα οἷτε κἂν τὸν μέλει καὶ τὸ βάθος τῶν ὄντων μόνον θελεῖ. Φάουστ Ἐοῦς, ἀφέντες, πάντα τὴν ὀντότητά σας μπορεῖ καὶ τὴν μαντεῖα ἀπ' ἑ ὄνομά σας καὶ καθαρὰ τὴ δειγνὴ αὐτὴ κανεῖ σὰν πῆ: εἶσαι φρεστὴς, βελζεβοῦλης, χαλαστής! Ποῖος εἶσαι, ἔ; Μεφιστοφελής Μέρος ἀπ' τὴ δύναμι ποῦ πιάνει ὄλο κακὸ νὰ κάμη καὶ καλὸ ὄλο κάνει. Φάουστ Μὲ τὸ αἶνγμα αὐτὸ τί ἐννοεῖς;

Μεφιστοφελής Πολλὰ μ' αὐτό, εἶναι ἀλήθεια, δὲν ἐλπίζω. Ἐκεῖνο ἐνάντια στὸ Μῆδεν ποῦ στέκει τώρα, τὸ καί, αὐτὸς ὁ κόσμος ὁ χοιρὰ κοιμένος, ὁλοτελεῖ δὲν εἶναι πειραγμένος, ὅσα κ' ἂν πιχειρίσῃκα ὡς τὴν ὥρα μὲ μπόρες, κίματα, σεισοὺς καὶ πυρκαϊὰ—στέκεν ἀνάστα καὶ πῆλα καὶ στεριά! Κ' ἡ κολασμένη δὲ τῶν ζώων κ' ἀνθρώπων γέννα, αὐτὴ εἶναι ἀδύνατο κανέναν νὰ τὴν βλάρῃ πῶσοις δὲν ἔχω ὡς τώρα θάμει! κ' αἶμα καινούριον πηδὰ ὀλοένα. Ἐτοί πάει πάντα, εἶναι κανέναν νὰ λυσοιάξῃ. Φύτρα μυριάδες ξαναβγαίνει κ' ὁ ἀέρας καὶ νερὸ καὶ χῶμα μὲ ζῶση, κρῶ ξέρα καὶ νοτιά! Ἄν δὲν εἶχα φιλιάς τὴ φροιά, ξεχωριστὸ δὲ θᾶκα καὶ ἀκόμα.

Φάουστ Λοιπὸν τοῦ κακοῦ ἐπιβουλα ξαμῶνεῖς τὴν κρῖα διαβολικὴ γροθιά! δὲ σῶνεῖς τὴ δύναμη, ποῦ ἀσίραση ὀλοένα πάντα ὠφέλιμα πλάθει, ν' ἀντικῶφης! Μὲ τίποτε ἄλλο ζήτη νὰ προκόψης, ἀλλόκοτη τοῦ χάους γέννα!

Μεφιστοφελής Ἀλήθεια, αὐτὸ θὰ τὸ σκεφτοῦμε σὰν ξαναρθῶ, ξοναμιλοῦμε! Μπορῶ νὰ φύγω γιὰ τὴν ὥρα;

Φάουστ Μὰ λόγος εἶναι νὰ ρωτᾷς; Ἄφου ὄ ἔχω γνωρίσει τώρα, νάρχσαι δὲ ὅποτε ἀγαπᾷς. Νὰ ἡ πόρτα, τὸ παράθυρο παρέκει κ' ἡ καμινάδα αἰγούρα σου ἀρκεῖ.

Μεφιστοφελής Νὰ σὰς τὸ πῶ! γιὰ νάβγω ἔξω μοῦ στέκει κάποιο μικροῦλι ἐμποδῖο ἐκεῖ, τὸ ξόρκι στὸ κατώφλι σας μπροστά.—

Φάουστ Σὲ πειράζει ἡ πεντάλφα στὰ οσοτά; Μὰ τότε δὲν μοῦ λές, τοῦ σκότους γέννα, ἂν ὄ ἐμποδίζῃ αὐτὸ, πῶς μὴ γένης; Ἐνα δαιμόνιο σὰν εἶσε νὰ γελαστῇ!

Μεφιστοφελής Γιὰ δὲς! δὲν εἶναι χαρᾶμένο καὶ πρέπει: ἡ μύτη ἡ μὴ ποῦ πρὸς τὴν πόρτα βλέπει, εἶναι λυγὰκι, κοίταζε, ἀνοιχτῇ.

Φάουστ Καλὰ τὰ ἔχει φερόμενα ἡ τύχη! Στὴν ἔξοσιον μου ὄ ἔχω ἀληθινά; Ἐχει ἡ ἱστορία σου τὴν φιλὰ πετχίε!

Μεφιστοφελής Σὰν μπᾶξῃ ὁ σκύλλος δὲν τὸ πρόσδεῖ ὄμως τὸ πρᾶμα τώρα ἀλλᾶξεν ὁ διάβολος ξανὰ νὰ φύγῃ δὲν ἐπάρχει δρόμος.

Φάουστ Τὸ παράθυρο ἐκεῖ δὲν εἶναι; νά!

Μεφιστοφελής Γιὰ μᾶς διαβόλους καὶ στοιχεῖα εἶναι νόμος: νὰ βραίνουμε ἀπόθε εἴμαστε μισομένοι. Στὸ ἕνα λεύτεροι, στὸ ἄλλο σκλαβωμένοι.

Φάουστ Ἐχει κ' ἡ κόλαση τοὺς νόμους τῆς κ' ἐκεῖνη; Μοῦ ἀρδεῖ αὐτό! Ὡστε αἰγούρα κανεῖς μὴ συμφωνία μὲ σᾶς, ἀφέντες, κλεινέι.

Μεφιστοφελής Ἀκίριο δει σου τάζουνε, χωρὶς τοσοδὰ νὰ σοῦ φᾶν, θὰ τὸ χωρῆς. Μὰ αὐτὰ στὸ πῶδι δὲ λέγονται ἀφῆστε, τὰ μιλοῦμε ὅταν ἐρθῶ ἐδῶ ξανά. Γιὰ τὴν ὄρα θερμὰ καὶ ταπεινὰ παρακαλῶ, νὰ φύγῃ συμπαθηστε!

Φάουστ Δὲν μένεῖς λίγο ἀκόμα ἰδῶ, κανένα χωρατὸ νὰ μοῦ ἱστορήσης;

Μεφιστοφελής Ἄσε με τώρα! Πάλι γλῆγορα βαρθῶ. Τότε δὲσ θές μορεῖς νὰ μὲ ρωτήσης.

Φάουστ Χωρὶς ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ σήσω, στὸ βρόχο μοναχὸς ἔχεις πιαστῇ. Τὸ διάβολο ὀποιος πιόση, ἄς τὸν κρατῇ! Γυήγορα τάχα θὰ τὸν πιάσῃ πίσω;

Πνεύματα Χαθῆτε ἀπάνω σᾶς μαῖτρο θόλο ὁ αἴθερας γάμπη γαλάζια θάμπα νὰ χύσῃ ἐδῶ! Τὰ μαῖτρα ὀδοῦνε κέρη, σκορπίζουν ὄστρα φωτοῦνε, ἦλιο ἀναβρῆζον φῶς πῶ ἀπάλο. Παιδιῶν οὐράνιων αἰθέρια κάλλη πετοῦν καὶ πᾶνε καὶ πίσωθε ἄλλοι μὲ πόθον ζᾶλη ἱ ἀκολοῦθᾶνε. Τὰ νύματα τους στὸ ἀνέμιόμὰ τους λαγκάδια ἰσοκιάζον κῶσιον σκεπάζουν, ὀπουν ἠνοχάζον ἐρωτευμένοι, ὀ αἰονιότη βαρῖα χαμένοι. Κῶσιον, λαγκάδια! Σταφύλια μύρια πλήθη χυμένα στὰ πατητήρια,

Μεφιστοφελής Κοιμάται! Ὡραία! Ἀερένια θερήματα, λαμπρὰ μοῦ τὸν ἔχετε τώρα νανορῖσει! Γιὰ τὸ τραγοῦδι χάρι σᾶς χροσῶτό — Δὲν εἶσαι ἐκεῖνος ποῦ τὸ διάβολο θὰ κρατήσῃ! — μὲ δράματα γλῆκα ἄς τὸν τριγυρίσει, σῆς ἀπάτης τὸ πῆλαο ἄς τὸν βυθίσει μὰ τώρα δόντι ποτικῶθ θὰ χρεοσιῶθ, τὰ μάγια στὸ κατώφλι ἐδῶ νὰ σπάσω. Δὲν ἔχω ξεχωριστοὺς πολλοὺς νὰ χάσω: κάπου ἀκούου κ' ὀλας ἕναν, θάρρη στὸ φτερό. Ὁ βασιλιάς ὀς ποτικῶς κ' ἀκρίδες, ψείρες, κορῖος, βασιράχους, καταρῖδες σὲ προστάζει εὐθὺς ἔξω νὰ πηδήσῃς καὶ τὸ κατώφλι αὐτὸ νὰ ροκανήσῃς, καθὸς ἐδῶ μὲ λάδι τὸ νοτίζει. — Νὰ σε, μοῦ ἔρχεσαι κ' ὀλας πηδηχτά! Μπρὸς λοιπὸν! Ἡ γωνιά ποῦ μ' ἐμποδίζει εἶναι στὴν κόχη ἐδῶ μπροστὰ — μπροστὰ. Μὰ ἀκόμα δαγκασιὰ καὶ θὰ ὄ ἀφῆσι! Τώρα ἀνειρεύου, Φάουστε, ὄσο νὰ γυρίσω. (Φεύγει)

Φάουστ (ἐκτινῶντας) Ἐχω λοιπὸν καὶ πάλι γελαστῇ; Σβύνουν εἶσι τὰ δράματα τὰ πλήθια; Τὸ διάβολο εἶσα στὸ ὄνειρό μου ἀλήθεια, καὶ μοῦ ἔφηνε τάχα ἕνα σκυλλί!

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ

Τοῦ Comte de Villiers de l'Isle Adam

Μετὰ τὴν ἀποκοιμῆσιν τοῦ Φάουστ, ἡ σκηνὴ ἀναβρῆζον ἐπὶ τὸν οὐρανὸν τὸν ἀσπαστῆ, ὁ ὀποιος χαμηλοφῶνος, ὀταν τὸν πλησίασε, τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ δι' ὅτι τὸν ἔκαμε νὰ ὑποστῇ, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν σῶσῃ. Ἐπειτα τὸν ἠσπᾶσθησαν καὶ οἱ δύο καλόγηροι. Κατόπιν ἡ συνοδεία, προηγουμένου τοῦ δὸν Ἀρμπουεῖς, ἔφηνε, ἐγκαταλείψασα τὸν Ἰσραηλίτην μόνον μῆσα εἰς τὰ σκότη τῆς φυλακῆς του. * Ὁ Ραβῆ Ἀσῆρ Ἀβραβανέλ, μὲ τὸ στόμα ἀποξηραμένον καὶ τὸ πρόσωπον ἀποκτηνωμένον ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς φυλακῆς καὶ τῶν βασανιστηρίων, ἐθεώρησε κατὰ πρῶτον, χωρὶς προσοχὴν καμμίαν τὴν θύραν κλεισμένην. «Κλεισμένη;» Ἡ λέξις αὐτὴ μῆσα εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, ἐκτινῶσεν ἕνα ὄνειρον μὲ τὰς βαθεῖας του σκέψεις. Ὤδοῦμενος ἀπὸ κάποια μυστηριώδη ἐπιταγὴ τοῦ ἐνοτικῆτος του ἐτρεξε πρὸς τὴν κλεισμένην πόρτα, μὲ μὴ παράξενη ἐλπίδα ὀφειλομένην εἰς τὸ κατακάθισμα τοῦ ἐγκεφάλου του, ποῦ τοῦ συνεταιράζετο τὸ ἐλνέ του. Σιγὰ σιγὰ, μὲ μακρὰς προφυλάξεις ἔβαλε τὸ χεῖρ του εἰς τὸ σιδερένιο πόμολο καὶ ἔσπρε τὴν πόρτα πρὸς τὰ μῆσα. Τί ἐκπληξίς! Ἀπὸ μὴ ἐξαιρετικῆς συμπεριφορῆς ἀν ἔλεγε κλεισθῆναι ποῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα γύρισε τὸ κλειδὸ χωρὶς νὰ προσέβῃ ἂν εἶχε κλεισθῆναι καλὰ καὶ ἡ κλειδαριὰ στραφεῖσα δὲν εἶχε ἐφαρμοσθῆναι εἰς τὴν θέσιν τῆς. Ὁ Ραββίνος ἐκινδύνευσεν ἕνα βλέμμα ἔξω. Μῆσα εἰς τὸ ἡμίφως διέκρινε κατὰ πρῶτον ἕνα ἡμικύκλιον τοῖχον ἀπὸ χῶμα τρυπημένον ἀπὸ ἐλαιοειδῆ σκαλοπάτια κλιμάκων ἀπέναντι τοῦ ἕνα πρῶτον μωρὸν ἔξοδον ἔξοδον εἰς ἕνα ἀπέραντον διάδρομον. Σῦρθηκε ἔως ἐκεῖ μὲ μεγάλας προφυλάξεις. Ναι, τώρα ἔβλεπε καθαρὰ, ὅτι ἦτο πραγματικῶς ἕνας διάδρομος. Μὴ μῆσα ὄχορ, ἕνα φῶς ὄνειρον τὸν φώτιζε. Κανθῆλες κρεμασμένες ἀπὸ τοὺς θόλους, ἔδιδαν ἕνα χῶμα μὲλὲ κατὰ διαστήματα εἰς τὸ ἀμυδρὸν χῶμα τοῦ ἀέρος. Τὸ μακρὸν βάθος δὲν ἔφαινετο παρὰ ἕνα σκοτάδι. Καμμιὰ πόρτα δὲν ἔδειχνε ἰχνη. Ἀπὸ τὴν μίαν μόνον πλευρᾶν, ἀριστερὰ του, φεγγίτες μὲ σιδερένια κινκιδώματα ἄφιναν νὰ σκιρτᾷ ἕνα λυκόφως—τὸ ἔσπερινον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, διότι ἔφαιναντο κόκκινες ἀχτίδες, ποῦ διέκοπταν κατὰ διαστήματα τὸν πλακόστρωτον δάπεδον. Καὶ τί ἀπαισία σιωπῆ βασίλευεν ἐκεῖ... Ἐν τοῖτοις ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ βάθος τῆς οὐμῆλης αὐτῆς ποῦ μισοσκέπαζε τὰ πάντα, μὴ ἔξοδος μποροῦσε νὰ δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν! Ἡ ταιναντεομένη ἐλπίς τοῦ Ἰουδαίου ἦτο μεγάλη, διότι ἦτο καὶ ἡ τελευταία. Χωρὶς νὰ διαστᾷ λοιπὸν, προχώρησεν εἰς τὸν πλακόστρωτον, βαδίζων πρὸς τὸ μέρος τῆς πλευρᾶς ποῦ εἶχε τοὺς φεγγίτες, προσπαθῶν νὰ χωθῇ μῆσα εἰς τὸ σκοτεινὸν χῶμα τῶν μακρῶν τοῖχων. Προχωροῦσε μὲ βραδύτητα, συρμένον μὲ τὸ στήθος καὶ φροντίζων νὰ μὴ φωνάζῃ, ὀταν καμμιὰ πληγὴ ποῦ τοῦ εἶχε κλεισθῆναι τώρα τελευταία, τοῦ ἀνοίγε ἀπὸ τὴν πρόσκροναι σὲ καμμιὰ πέτρα. Ἐξαφνὰ ὁ ἦχος ἐνὸς σανδαλιῶ ποῦ διευθύνετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐφῆσεν εἰς τ' αὐτιά του μῆσα εἰς τὴν ἠχὴ τοῦ διαδρόμου. Ἦρχετο νὰ ταρᾶσεται ἀπὸ ἕνα τρεμουλιασμα. Ἡ ἀνησυχία τὸν ἐπνιγε. Τὸ βλέμμα του σκοτεινίασε. Πᾶει, χωρὶς ἄλλο ἐτελείωσαν ὄλα! Ζάροσε τότε εἰς τὴν βάσι τοῦ τοῖχου καὶ μισοπεθαμένον, περιέμενε.

Ήτο ένας ύπναιστος που έσπευδε, κρατώντας τις τὸ χέρι του μιά μεγάλη τανάλια, ἀπὸ τις τανάλιες ἐκεῖνες τὸν βασανιστήριον. Πέρας ταχύς. Ἡ τανάλια καὶ ὁ φόβος ποὺ εἶχεν αἰσθάνῃ ὁ ραββῖνος, τοῦ εἶχαν σχεδὸν κόψει τὴν λειτουργίαν τῆς ζωῆς καὶ ἐμεινε σχεδὸν μιά ὥρα, χωρὶς νὰ μπορῆσῃ νὰ κινήσῃ. Φοβούμενος μήπως συναντηθῇ καὶ μὲ ἄλλες ἀγωνίες ἐὰν ζητοῦσε πάλιν νὰ προχωρήσῃ, τοῦ ἤρθεν ἡ ἰδέα νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν φυλακὴν του. Ἀλλὰ ἡ παλαιὰ ἐλπίς τοῦ ἐπανήρχετο καὶ πάλιν, τὸ θεῖον ἴσως ποὺ ἐνδυναμῶναι μέσα εἰς τις χειρότερες θλίψεις καὶ ἀδημιονίες! Ἐνα θαῦμα ἔλαβε χάραν! Δὲν ἔπρεπε πιά νὰ διατάξῃ! Ἐπανήρχισε λοιπὸν νὰ σφραγίσῃ τὸν δυνάτην δραπέτευσιν. Ἐξητημένους ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὴν πείναν, τρέμων ἀπὸ τὰς ἀγωνίας ποὺ ἔως τώρα ἔδοκίμασε, προχωροῦσε! — Καὶ ὁ κατηραμένος αὐτὸς διάδρομος φαινότανε σὰν νὰ ἐπεκτείνεται μυστη-

Ἐπάνω εἰς μίαν δόσμην ἀπὸ χόρτα, βρομερός καὶ ἄθλιος, ντυμένος μὲ ράση, ἔκειτο ὁ Ραββὴ Ἀβραβανέλ.

δυστυχῆς αἰσθάνθηκε κρυὸ εἰς τὰ χέρια, ποὺ τὰ ἐστήριξε στὸ πλακόστρωτον. Αὐτὸ προήρχετο ἀπὸ ἓνα δυνατὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, ποὺ γλυστοῦσε κάτω ἀπὸ μιά μικρὴ πόρτα, ποὺ τελείωναν οἱ δύο τοῖχοι τοῦ διαδρόμου. Ἄ! Θεέ! ἂν αὐτὴ ἡ πόρτα μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ τὴν ἔξοδον πρὸς τὰ ἔξω! Ὅλη ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ἀξιοθνήτητου δραπέτου ἐδοκίμασε τὸν ἴλιγγον τῆς ἐλπίδος! Ἐξήτασε τὴν πόρτα ἀπὸ ἐπάνω ἔως κάτω, χωρὶς καὶ νὰ ἤμπορῇ νὰ τὴν διακρίνῃ καλά, ἐξ αἰτίας τῆς σκοτεινίας, ποὺ βασιλεῦσε γύρω του. Σηκώθηκε καὶ ἔφυγε. Ὅτε ἀμπάρες, οὔτε κλειδαριές. Ἐνα μικρὸ λουκέτο, ποὺ ὑπεχώρησε εἰς τὸ πρῶτο τράβημά του!... Ἡ σιωπηρὴ πόρτα ἐκύλισεν ἔμπρὸς του.

*

Ἐξῆτασε τὸν ἴλιγγον τῆς ἐλπίδος! Ἐξήτασε τὴν πόρτα ἀπὸ ἐπάνω ἔως κάτω, χωρὶς καὶ νὰ ἤμπορῇ νὰ τὴν διακρίνῃ καλά, ἐξ αἰτίας τῆς σκοτεινίας, ποὺ βασιλεῦσε γύρω του. Σηκώθηκε καὶ ἔφυγε. Ὅτε ἀμπάρες, οὔτε κλειδαριές. Ἐνα μικρὸ λουκέτο, ποὺ ὑπεχώρησε εἰς τὸ πρῶτο τράβημά του!... Ἡ σιωπηρὴ πόρτα ἐκύλισεν ἔμπρὸς του.

Τότε, νόμισε πὼς εἶδε τὴν σκιά τῶν χειρῶν του νὰ ξαναγυρίζουν ἐπάνω του: — νόμισε πὼς τὰ σκιά τὰ χέρια, τὸν περιέβαλλαν καὶ τὸν ἐσοραν — καὶ οἱ ἀσπίδες στοργικῆς ἐπάνω εἰς ἓνα στήθος. Μιά ἄλλη μορφή ἦτο κοντὰ εἰς τὴν ἰδική του. Ἐξάφνα, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν μορφήν αὐτήν — καὶ ἐμεινε ἀσθμαίνων, σὰν τρελλός, μὲ τὸ βλέμμα σκυθρωπό.

Φοίτη! ἦτο μέσα εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ μεγάλου ἱερεξταστοῦ τοῦ Πιέδρου Ἀρμπουέζ ντ' Ἐσπία, ὁ ὁποῖος τὸν παρατηροῦσε μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια καὶ μὲ ὕψος ἀγαθοῦ πάστορος, ὁ ὁποῖος ξαναυρίσκει τὸ ἀπαλόδες πρόβατον του!

Ὁ ἱερεξταστὴς τὸν ἐσφιγγεν ἐπάνω εἰς τὸ στήθος του μὲ ἓνα κίνημα ἐλεημοσύνης πολὺ θερμῶ. Καὶ ἐνῶ ὁ ραββὴ Ἀσὴρ Ἀβραβανέλ μὲ συσπόμενα τὰ βλέφαρά του, ἀγκομαχοῦσε ἀπὸ τὴν ἀγωνία μέσα εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ δὸν Ἀρμπουέζ, καταλάβαινε ἐνδομύ-

Φοίτη! ἦτο μέσα εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ μεγάλου ἱερεξταστοῦ τοῦ Πιέδρου Ἀρμπουέζ ντ' Ἐσπία.

χος, ὅτι οἱ αἰ φάσεις τῆς κατηραμένης ἐκείνης βραδυᾶς δὲν ἦτανε παρὰ μιά τιμωρία τῆς ἐλπίδος. Ὁ μέγας ἱερεξταστὴς τοῦ ψιθύριζε εἰς τὸ αὐτί:

— Ἐ! Γιατὶ αὐτὸ, παιδί μου! Τὴν παραμονὴ ἴσως τῆς σωτηρίας... θέλησες λοιπὸν νὰ μὰς ἀφίσσης!

(Μετὰφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

* * *

- * Ἡ ἐντιμὸς Ζημιά εἶνε προτιμωτέρα τοῦ αἰσχροῦ κέρδους.
- * Μὴ ἐνδίδῃς εἰς μικρὰ ἐλαττώματα διὸν ταχέως θηλοκίτης μεγαλείτερας.
- * Ἐπίς καὶ προσοχθεῖα εἶνε ἡ δόξος ποὺ τὴν ἐνυμνεῖται.
- * Ἀπομακρύνου ταχέως ἀπὸ τὸν πειρασμὸν διὸν ἄλλως θὰ σὲ προσθάσῃ.
- * Χρῆμα εὐκόλως κερδηθὲν εὐκόλως σπαταλεῖται.

ριοδῶς! Καὶ αὐτὸς, ἐξακολουθῶν πάντοτε νὰ προχωρῇ, παρατηροῦσε διαρκῶς τὸ σκοτὸς ἐκεῖ κάτω, ὅπου ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ σωτηρία ἔξοδος.

Ὁ! ὦ! Βήματα πάλιν ξανακούθησαν ἐκ νέου, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴ πὸ βραδέα καὶ πῖο σκοτεινὰ. Ἡ λευκὴ καὶ μαυρὴ φῶρις, μὲ τὰ μακρὰ καπέλλα, μὲ τοὺς κατεβασμένους γύρους, δύο ἱερεξταστῶν, φάνηκαν. Μιλοῦσαν χαμηλοφώνως, φαίνεται γὰ κατὰ πολὺ ἐνδιαφέρον, διότι ἔκαμαν διάφορα ζσηρὰ κινήματα. Εἰς τὸ θέαμα αὐτὸ, ὁ Ραββὴ Ἀσὴρ Ἀβραβανέλ ἐκλείσας τὰ μάτια. Ἡ καρδιά του ἐπαλλε μέχρι διαρρήσεως. Τὸ σῶμά του περιέχυσε κρυὸ ἰδρὸς ἀγωνίας ἐμεινε ἀποσβλωμένος, κολημένος στὸν τοῖχο, κάτω ἀπὸ τὰς ἀκτίνας μιᾶς καντήλας, ἀκίνητος καὶ ἐπικαλούμενος τὸν Θεὸν τοῦ Δαυὶδ.

Φθάσαντες ἀντίκρυ του οἱ δύο ἱερεξτασταί, ἐστάθησαν κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς καντήλας — χωρὶς ἄλλο κατὰ τὴν καὶ εἰς τὴν ὁρμήν τῆς συζητήσεως των. Ὁ ἓνας ἐξ αὐτῶν ἀκούων τὸν συνομιλητὴν του, εἶδε τὸν ραββῖνον κατὰ τὴν καὶ εἰς τὸ βλέμμα αὐτὸ, τοῦ ὁποῖου εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐνόησε τὴν ἀφηρημένην ἔκφρασην, ὁ δυστυχισμένος ἐφάντατο ὅτι τοῦ ἔχουν ἀρπάξει τὰς σάρκας ἢ μεγάλες τανάλιες τῶν βασανιστηρίων. Ἀποκαμωμένος, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἀνατνήθῃ, μὲ τὰ βλέφαρα ἀνοιγοκλειόμενα ἀπὸ τὸν τρόμον, ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέμῃ συσπειρομένως στὴν γωνία. Ἀλλὰ, πρῶγμα παραδόξο καὶ φρικτὸ ταυτοχρόνως. Τὰ μάτια τοῦ ἱερεξταστοῦ ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦσαν μάτια ἀνθρώπου ἀπησχολημένου σοβαρῶς μὲ τὴν ἀπάντησιν ποὺ πρέπει νὰ δώσῃ εἰς τὸν συνομιλητὴν του, καὶ κατεχόμενος ἀπὸ τὴν ὁμίλιαν τοῦ συντρόφου του — ἐφάνετο, ὅτι ἔβλεπε τὸν Ἰσραηλίτην, χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ!

Ἐπὶ τέλους, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά, οἱ δύο ἀπαίσιον συνομιληταὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον τους μὲ βραδέα βήματα, πάντοτε ὁμιλοῦντες χαμηλοφώνως, πρὸς τὸ τετράστροφον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ φυλακισμένος εἶχε βῆ. Δὲν τὸν εἶχαν λοιπὸν ἰδῆ!... Ὁ δυστυχῆς Ἰσραηλίτης ἠσθάνθη τέτοια ἐντύπωσι ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸ, ὥστε μέσα ἀπὸ τὸ ταραγμένο μυαλὸ του πέρασεν ἡ ἰδέα: «Μήπως εἶμαι πιά πεθαμένος καὶ δὲν μὲ βλέπουν;» Μὰ ἀποτρόπαιος ἐντύπωσις τὸν ἐσορε ἀπὸ τὸν λήθαργον ἐνῶ παρατηροῦσε τὸν τοῖχο, ἀκριβῶς ἀπέναντι εἰς τὰ πρόσωπὸ του, φαντάσθηκεν ὅτι εἶδε, ἀντικρυ εἰς τὰ δικά του, δύο μάτια ἀταΐσια ποὺ τὸν κούτταζαν!... Τίναξε τὸ κεφάλι του πίσω μὲ τρόμο!... Ἄλλ' ὄχι! ὄχι. Τὸ χέρι του ἀυθορμήτως φέρθηκε πρὸς τὸν τοῖχο διὰ νὰ ἐξετάσῃ περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν ματιῶν ποὺ ἔβλεπε. Σκάλισε μὲ τὰ δακτύλα του τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τοῖχου. Δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἀντανύγεια τῶν ματιῶν τοῦ ἱερεξταστοῦ, ποὺ τὴν κρατοῦσαν ἀκόμη ἢ κόρες τῶν ματιῶν του καὶ τὴν ἀντανάκλουσαν, σὰν δύο στίγματα ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχο.

Ἐμπρὸς τώρα! Ἐπρεπε νὰ σπεύσῃ πρὸς τὸ τέρμα ἐκεῖνο ποὺ φανταζότανε, — νοσηρῶς, χωρὶς ἀμφιβολία — ὅτι θὰ τοῦ ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν! Πρὸς τὰ σκοτὴ ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν τὸν χωρίζε ἀπόστασι παραπάνω ἀπὸ τριάντα μέτρων. Ξεκίνησε λοιπὸν πρὸς τὸ γάγγρα, συρόμενος εἰς τὰ γόνατα, εἰς τὰ χέρια, εἰς τὸ στήθος. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὸ σκοτεινὸ μέρος τοῦ τρομακτικοῦ διαδρόμου. Ἐξάφνα ὁ

Τὸ ζώδιον τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, κατὰ τὰς θεωρίας τῆς καλουμένης Μαγείας ἐπιδρᾷ εἰς τὴν οἶνα καὶ εἰς τοὺς μηρούς. Ὅταν μάλιστα συμπλῆξῃ μὲ τὸν σεληνικῶν μῆνα, τότε συντελεῖ εἰς τὴν μακροβιότητα. Ὅσοι γεννῶνται ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν αὐτὸν, ὁ ὁποῖος ἀνήκει εἰς τὸν Τοξότην, εἶνε εὐτυχῆς ὅσον ἀφορᾷ τὴν καρδίαν καὶ τὰ αἰσθήματα, δοκιμάζουσι ὁμως μεγάλας δυσκολίας διὰ νὰ ἐπιτύχουν τελείως εἰς τὰς ὑποθέσεις τους.

*

Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν Νοέμβριον πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους τὸ ρητὸν «Μὴ ἀναβάλλετε διὰ τὴν αὔριον, ὅτι ἤμπορεῖτε νὰ κάμειτε σήμερον». Συμβουλὴ, τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ τηροῦν καὶ ὅλοι, ἀνεξαρτήτως φύλου, οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν. Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Τοξότου διακρίνονται διὰ τὸ πνεῦμα. Εἶνε προσκεκλιμένοι. Δυστυχῶς ὁμως δι' αὐτοὺς εἶνε πολὺ ἐυερέθιστοι καὶ εὐπαθεῖς. Πικραίνονται καὶ μὲ τὴν παραμικροτέραν καθόρθουσαν λέξιν. Καὶ εἴτι κινδυνεύουν νὰ τὰ χαλάσουν καὶ μὲ τὸς καλλίτερος ἀκόμη φίλους των. Αἰσθάνονται μεγάλην κλίσην εἰς τὰς ἀσκήσεις τοῦ σώματος, εἶνε πολὺ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, θέλουσι νὰ κάμουν πάντοτε τὸ καλὸν ἐν τὸν πλησίον τους ἀλλ' ὀφείλουσι νὰ εἶνε πολὺ προσεκτικοὶ καὶ πολὺ συνειτικοὶ εἰς τὰς ἐλευθεριότητας των διὰ ν' ἀποφύγουν καὶ νὰ προλάβουν θλιβερὰ σφάλματα. Εἶνε ἐργατικοὶ, φιλοδίκαιοι καὶ ἐπιεικεῖς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους των. Μὲ μίαν λέξιν, εἶνε φύσει κοινωνικοὶ. Ὁ χαρακτὴρ τῶν γυναικῶν ποὺ ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν Νοέμβριον, ὁρπεῖ πρὸς τὴν περιφιλαντίαν ἀλλ' εἶνε ζσηραι καὶ πνευματώδεις. Ἐχουν ὁμως καὶ οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν ἴδιον μῆνα, θυμοὺς τρομεροῦς, ἀλλ' οἱ θυμοὶ των αὐτοῦ παύουν ἄμεσως μόλις ξεσπάσουν. Εἶνε ἰσχυρογνώμονες, ἀπολυταρχικοὶ, μὲ ἀνήσυχον πνεῦμα καὶ δεσποτικοί. Εἶνε πολὺ ἀγαθοὶ ὁμως καὶ βοηθοὺς τοὺς δυστυχῆς. Ἐχουν σχεδὸν τὸ χέρι τους πάντοτε ἀνοικτόν. Ἐχουν μίαν ἀγάπην ἔξοχιστήν, ἀληθινὴν ἐρωτὰ διὰ τὰ ταξείδια.

*

Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν Νοέμβριον εἶνε πραγματικῶς ἐκτάκτως προικισμένοι, μὲ πνευματικὰ χαρίσματα. Ἐχουν ἰδιαίτερος ἐκπληκτικὰ προτερήματα ἀφομοιώσεως τῶν ἰδεῶν, σκέψεων καὶ ἠθῶν, Μανθάνουν καὶ συγκατοῦν εἰς τὴν μνήμην τους ὅλα ὅσα διαβάζουν. Ἡ μνήμη τους εἶνε ἐξόχως ἀνεπτυγμένη. Δὲν εἶνε διόλου καλλιτέχνη. ἂν καὶ θέλουσι νὰ ἐπιδειχθοῦν τοιοῦτοι, ἀγαποῦν τὰς καλὰς τέχνας καὶ εἶνε ἄξιον καὶ ἱκανοὶ νὰ τὰς θαυμάζουν ὁμον. Παρ' ὅλας ὁμως τὰς καλλιτεχνικὰς κλίσεις, δὲν εἶνε καὶ ὀπισθοδρομικοὶ οὔτε ἀνίκανοι ὡς πρὸς τὸ ἐμπόριον. Κατωρθῶνουν ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐπιδειξοῦν κάποιο τάλαντον εἰς τὴν διεύθυνσιν καμμιᾶς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως.

Αἱ γυναῖκες ποὺ ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν, ὅλας ἀντιθέτως πρὸς τοὺς γεννηθέντας τὸν ἴδιον μῆνα ἄνδρας, εἶνε ἐκτάκτως προικισμέναι διὰ τὰς καλὰς τέχνας.

Εἶνε θαυμάσιοι εἰς τὴν μουσικὴν γοήσασιν εἰς τὸ πιάνο καὶ τὸ τραγοῦδι ἔχουν ἀληθινὸ τάλαντον διὰ τὴν κωμωδίαν καὶ γίνονται ζωγράφοι μεγάλης ἀξίας. Ἐὰν δὲν κατορθῶνουν νὰ φθάσουν εἰς ἀξιοζήλευτον θέσιν, τὸ σφάλμα δὲν εἶνε ἰδικόν τους, ἀλλ' ὀφείλεται εἰς ὅλας διόλου ἀπορόπτους περιστάσεις, ἀληθῶς πολὺ λυπηρὰς καὶ αἱ ὁποῖαι τὰς ἀφίουν ἀπαρηγόρητες. Αἱ γυναῖκες ποὺ ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν Νοέμβριον ἀγαποῦν τοὺς καλλιτέχνας.

*

Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν Νοέμβριον γενικῶς ἀγαποῦν καὶ ἀνταγαπῶνται. Εἶνε πολὺ τρυφεροὶ καὶ γλυκεῖς ἀπέναντι τῆς ἐκλεκτῆς των συντρόφου. Εἶνε πολὺ ὀλίγον ἐγωῖστα, ὅταν ἀγαποῦν πραγματικῶς. Κατὰ βάθος, πολὺ δυσκόλους ἀφοσιῶνται ἀλλ' ὅταν μιά φορὰ ἀφοσιωθοῦν τότε ἀγαποῦν μὲ ὅλον τους τὸ πάθος καὶ μ' ὅλη τὴν φωτιὰ τοῦ ἀληθινοῦ ἐρωτός των. Πιστοί, ὅταν ἀγαποῦν πράγματι, εἶνε ἐλαφροὶ καὶ εὐμετάβλητοι, ὅταν ἀγαποῦν ἀπὸ ἰδιοτροπίαν. Ἐν ὀλίγοις, εἶνε ἐξαιρετοὶ ἐρασταί, καλοὶ σύζυγοι μάλιστα, ὅταν κατορ-

θῶνουν νὰ εἴρουν τὴν σύζυγον ποὺ ὄνειροπολοῦν. Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν πρέπει νὰ νυμφεύονται γυναῖκες ποὺ ἐγεννήθησαν τὸν Ἀπρίλιον ἢ τὸν Μάιον. Αἱ γυναῖκες ποὺ ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν Νοέμβριον κατορθῶνουν νὰ τὰς θαυμάζουν παντοῦ καὶ νὰ ἐκλινοῦν τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀρρένων. Εἶνε ἐξαιρετικῶς φιλόκαλοι καὶ κοκέτες. Δὲν ἤμποροῦν νὰ ὑποφέρουν χάριν τοῦ ἐρωτός καὶ ἀναζητοῦν εἰς αὐτὸν μόνον τὴν ἡδονὴν καὶ τὰς διασκεδάσεις. Ὅφείλουσι ὁμως νὰ προσέξουν μίσητος πιασθῶν καμμιὰ φορὰ γὰ καλὰ εἰς τὰ βρόχια του γιατί τότε θὰ γίνουσι πολὺ δυστυχῆς.

Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν τὸν Νοέμβριον γίνονται κατὰ κανόνα ἐξαιρετοὶ σύζυγοι μολοντοὶ εἶνε ὀλίγον ἰσχυρογνώμονες καὶ αὐταρχικοὶ. Εἶνε ἐπιτηδεύοντες καὶ λίαν εὐστροφοί. Ἀντεπεξέρχονται μὲ ἐπιτυχίαν ἐναντίον ὄλων τῶν περιστάσεων τῆς ζωῆς. Τὸ σπουδαιότερον ὁμως δι' αὐτοὺς εἶνε νὰ εἴρουν γυναῖκα ποὺ νὰ τοὺς ἐνοήσῃ. Εἶνε ἀκαταπόνητοι εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ κατορθῶνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ χρέηματα ποὺ τοὺς χρειάζονται διὰ νὰ ζήσουν καλὰ καὶ εὐτυχισμένα. Ἐπιτυγχάνουν μάλιστα νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τὴν γυναῖκα των καὶ πολυτέλειαν πλοῦσις τουαλέτες καὶ ὅλα ὅσα ἤμποροῦν νὰ τὴν καταστήσουν εὐτυχῆ.

Ἐξ ἐναντίας αἱ γυναῖκες δὲν εἶνε καλῆς νοικοκυρῆς. Διατηροῦν μάλιστα τὸ σπίτι τους πολὺ ἄθλια. Εἶνε σὰν τὰ φτερά στὸν ἀνεμὸ δὲν ἀγαποῦν μὲ σταθερότητα τὸν ἄνδρα τους. Μόνον ὅταν γίνουσι μητέρες ἀλλάσσουν χαρακτῆρα. Τότε εἶνε μητέρες ἀξιοθαύμαστοι καὶ λατρουνοῦν μὲ πάθος τὰ παιδιά τους. Αἱ γυναῖκες ποὺ ἐγεννήθησαν τὸν Νοέμβριον ὑπαδρευοῦνται γενικῶς νέες ἀπὸ τὸ 20 ἢ καὶ τὸ 12 ἔτος τῆς ζωῆς των.

Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Τοξότου, πρέπει νὰ ζητήσουν τὴν εὐτυχίαν μόνον εἰς τὴν γαλήνην τοῦ σπιτιοῦ των. Ἐὰν ἡ τύχη τοὺς παρουσιασθῇ μιά δύο φορές εἰς τὴν ζσην των πρέπει νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς καὶ νὰ ἀρπάξουν, ὅπως λέγεται κοινῶς, τὴν τύχην ἀπὸ τὰ μαλλιά. Δὲν πρέπει νὰ εἶνε τυραννικοὶ ἀπέναντι ἐκείνων ποὺ τοὺς περιτριγυρίζουν, διότι ἄλλως κινδυνεύουν νὰ πέσουν, ἀσφαλῆστατες, εἰς σιδερένια χέρια ποὺ θὰ τοὺς τιθασοῦσιν καὶ θὰ τοὺς καταδαμάσουν.

Οἱ γεννηθέντες εἰς πολὺ τραγίαν ἐποχὴν, εἶνε εὐπαθεῖς εἰς τοὺς πνεύματων. Πρέπει νὰ ἐνδύνονται μάλλινα καὶ ν' ἀποφεύγουν τὴν ὀμίλησιν καὶ τὴν ὕγρασιαν. Εἶνε ἐν γένει ἀνεκτικοί. Πρέπει νὰ λαμβάνουν ὅλας τὰς ἀπαιτουμένας φροντίδας μὲ φρόνησιν καὶ νὰ προστρέχουν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ ἱατροῦ ἐνθὺς μόλις τοὺς παρουσιασθῇ ἡ πρῶτὴ ἀδιαθεσία. Εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον μῆσον διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἀσθένειαν, ἢ ὅποια, ὅταν τὴν προλάβουν, μεταβάλλεται πλέον εἰς ἀδιαθεσίαν.

Ὅσοι ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν αὐτὸν πρέπει νὰ εἶνε πολὺ συνειτικοὶ εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ χρήματός των. Νὰ μὴ περιμεινῶν τίποτε ἀπὸ ὅλους, ὅσοι τοὺς περιστοιχίζουσιν καὶ νὰ πιστεύουν μόνον εἰς τὴν ἀποτελεσματικότητά καὶ τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν τῆς ἐργασίας των. Ἐπιτυγχάνουν θαυμάσια εἰς τὰς ἐπισημας ἀλλὰ τὰ ἐμπορικὰ ἐπαγγέλματα τοὺς εἶνε δυσκόλους προστά.

Προκειμένου διὰ τὰς γυναῖκας ποὺ ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν αὐτὸν πρέπει νὰ εἶνε πολὺ συνειτικοὶ εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ χρήματός των. Νὰ μὴ περιμεινῶν τίποτε ἀπὸ ὅλους, ὅσοι τοὺς περιστοιχίζουσιν καὶ νὰ πιστεύουν μόνον εἰς τὴν ἀποτελεσματικότητά καὶ τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν τῆς ἐργασίας των. Ἐπιτυγχάνουν θαυμάσια εἰς τὰς ἐπισημας ἀλλὰ τὰ ἐμπορικὰ ἐπαγγέλματα τοὺς εἶνε δυσκόλους προστά.

*

Ὅσα παιδιά γεννῶνται ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Τοξότου εἶνε εὐφωρα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς των ἀλλ' εἶνε καὶ θορυβοποιοὶ καὶ ταρξια ἀμίμητοι. Ὅτε πολὺ πονηρὰ εἶνε, οὔτε πολὺ ξυπνα. Ὅταν ἀσθενήσουν θέλουσι ἐπιτεταμένως μακροτάτων χρόνον διὰ νὰ θεραπευθοῦν. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὰ προφυλάσσουν μίσητος κρυολογιῶσιν. Ἐπιτυγχάνουν ὅσον τὸ δυνατόν τὴν καταρροήν. Πρέπει νὰ τ' ἀφίουν νὰ παῖζουν μεταξὺ των. Ἡ κίνησις, ἢ δρασις, θὰ τοὺς δινή τὴν ὑγείαν, ρυθμίζουσι τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΠΕΠΟΙΘΗΣΙΣ

ΕΙΝΑΙ άνοιξις. Ο ήλιος λάμπει φαινόδς και χαρά παντού βασιλεύει. Και αυτοί οι υαλοπινάκες των παλαιών λιθίνων οικιών φαίνονται να συμμετέχουν εις την χαράν.

Τās όδοις της μικράς πόλεως έπλημμύρουν πλήθη ανθρώπων ένδεδυμένων με τās έορτασίους των ένδομοσας. Έργάται, στρατιώται, έμποροι, ιερείς έπίσημοι, άλιεις, όλοι μεθυσμένοι από τής άνοιξεως το θέλητρον, όμιλούν γελούν, τραγουδούν, γεμάτοι χαράν και άγαλλίασιν.

Το πλήθος τουτο σās κάμνει την έντύπωσιν ανθρώπων, των όποιων τά βασάνα έληξαν και τίς χθές ήτο ή τελευταία ήμέρα μιάς σκληράς και βερασημένης ζωής. Σήμερον, πάντες άφηντίσθησαν πλήρεις ζωηρότητος, ως παιδιά, και με πλήρη την πεποιθήσιν εις έαυτούς, ότι το άδάμαστον της θέλησεως θά ύπερνηκή όλα τά έμπόδια και πάντες όμοις εις το μέλλον θά βωδίσωσι θαρραλέως προς τά έμπρός.

Έκείνο το όποιον άπέτελει παραφωνία, μεταξύ του ζωηρού έκείνου πλήθους και ένεποισί ζωηράν έντύπωσιν ήτο έν μελαγχολικόν πρόσωπον. Το πρόσωπον τουτο ήτο εις ύψηλός το άνάστημα και ισχυρός το σωμα άνήκ μη ύπερβαίνων το τριακοστόν έτος της ήλικίας του, λευκόθυρις ήδη, και επί του βραχίονος του όποιον έστηρίζετο μία νεαρά γυνή.

Έφερε τον πύλον εις την χείρα του, αι δέ τριχες της ώριαίας κεφαλής του έλαμπον ός άργυρος. Το λεπτόν άλλ' ύγιες πρόσωπόν του ήτο γαλήνιον και προσωρισμένο να παραμείνη διά παντός μελαγχολικόν. Οι μεγάλοι και μαύροι όφθαλμοί του, με τās μικράς βλεφαρίδας των, είχαν την έκφρασιν ανθρώπου, εις τόν όποιον δέν ήτο δυνατόν να λησμονήση το όδυνρόν παρελθόν του.

— Πρόσεξε το ζέγρος έκείνο, μου είπεν ο σύντροφός μου, κυρίως τον άνδρα: διήλθεν όστος έν τή ζωή του μίαν δραματικην περιόδον, έξ έκείνων άτινες συμβαίνουσι συχνά μεταξύ των βορείων έργατών της Ίταλίας.

Ο άνθρωπος αυτός, έξηκολούθησε λέγων ο σύντροφός μου, εινε σοσιαλιστής, εκδότης μιάς τοπικής έφημερίδος των έργατών. Εινε και ο ίδιος έργάτης, εινε ζωγράφος, εινε έξ έκείνων των χαρακτήρων διά τούς όποιους ή επιστήμη αποβαίνει θρησκεία και θρησκεία τοιαυτή, ή όποια διεγείρει επί μάλλον και μάλλον, την δίψαν προς την γνώσιν. Εινε αντικληρικός εις τόν έπακρον άκριβώς κντταξε με τί άγρια βλέμματα οι μαύροι ιερείς τόν άτενίζον.

Πρό τού έπειτος περιόδου έτών όστος, ών προπαγανδιστής, συνήτησεν εις ένα τών κνκλων του, μίαν κόρην, ήτις άμέσως του έπέσυρε την προσοχήν. Αι γυναίκες εδών έχουσι διδαχθή να πιστεύουν τυφλώς και σταθερά. Οι Ιερείς έχουσι καλλιεργήσει την ιδιότητα ταυτήν της πίστεως εις αυτάς πρό πολλών έκαινοκατηρήριων και άληθώς κατορθώσαν ό, τι έπεδιόσαν. Κάποιος δικαίως είπεν, ότι ή Καθολική Έκκλησία ώκοδομήθη επί των κνκλων της γυναικός.

Οσάκις όστος άμίλει, ή κόρη τόν παρηκολούθει μετά προσοχής και ουχι άπασ το άπέτεινε έρωτισεις διά των όποιων κατεδίκνουν αυτή ότι ήτο εκ διαμέτρου αντίθετος προς τās αρχάς και τά δόγματα του.

Ο μεταξύ αυτών άνταγωνισμός διήρκεσε περίπου έν έτος, χωρίς να εκδηλωθή ούδεμία έξ άμοφετέρων των μερών διάθεσις προς συμπαράξιν και άπόδωσιν όμοις εις τόν άγώνα. Έπί τέλους πρώτος έκείνος έκαμτε το πρώτον διάβημα. Η δεσποινίς εινε ο διαρκής αντίπαλός μου, είπεν έκείνος δέν νομίζει αυτή, ότι χάριν του έπιδοκιωμένου σκοπού ήθελεν ελσθαι προτιμώτερον, έάν έγνωρίζομεθα καλλίτερον.

Η κόρη έδέχθη την πρότασιν του και σχεδόν άμέσως ήρχισαν συζητούντες μετά μεγαλειτέρας ζέσεως το ζήτημα. Αυτή υπερίστισε μετά πάθους την έκκλησίαν ως το μόνον καταφυγίον, ένθα, αι βεβαρημένα ψυχαι εύρίσκουν άνακούφιαν και άνάπαυσιν και ένθα τά πάντα εινε ίσα.

Έκείνος άπήτησεν, ότι ο κόσμος δέν ζητει άνάπαυσιν, άλλά άγώνα, ότι ή πολιτική ισότης δέν εινε δυνατός να ύπάξη άνευ της ήλικής ισότητος, και όπισθεν της έκκλησίας κρύπτεται έκείνος εις τόν όποιον συμφέρει ίνα ο λαός μείνη άθλιος και άμαθής.

Έκτοτε ή συζήτησις αυτη συνώδευσεν όλην την ζωήν. Εις πάσαν συνάντησιν των έξηκολούθουν το αυτό άτελές και έμπαθές θέμα, και όσμήραυ το προς τās πεποιθήσεις των πάθος ηξένετο επί μάλλον και μάλλον.

Έκείνος έφρόνει ότι ή ζωή σημαίνει άγών προς εύρυσιν των γνώσεων, διά την κατάκτησιν των δυνάμεων της φύσεως, άγών διά την ύποταγήν των μυστηριωδών ενεργειών, εις την του άνθρώπου θέλησιν.

Έκείνη εις άπάντησιν έλεγεν, ότι πās τις όρείλει να εινε όπλισμένος διά τόν άγώνα έκείνον, όστις άγει προς την έλευθερίαν του λογικού της άνοτέρας όλων των δυνάμεων και της μόνης εν τή κόσμω δράσεως ένσυνειδήτως. Διότι έφρόνει αυτη ότι ή ζωή σημαίνει μίαν βραδείαν και όδυνήραν θυσίαν του άνθρώπου εις τόν Άγναστον, την ύποταγήν του λογικού πός την θέλησιν έκείνην, οι νόμοι και οι σκοποι της όποιας εινε γνωστοί μόνον εις τούς λειτουργούς του Θεού.

Τότε διατί παρακολουθετε τās διαλέξεις μου, τι προσδοκάτε εκ του σοσιαλισμού; την έρωτι έκείνος.

— Να, γνωρίζω ότι άμαρτάνω και ότι αντίπαρσος εις έαυτήν, άπαντῃ έκείνη μετά λύπης, άλλά ευχάριστον να σās άκούη τις και να όνειροπολή το δυνατόν της ευτυχίας πάνταν ήμών.

Καίτοι αυτη δέν ήτο ώραία, ήτο όμοιος λεπτή και χαρίεσσα, με έκφραστικήν φυσιογνωμίαν και μεγάλους όφθαλμούς, των όποιών τά βλέμματα άλλοτε μὲν ήσαν μειλίχια και ήπια, άλλοτε δε σοβαρά και πλήρη όργης. Ειργάζετο εις έν εργοστάσιον μετάξης και ζξι μετά της γρημαίας μιτρός της, του έστερημένου τόν ένα πόδα πατρός της και μίαν νεωτέρας άδελφής της, ή όποία παρηκολούθει μαθήματα εις τι πολυτεχνείον. Ένιοτε ήσθάνετο αυτην ευτυχί, την ευτυχίαν της όμοιος ταυτήν, δέν την έδεξόλω θυροφωδώς άλλ' ήρέμια και ήσυχως. Υπερηγάτα τά μουσεια και τάς παλαιάς έκκλησίας, ως και τās ώραίας εικόνας, των όποιων την θέαν έθεωρει άπαραίτητον, διά πάντα θνητόν, διότι τότε μόνον όστος ζῃ, ένσυνήθιζε να λέγη.

Άλλοτε αυτη άμίλει με τοιοϋτον παράδοξον τρόπον και ο τόνος της φωνής της ήτο τόσον άλλόκατος, ώστε του έφάνετο ότι ήκουε το βογγητό τουτο ενός πληγωμένου ανθρώπου. Ησθάνετο ότι ή κόρη αυτη ήγάτα την ζωήν και την ανθρωπότητα με την βαθεαν έκείνην της μητρός άγάπην, ή όποία εινε πλήρης άνησυχίας και ευσταλαχίας. Την ύπέμεινε καρτερικώς και έπίστευεν ένδομύχως, ότι πολύ ταχέως ή άγάπη της αυτη θά μετετρέπετο εις έρωτα δι' αυτόν. Ηρχισεν όστος να πιστεύη ότι ήκοατο των λόγων του μετά περισσότερας προσοχής και ότι ή καρδιά της συνεφάνη με αυτόν. Και άμίλει μετά πάθους περι ενός άδελφίτου και δραστηρίου άγώνος, διά την άπελευθέρωσιν του άνθρώπου, του Έθνους και έν γένει όλης της ανθρωπότητος από τά παλαιά δεσμά, ή σκωρία των όποιων εισεχώρησε μέχρι των ψυχών των, και ή όποία φθείρει και δηλητηριάζει αυτάς.

Ημέραν τινά συνοδεύων αυτην εις την οικίαν της, της είπεν ότι την άγαπάει και ότι θέλει να την κάμη σύγγον του. Η έξομολόγησις του αυτη την έτάραξεν επί τοσοϋτον, ώστε ήσθάνθη έαυτην κλονιζόμενην, ώρίασε και στηριχθείσα επί του τέχνου τόν ήτέναισε με όρθανοίτους τους όφθαλμούς και συμπεπλεγμένας τās χειράς του είπε: Την ψυχήν μου κατείχε ο φόβος ότι κάτι παρόμοιον θά συνέβαινε διότι και έγω πρό πολλού σε άγαπώ. Άλλ' ό Θεέ μου, τι μέλλει να γίνη τώρα;

— Θά άντατείλων ήμέραι ευτυχίας και διά σε και δι' έμέ, ήμέραι άμοιβαίας εργασίας, άνεφώνησεν έκείνος.

— Όχι, είπεν ή κόρη, κνψασα την κεφαλήν, δέν πρέπει να όμιλώμεν περι άγάπης.

— Διατί;

— Θά τελέσωμεν τούς γάμους συμφώνως προς τούς νόμους της έκκλησίας; ήρώτησεν έκείνη ήρέμως.

— Όχι.

— Τότε χαιρέτε, και άπεχωρίσθη άμέσως έκείνον. Την προσφάνει όμως έκείνος και προσπαθεί να την πείση. Τόν άκούει σιωπηλώς και έπειτα του λέγει:

— Έγω, ή μήτηρ και ο πατήρ μου είμεθα όλοι πιστοί και θά άποθάνωμεν πιστοί. Πολιτικός γάμος δι' έμέ δέν καλείται γάμος. Έάν τέκνα γεννηθούν εκ τοιοϋτου γάμου, γνωρίζω ότι θά ειναι άδοσυχῃ. Η άγάπη καθαγιάζεται μόνον διά του έν τή έκκλησίῃ γάμου, ο μόνος όστις δύναται να δώση ευτυχίαν και ειρήνην.

Πρός στιγμην ένόμισεν έκείνος ότι ή κόρη ήρχισε να ύποχωρήει εις τās αρχάς του, διότι ή εκ μέρους του ύποχώρησις ήτο άδύνατος. Έχωρίσθησαν. Ένψ άπεχωρίσθησιν ή κόρη του είπεν:

— Άς μη βασανίζη ο εις τόν άλλον, μη ζητήσις πλέον συνεντεύξεις μαζί μου. Ω ένάντι ήδυνάμην να σφνω μακράν άπ' εδών. Άλλά δέν δύναμαι είμαι τόσον πτωχή.

— Δέν το ύπόσχομαι άπαντῃ έκείνος.

Η άγωνία μεταξύ των δύο τουτων ήρχισε. Συνητώντο βεβαίως και συχνότερον μάλιστα ή πρότερον. Συνητώντο διότι ήγάπα ο εις τόν άλλον, ζήτησιν τās συνεντεύξεις ταύτας διότι εκάτερος αυτών έφρασε την έλπίδα ότι ο εις θά ύπεχώρηει, μη άντέχων τά βασανιστήρια του καταβιβρώσκοντος αυτόν πόθου, όστις όσμήραυ άπέβαινε έντονότερος.

Αι συναντήσεις ήσαν πλήρεις άγωνίας και άπελπισίας, κατόπιν των όποιων έκείνος ήσθάνετο συντετριμμένο και έξηρητλημένο τόν έαυτόν του.

— Όδοτος έπλανάτο μετ' αυτης εις τούς ζοφώδεις όρίζοντας της ζωής της. Μετεχειρίσθη πάν διαφωτιστικόν μέσον το όποιον ήδύνατο να την πείση, άλλ' εις μάτην. Έκείνη τόν ήκοατο μετ' αίας τινος ρέμβης. Δέν ήκουε τίποτε, δέν έπίστευε τίποτε από όσα έλεγε.

Κάποτε του είχεν ειπή:

— Έννοώ, ότι πάν ό, τι λέγεις εινε δυνατόν, και νομίζω ότι αυτη εινε ή αίτία που σε άγαπώ. Έννοώ, άλλά δέν πιστεύω. Μόλις χωρισθῃς από έμέ, πάν ό, τι μου ειπής σε άκολουθεῖ.

Το δράμα διήρκεσε δύο περίπου έτη, οτε της κόρης ή ύγεια εκλονίσθη. Ησθάνετο βαρέως, έγκατέλειπε την εργασία της, έπαυσε να παρακολούθη το έργον της διοργανώσεώς του και περιήλθεν εις χρέη. Έκείνος άποφείων τούς συντρόφους του εδεδάπνα τόν καιρόν του πλησίον της, εκάθητο παρά την κλίνη της και έβλεπε αυτην φθίνουσιν εκ της άσθενείας και όσμήραυ έξαντλουμένην. Ο πυρετός έφραγε το πρόσωπόν της.

— Όμιλήσόν μου διά την ζωήν, διά το μέλλον του είπεν έκείνη. Άλλ' έκείνος άμίλησε περι του παρόντος, άπαριθμών πάν ό, τι μῆς συντριβει, περι όλων έκείνων των ζήτημάτων, διά τά όποια μέλλει να παλαίση καθ' όλην του την ζωήν! Όμιλήσε περι πραγμάτων τά όποια πρέπει να άποσκορακισθώσιν εκ της ζωής του άνθρώπου.

Έκείνη ήκοατο μέχρις ότου, ο πόνος τόν όποιον της έπροξένησαν

ΜΕΛΑ εις το σαλόν των επτά σεμνῃ του Λούβρου των Παρισίων, ακριβώς επάνω από την κυρία Ρεκαμιε, έξαπλωμένην νοηλώς, εύρίσκειται άλλο ένα πορτραίτο γυναικός, ή όποία έσχε και αυτη κάποτε φήμην — κακήν φήμην, μάλιστα. Η αλήθεια εινε ότι εις την θέσιν αυτην που άνεφέραμεν παραπάνω δέν βλέπει κανεις παρά μίαν εικόνα τελείαν και ψυχράν του Δαυιδ, τόν «Αρσάτην των Σαβίανων». Μεταξύ των πολεμιστών, που προβαλόν εις το ταμπλό αυτόν άρειμαίνουσι και πολεμοχαρείς με τά ακόντια και τās άσπίδας, ξεχωρίζουν δύο γυναίκες, φαινόμενα έμπρός έμπρός εις το ταμπλό. Μία εώμοιος με θανμασίον σωμα γυναικα ξανθή, έκτεινει τούς γλυπτούς και όσραίως βραχιόντας της έκτεντικώς, ένψ μία μελαγχρονή, γονατισμένη, με τά μαύρα μακρά μαλλιά της ξεπελεγμένα, με τά ένδοματά, άφίνονται να φαίνονται, μέσα εις μίαν έπιδεξιαν άταξίαν, τούς όμοιος και τά πλούσια στήθη της, δείχνει με μίαν προητοιμασμένην χειρονομίαν, γυμνά παιδια πλαγισσάμενα έμπρός της, τά όποια μειδιών και παίζουν, χωρίς να δίδουν καμμίαν σημασίαν εις την γύρω των όχλαγωγήν. Η τελευταία αυτη γυναικα εινε ή Άδελαΐς ντε Μπελεγκάρντ. Εις τόν καθέναν, ο όποιος θά εχη την περιέργειαν να πλησιάση την καλλονήν αυτην που ύπενηθυμείη «Τουδηθ του Άλλόρι — την ύπεροχον αυτην Ίουδηθ του άνακτόρου Πίτι της Φλωρεντίας, που κρατεί εις τās χειράς της την κεφαλήν του άγαπημένου της, διότι ο ζωγράφος ο όποιος άντιπαρέσθη εις τόν πινάκα του την έρωσμένην του, ως Ίουδηθ, άντεξωγαρήσθη και ο ίδιος ως Όλοεργνης, διά να δείξη πās έχασεν την κεφαλήν — συμβουλεύω να διαβάση το ώραιον έργον, το όποιον της ζει ή άφιερώσθη ο Έρνέστος Λωδέ, υπό τόν τίτλον «Le Roman d'un Conventuel».

Έάν δέν κανεις από τούς άγνωστους μου μεταβη κάποτε εις την Ίταλίαν, άν θυμηθῃ το παρόν, ως περάσθη, έάν του εινε κατορθωτόν, από το άνάκτορον του Marches της Σαβόιας.

Το άνάκτορον αυτό εινε ένα είδος άρχαίου φρουρίου, κτισμένο σχεδόν εις τά σύνορα της Σαβόιας και του Dauphiné. Υφουται επάνω εις ένα λοφίσκον, όσθεν άποκαλύπτεται εις τά όμματα του θεατοϋ το έξῃς περιεργον και θανμασίον πανόραμα, άρκετά σπάνιον εις τά Σαβόιακά τοπεία. Μία θανμασία πεδιάς διασπορευμένη από ένα ποταμόν και περιτριγυρίζομένη από όρη διάφορα. Η πεδιάς του Γκρανζιβωστάν, περιτριγυρίζομένη υπό τών Άλπεων του Maurienne και του Dauphiné και προπάντων υπό όρους Γκρανιέ παρομοίον μ' ένα ξεπλωμένο λέοντα ο όποιος ύψάνει την κεφαλήν, του όρους Γκρανιέ προξενόντος τόν τρομόν και την άγριάδα με την κορυφήν γυμνήν, την όποιαν δέν κατεδέχθησαν να άνέβθουν έως εκεί επάνω.

Σήμερα έάν εισέλθῃ κανεις εις τόν πύργον αυτόν θά εβη όλόκληρον το κτίριον πλημμυρόν από φωνάς παιδικάς. Τραγουδούν και παίζουν μέσα εις την τραπέζαριαν, εις την αίθουσαν της ύποδοχής, επί του έξώστου, ο όποιος βλέπει προς τόν κηπόν. Ο πύργος αυτός εχει γίνει όργανοφροσίου, μέσα εις την έξοχην όπου φαίνεται ότι δέν εισορχῃ έως εκεί ή μελαγχολία. Η αίθουσα των έορτών εχει διαφυλαχθή ιδιαιτέρως όπως ήτο. Έκτάσεως δεκαοκτώ μέτρον με δεκατέσσερα, έχουσα ύψος δύο πατωμάτων, δέν μετεβλήθη και φέρει ακόμη τās μυθολογικάς διακοσμήσεις με τās όποιας είχαν στολισει τούς τοίχους κατά τόν 18ον αιώνα οι άδελφοί Γκαλιάρυ.

Ο Ηρακλής και ο Άρης, ή Άθηνά και ή Άρτεμις εύρίσκονται άπέναντι άλλήλων σε μία ύπεροχη τετράδα. Εις ένα πανώ παριστάμεται μέσα εις μενταγιόν ένας θανμασίον Έρως. Το μικρό παιδάκι, γυμνό, χαριτωμένο και θελκτικό, σφει ένα τείον, το όποιον ο έποικατήτης φαντάζεται ότι διευθύνεται προς το στήθος του. Και άν σταραφήτε δεξιά ή άριστερά, έάν προχωρήσετε έμπρός ή πίσω διά να το εξετάσετε καλλίτερον, θά ιδίθε ότι το κακόβουλον τέχον οās παρακολουθεῖ. Το

οι λόγιοι του κατέστη άνυπόφορος. Λαβούσα την χείρα του τόν έσταμάτησε δι' ενός έκτεντικου βλέματός της.

Μετά τινος ήμέρας ο Ιατρός πιστοποιεί ότι αυτη πάσχει από καλπάζουσιν φθίσιν και ή κατάστασις της δέν παρέχει καμμίαν έλπίδα σωτηρίας. Έκλινεν όστος την κεφαλήν και έμεινεν άφωνος.

— Γνωρίζω ότι πολύ ταχέως άπέρχομαι εις τόν άλλον κόσμον, του λέγει έκείνη, τόν κόσμον τόν ώραιον τόν άγνωστον κόσμον, δός μου το χέρι. Και λαβούσα το χέρι του, το έφερεν εις τά πυρέσσοντα χείλη της και με ψυχικήν άγωνίαν του λέγει:

— Συγχώρησόν μου, σοϋ έκαμα κακόν. Ητο σφάλμα μου. Σε έκαμα να ύποφέρῃς τώρα οτε κατάκειμαι συντετριμμένη βλέπω ότι ή πίστις μου δέν ήτο παρά φόβος, έκείνο το όποιον πρότερον δέν ήδύναμην να έννοήσω, παρά τόν πόθον και τās προσπάθειας μου. Ητο ο φόβος, άλλ' εινε εις το αίμά μου, εγεννήθη με αυτόν. Τώρα έννοώ, άλλ' ή καρδιά μου δέν ήδύνατο να συμφωνήση μετά της ιδιικής σου.

Μετ' όλίγας ήμέρας ή κόρη αποθνήσκει. Έκείνη τά μαλλιά έγειναν κάτασπρα έξ άγονίας, καιτοι ήγε το τριακοστόν έτος της ήλικίας του. Μετ' ου πολύ ένυμφεσθη την μόνην φίλην της κόρης έκείνης, την μαθητριά του. Ειναι αυτοί που πηγαινουσιν καθ' εκάστην Κυριακήν και έναισποθέτουσιν άνή επί του τάφου της. Άμφοτέροι με άγάπην σεβόνται την μνήμην αυτης.

Το λυπηρόν τουτο γεγονός της κόρης έκείνης, ή όποία κατεστράφη, τούς δίδει δύναμιν και τούς αΐσάνει τόν πόθον να εκδικηθώσιν αυτην.

Το ρεψμα των έορτασίμων ένδεδυμένων έκείνων ανθρώπων προχούρησιν υπό το φέγγος του ήλιου. Ένας εύθιμος θόρυβος συνοδεύει αυτό. Τά παιδια φωνάζουσι και γελούν. Όλοι βεβαίως δέν εινε φαιδροί. Υπάρχουσι πολλά καρδιά, τās όποιας πιέζει ή λύπη, πολλά πνεύματα βασανιζόμενα υπό τών άντιφάσεων της ζωής, άλλ' όλοι βαδίζουσι προς τά έμπρός. Και ο σκοπός μας ειναι Έλευθερία, Έλευθερία.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ: ΑΔΕΛΑΪΣ ΜΠΕΛΕΓΚΑΡΝΤ

παιδιά μειδιών δέν παύει ποτέ να σās παρακολουθεῖ με το βλέμμα του. Έτσι κανεις δέν μπορεί να διαφύγει του βλέμματός του.

Σήμερον ή αίθουσα αυτη των έορτών χρησιμοποιείται ως αίθουσα των διασκεδάσεων των μικρών όρφανών. Κατά το 1792 μέσα εις την σάλα αυτην, εχη χορευση ή Άδελαΐς Μπελεγκάρντ εις ένα χορόν, ο όποιος εχη δοθη προς τιμήν του στρατηγού Κέλλερμαν. Η Άδελαΐς, είκοσι έτών τότε, ήτο εις το άστραποβόλημα της καλλονής της. Πανδρευθείσα ένα έξάδελφόν της, δύο φορές μεγαλειτέρον της, μήτηρ δύο παιδιών, εχη ένδει, μόνη με την άδελφήν της νεωτέραν αυτης, Λυγγήν, από το Πιεμόν, όπου εχη μεταναστεύση διά να διασώση διά της παρονοσίας της, τās ιδιοκτησίας της της Σαβόιας, άπειλουμένας από δήμους. Άλλά δέν ύπεβλήθη εις τόν κόπον της διαφυλάξεως, διότι ο εις από τούς τρεις άντιπροσώπους τούς άποσταλέντας υπό της συμβάσεως της τήν όργάνωσιν της περιφερείας του Λευκού Όρους, ο όποιος ήτο ο Έρβλ ντε Σεσέ, ήρκεσε να έπισκεφθῃ τόν πύργον του Μάρς διά να δεχθῃ το τόζον του μικρού Έρωςτος.

Ητο γνωστός ο χαρακτήρ του Σεσέ. Αι γυναίκες τόν όνόμαζαν ο «χαριτωμένος Σεσέ». Καμμία όμως δέν μπορούσε να του άποσπάση την προσοχή του, από την εργασία του. Και ή έντύπωσις που προξενούσε εις τās γυναίκες ίδιως, θά ήτο πολύ δυνατή άσφαλώς, εάν κρίνη κανεις από την μεταβολήν, ή όποία παρουσιάζει εις την κόμησιν Μπελεγκάρντ, ή όποία εινε προφανώς έργον του.

Από την νεαράν αυτην γυναικα, την γεννημένην και άναθρεμμένην εις το βάθος μιάς έπαρχίας μέσα εις τά καθήκονα της, διέπλεσε μίαν κοκέτταν και προπάντων μίαν περιέργον. Ο Δαυιδ μῆς την παρουσιάζει με την έκφρασιν άπελπισίας, κλίνουσιν επάνω εις τά μικρά παιδάκια, εις ένα έμφορπον κίνημα έλεύσεως. Έγκαταλείπει γαρ καμμίαν λύπην τά παιδια της — δέν αναφέρω τίποτε διά τόν γάμον σύγγον της — διά να άκολουθήση τόν Έρβλ Ζεσέ. Άφου έρεκλαμاریσθη μαζί του εις την Μάρς και εις το Σαμπερϋ, άφου ήλλαξε προς χάριν του το ύφος της και της τουαλέττες της και έδωκε έορτάς προς τιμήν του, τόν ήκοϋθησεν εις τούς Παρισίους. Μαζύ της δέν παρέλαβε παρά μόνον την νεαρά νάδελφην της Λυγγήν, από την όποιαν δέν άπεχωρίσθη ποτέ. Εις την μεγάλην πόλιν έθοροβήθησαν εις την άρχην από την διαφοράν των θεαμάτων.

Η Αίμῃ ντε Κουανώ την παρουσιάζει ως εξῃς εις τ' άπομνημονεύματά της. «Αν έχη ύπ' όψη του κανεις τη περιεργεία τους να γνωρίσουν και να βλέπουν όλα τά στολιστά πρόσωπα της πηγής έκείνης, ήμπορει να κρίνη περι όλων ανθρώπων που εισήρχοντο εις τά δωμάτια των». Έν τούτοις το θέμα εις το όποιον παριστάντο οδηγούντοσιν υπό του Έρβλ, καθίστατο διαρκώς επικινδυνότερον. Και όσον ήτο πιο επικινδύνον τόσο περισσότερο εύχαριστοίοντο, όπως έφανέρον εις έκείνον που τās παρετήρει. Άραγε είχαν άποκτήσει όταν ήσαν εις την πατρίδα των συνήθειαν να ύπερτηδούν τās άβύσσους ή ήθελαν ν' άποζημιώσουν τά ήμερα χρόνια της παιδικής των ζωής, ζωσας διπλά κατά τόν τρόπον του ο «χαριτωμένος» Σεσέ τās έμαθε; Τίς οίδη. Άφρόντιδες και περιόδοι, δέν ήθελαν να φύγουν από τόν δρόμον που είχαν πάρει. Διηγούνται ότι την ήμέραν που ο Έρβλ άπεκεφαλίσθη, παρατηρούσε προς το μέρος του Γκαρριε-Μπέλ, όπου από ένα παράθυρο ένα γυναικειο χέρι του έστειλε τόν τελευταίο χαριτωμό. Ητο αυτη ή

Άδελαΐς; Άγνωστον. Η κατά μόνος ζωή της ήτο πολύ μετροδεμένη, ώστε να μπορούση κανεις να το βεβαιώση. Και άμα άπεκεφαλίσθη ο Έρβλ, συνελήφθησαν και αυτές. Φαίνεται όμως ότι ή άπελπισία της Άδελαΐς δέν ήτο και τόσον βαθεία. Ητο τουτο χαριτωμένο του συγγου της; Μάλλον πρέπει να πιστεύη τις ότι ο χαρακτήρ της ήτο ειρηνικός, ύπιστάμενος τά

μέγιστα, χωρίς να ζητή να εξετάζω τας άφορμάς των. Έκ τούτου προέβηκα και η έλαφροσύνη η όποια τόσην έκπληξιν είχε προξενήσει εις τους συγχρόνους της. Δέν έτρεχε ποτέ έμπρός από τά πάθη και τούς κινδύνους, αλλά και δέν τούς απέφευγε. Και μέσα εις την φυλακήν συνήψαν σχέσεις κοινωνικάς. Εωσθησαν από κάποιον Τερμιντώρ, μολοντί ο Λαμαρτίος άποδίδει την σσητηρίαν τους εις μίαν πύο ποιητικήν άφορμήν «Η λαμητιόσις, λέγει, έκπληγεία από την κάλλονήν τους, ηρηγήθη να τούς άφορέση την ζωήν». Άλλά' έκείνην την έποχήν εις την Γαλλίαν η λαμητιόσις δέν συνεκινείτο ούτε από την κάλλονήν, ούτε από την δύναμιν, ούτε από την νεότητά, ούτε από την δυστυχίαν.

Η Άδέλα συνελθούσα ταχέως από τόν θάνατον του συζύγου και της φυλακής τας συγκινήσεις, έπανελάβε την κοσμητικήν ζωήν, την όποιαν διειροράζετο με την Άννην, αλλά' η τελευταία αυτή επέμεινε να μένη εις την δευτέρα γραμμήν. Έπρωτιμούσεν τόν ρόλον της έμπιστου και της οικονομού, αλλά' έννοουσε κάλλιστα, μολοντί και αυτή ήτο έμορφη, ότι η μορφή της άδελφής της την ύποχρέωνε ν' άγαπάται, προκαλούσε άγάτη. Η Άδέλα τόν έννοουσε αυτό και έτσι η ζωή τους περιούσε λαμπρά. Έδοκε τας προτιμήσεις της εις ένα ήθοποιόν Γκαρά, όνομάτι, από τόν όποιον έογε και ένα παιδί, και παραδόξως όλος άπεκαλύφθη διά τόν παιδί αυτό όλο τόν μητρού της φίλτρο, άποτίμος, πράγμα που δέν ήσθάνθη διά τά νόμια της παιδιά. Κατά τόν 1814 ένδοιασθήκε διά την Ρεστωρασίον, όπως ένδοιασθήκε κατά τόν 1792 διά την επανάστασιν' αλλά' ο ένδοιασμός της αυτήν την φοράν δέν έπίγησεν ούδολος από κανένα άλλο αίσθημα' είχε λημονήσει τελείως τόν Έρδλ. Δέν ήθελε καθόλου να φηγοράρη μεταξύν τών κυριών έκείνων που δίδουν εις τόν έρωτα μία τραγικήν βίαν. Από την χόραν της με τας άδράς και αίσθητάς γραμμάς και τά λεπτά χρώματα, εκράτησε προπάντων την ύπεροχον γενονομίαν του Έρωτός, ό όποιος εις την μεγάλην αίθουσα του Πύργου της Μάρς, μειδιών τείνει τόν τόξον του.

Η ΣΥΝΕΠΕΙΑ

— MICHEL PROVINS —

Η ΚΥΡΙΑ ΕΒΕΛΙΝ πνήγντα τρεσάρην ετών, αλλά δεκαόνουσα περισσότερα χρόνια παρά τά πραγματικά της, με μαλλιά σφεδόν άσπρα, περιόλλοντα τόν πρόσωπόν της, τόν όποιον ύπήρξε άλλοτε θαυμάσιον και τόν όποιον διατηρούσε από τόν παρελθόν αυτό μία διακριτική γραμμή και μία έκφρασις ύδαθη, άπαύσιμα όλων έκείνων τών πραγμάτων που ύπήρξεν κάποτε έμορφα. Τά μάτια της έκπρόδιδαν την γαλήνιον έκείνην ειρήνην, την όποιαν η ήλικία έστείνει μέσα εις μίαν ψυχήν, επί τών συνομώνων και ξεχασμένων παθών της νεότητος. Η ειρήνη τών νεοκαταλείων όπου ύπάρχουν πολλά λουλούδια. Σήμερον η κ. Έβελιν ήτο άπολύτως η μητέρα — η μαμά διά τά καλλίτερα έτσι, διότι ύπάρχει περισσότερη στοργή, ήδύτης και θοακεία εις την λέξιν αυτήν — ένός παιδιού δεκαοκτώ ετών.

Η ΝΙΚΟΛ, εις την όποιαν συγκεντρούτο όλη της ή ζωή, Μείνασα χήρα πολύ ένωρίς, η μαμά αυτή, άφοσιώθη ψυχήν και σώματι εις την άνάπτυξιν του παιδιού της. Και εις την βελήν κατόρθωσε να κέρη ένα ποταμίον της. Ο κόσμος, συγκληθείς όσο μπορούσε, έπέθετο τας δύο αυτές ύπάσεις, την μίαν κίττασιν και την άλλην κατάστηθην που ήγαγάντο όπως άγαστόνται η μητέρα και η κόρη και συναντώντο εις τας σέψεις, όπως συναντώνται δύο άδελφάι.

Ο ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΤΕ ΤΡΕΥΒ — από τινον ήμερών μνηστήρ της Νικολ — σφεδόν διότι από τόν μαντευθέντα και γενομένον παραδεικόν από τούς δύο νέους έρωτα, δέν έέλιπε παρά η έπισημοποιήσις τών άρατάωνων από την αίτησιν του μνηστήρος.

Νικολ, (χαρομενούσα εις τόν παράθρον) — Μαμά, μαμά... μιά άμαξα!... εινε ο Μπερνάρ! Τί ώραία, τί χαρά! Είχε πη πως θα έλθη τόν βράδν και τώρα θα τόν έχομε εδω όλη την ήμερά!... Κατεβαίνω να τόν ύποδεχθώ.

Κυρία Έβελιν, (μειδιώσα). — Περιμενε τουλάχιστον να μη είς τόν σπίτι!

Υπηρέτρια, (έμφρασιμένη εις την πόρταν της σάλας, πριν προφθάση η Νικολ να κατεβή). — Ο κ. Τρεύβ παρακαλεί, εάν εινε δυνατόν, να γίνη δεκτός παρά τίς κυρία... μόνης.

Κυρία Έβελιν, (έκπληκτός). — Μόνης;

Νικολ, — Μόνης, βέβαια, ήρθε διά να με ζητήση... αυτό εινε! 'Ηρθε μ' άμαξί πολυτελές και θέλει να κέρη τά πράγματα σύμφωνα με τόν πρωτόκολλον της έθιμοτυπίας... Θεέ μου, τί παράξενον που εινε!... αλλά και πόσο είμαι εύχαριστημένη!

Κυρία Έβελιν, (με στοργήν). — Τόν άγαπάς λοιπόν τόσο τόν Μπερνάρ σου;

Νικολ, — Λιγότερο από ότι εσένα, αλλά περισσότερο από όλο τόν κόσμο.

Κυρία Έβελιν, (την άσπάζεται). — Ε! να που είπες και μιά φράσι λογιή! (Έξέσχεται). Λοιπόν περιμενε την έπιστροφην τών άντιπροσώπων.

Η Κυρία Έβελιν καταβαίνει εις προυάντησιν του ντε Τρεύβ εις τόν σαλόνι και κατά την έθιμοτυπίαν τόν ύποδέχεται με την θερμοτέραν ύποδοχήν έκπληροσμένην διά την ψυχράν έπιφάνειαν του νέου. Άνυπόμονος εισέρχεται κατ' εθεταί εις τόν θέμα.

Κυρία Έβελιν. — Λοιπόν;

Ντε Τρεύβ. — Κυρία μου... (διατάζων) κυρία μου, αισθάνομαι μιά θλίψη δι'ότι θα σάς πω και τόν όποιον θα σάς προξενήση μεγάλη λύπη!

Κυρία Έβελιν, (ταρασομένη). — Μπερνάρ!

Ντε Τρεύβ. — Ω! δέν μπορώ σήμερα να δέχωμαι πιά την οικειότητα του όνόματος αυτού.

Κυρία Έβελιν. — Τί θέλετε να πείτε; Με κατατρομάζετε! Σας είδαμε χθές. Τί δυστυχία, τί δυστυχία!...

Ντε Τρεύβ, (διακόπτων). — Η δυστυχία, φεή! δέν χρονολογείται από χθές... Εινε παλιά! Πολύ παλιά, είκοσι τριών ετών!...

Κυρία Έβελιν, (συγκλημένη). — Είκοσι τριών ετών... Μά η κόρη μου δέν είχε γεννηθί τότε ακόμη... Έξηγηθήτε μου, σάς παρακαλώ... δέν εινε δυνατόν τάχα να συμβαίη καμιά σοβαρά παρεγγήσις...

Ντε Τρεύβ. — Ω! πολύ σοβαρά! (άποφασιστικός) Ίδου. Η τύχη ήθέλησε χθές τόν βράδν, εξ αίτιας μιάς πράξεως παλιάς της όποιας είχε ανάγκην ο συμβολαιογράφος μου, να έρευνηθώ διά πρώτην φοράν από τόν θάνατον του πατέρα μου εις τά χαρτιά του, μελαγχολία και λύπη που την άπόφευγα μέχρι τούδε. Είς ένα εφάρμον άνάμεσα εις άλλα έγγραφα ιδιαίτερα, εύρίσκοτο ένα δέμα με έπιστολάς, τόν όποιον έφερε την έξης έπιγραφήν: «Έπιστολαί του φίλου μου Βερνιέ. Να φυλαχθούν διά να τού δωθούν μόλις τας ζητήση».

Κυρία Έβελιν, (με μεγάλην συγκινήσιν). — Άλλ' ο κύριος Βερνιέ έχει άποθάει.

Ντε Τρεύβ. — Και δι' αυτό είχα τόν δικαίωμα ν' άνοιξώ τόν δέμα τών έπιστολών αυτών, αι όποια, έν συνόλω, ήσαν ιδιοκτησία του πατέρα μου άφού τού είχαν έμπιστευθή. Η άνάγνωσις της πρώτης που μου έπεσεν εις τά χέρια, μου έκαμε τήν μεγάλην άποκάλυψιν, που έφαινόσθη να συνεχίσει... (Σίρει ένα χαρτί από την τσέπη του). Ίδου μερικά γραμμάι: «... Είς εσε τόν πιο άγαπημένο φίλο, που έγνώρισες και διεφύλαξες επί είκοσι έντη όλα τά μυστικά της ζωής μου, σου άποκαλύπτω και μιά άπεραντή μου χαρά. Τέλος ηγαπήσθην από τόν ιδανικό και θαυμάσιο πλάσμα, διά τόν όποιον γνωρίζεις από ετών τώρα την σεραστήν μου λατρείαν. Γνωρίζεις έπίσης ότι τόν όνειρο ήτο πολύ ύψηλό, διά να έπιτρέψω εις τόν εαυτόν μου μιά έλπίδα... Άλλ' όλα αυτά, η όμολογία η έλπίδα ακόμη, η άπραγματοποίησις έλπίδα, άνήκουν εις την χθές. Σήμερα είμαι τρελλός από έντυγη!...»

Κυρία Έβελιν, (ταρασομένη από στιγμής εις στιγμήν περισσότερον). — Η έπιστολή αυτή χρονολογείται;

Ντε Τρεύβ. — Άπριλιος 1882. Να και κάτι από μία άλλη έπιστολή: «... Άπελιζομαι σήμερα τόσο όσο έλλιζα χθές. Πιστεύω ότι η γυναίκα, κατά βάθος έναρετος, όποιαδήποτε και άν εινε η δύναμις του έρωτός της, σταματά εξ ένστικτον προ της πραγματοποίησις της ύλης η της φρενικής φρίκης που προκαλεί η άβυσσος. Πράγμα που απαιτεί κατόπιν στοργή, πειστικάς επιδεξιότητες, περιστάσεις ιδιαίτερας διά να νικωθή η να εκριζωθή! Θα φθάσω εις τόν σημειον αυτό μένη; Θα μπορέσω να την πείσω; (Λαμβάνων μιά άλλη έπιστολή) «... Η άνήκουστος πράξις έγένετο σε μία τέτοια συνάντησι ύπερόχον έρωτός, που καμμία μελαγχολία τύψων δέν την έσκόιασε. Αύτη, ματρέσσα μου! Μιά ματρέσσα! Γιατί να μη γίνεσαι διάκρισις της λέξεως μεταξύν μιάς γυναικός που παραδίδεται εξ ολοκλήρου για την άγάτην και έκείνης που δανείζεται!»

Κυρία Έβελιν, (ώχρησάτη και δεικνύουσα μιά άλλη δέσμη έπιστολών). — Και αυτές εδω;

Ντε Τρεύβ. — Τόν ρομάντισον τών σχέσεων, που διήρκεσε τρία έντη.

Κυρία Έβελιν. — Μου διαβάσατε μόνον άποσπάσματα. Μήπως τόν όνομα του προσώπου, περι τού όποιον πρόκειται;

Ντε Τρεύβ. — Δέν ήθέλησα να σάς τόν πω, φανταζόμενος ότι θα τόν ξέρατε.

Κυρία Έβελιν, (έκμηδενισμένη, και με χαμηλωμένα τά βλέμματα). — Τόν ξέρω!

Ντε Τρεύβ. — Τότε, κυρία, καταλαβαίνετε ότι όφειλω, παρά τόν βαρύν πόνον και την άπάντασιν λίπην που αισθάνομαι, να θεωρήσω ότι η παρούσα εινε η τελευταία μας συνάντησις.

Κυρία Έβελιν (Κατασπυρριμένη). — Η τελευταία μας; Άλλά σάς όρκίζομαι, κανείς εις τόν κόσμο δέν έγνώρισε τόν μοναδικό αυτό σφάλμα της ζωής μου. Ο Βερνιέ και ο μαμπάς σας απέθανον. Τόν μυστικό μένει μεταξύν μας. Μόνον έμεις οι δύο τόν γνωρίζομε. Και τότε γιατί; Δέν έχω ολόκληρον την έκτίμησιν του κόσμου; Και εγώ, από είκοσι ετών τώρα, εξελιωθήν άρκετό διά να έχω σήμερα ήσυχον την συνείδησίν μου. Γιατί η Νικολ, η όποια, τόν επαναλαμβάνω, δέν είχε γεννηθή ακόμη την έποχήν έκείνην της ζωής μου, που δέν συγχωρείτε, γιατί να γίνη τόν θύμα;

Ντε Τρεύβ. — Γιατί εις τας φλέβας της τρέχει τόν αίμα σας, διότι με την άνάπτυξιν και την στοργήν την ιδικήν σας, η Δίς Νικολ, είκών σας ζωσα, εινε δύο φορές κόρη σας. Έχει τόν δικό σας αταβισμό και εις την ψυχή και εις την καρδιά.

Κυρία Έβελιν. — Ω! η ψευτιάς του νομού αυτού!

Ντε Τρεύβ. — Έχει την φρενική σας όμοιότητα και μέχρι του βάθους τών σκέψεών σας, ακόμη.

Κυρία Έβελιν. — Ψεύτικες κι αυτές! Κι' έπειτα, αλήθεια, έπειδή μιά φορά εις την ζωήν μου έδοκίμασα κάτι που όλες αι περιπτώσεις της ζωής μου έξηγούσαν, συγχωρούσα μάλιστα άν έλετε, εινε μιά δικαιολογία διά να ύποθέσετε ότι η κόρη μου;

Ντε Τρεύβ. — Δέν ύποθέτω τίποτε, ελπα ότι αυτή η δύναμις, να αισθάνεται κανείς, τόσο ζωηρά αίσθηματα, άφού εινε μέσα σας, ήμπορει να εινε και εις την κόρη σας.

Κυρία Έβελιν. — Α! Θεέ μου! Δέν άγαπάτε. Χωρίς αυτό...

Ντε Τρεύβ. — Άγαπώ πολύ βαθειά άπεναντίας... Ίδου διατί δέν τολμώ! Διότι άν άργότερα...

Κυρία Έβελιν. — Άλλά και η Νικολ σάς άγαπά. Σας έχει δώσει ήδη όλη την καρδιά και όλη την ψυχή της... με πάθος.

Ντε Τρεύβ. — Τόν πάθος, αυτό άκριβός έννοώ! Αύτη η έξαιρετική εύαισθησία, θαυμαστή και νοσηρά, που εύρίσκεται μέσα της και για την όποιαν φοβάμαι.

Κυρία Έβελιν. — Είπατε άδιάλλακτος!

Έπικολούθει βαθεια σγή. Και ο εις και ο άλλος αισθάνονται πως δέν μπορούν να συνεχίσουν. Ο ντε Τρεύβ έγείρεται και διεχθόμενος διά να έξέλθη, χωρετά την κυρία Έβελιν, η όποια άποδίδει έλαφρώς τόν χαιρετισμόν.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΤΩΝ ΧΑΡΑΚΩΜΑΤΩΝ

Μον έτυχε να διαβάσω κάποτε, δέν θυμούμαι κι' εγώ τώρα άκριβώς που, όλίγους μήνας μετά την έκρηξιν του πολέμου, μερικά χαρακωτικά άποσπάσματα, παρμένα από εφημερίδας η καλύτερα ειδή εφημερίδων και περιοδικών, που εκδίδονταν εις τά διάφορα μέρη.

Εινε γεγονός άναμφισβήτητον ότι η άνάγκη της εφημερίδος έχει καταστήσει πλέον μία από τας πρώτας ανάγκας του κοινωνικού μας βίου, από τας πρώτιστας μάλιστα, εάν θέλετε, και τας πλέον μεγάλας. Και ο παρών μεγάλος και καταστρεπτικός πόλεμος ήλθε να τόν επικυρώση φαρδιά πλατεία. Η άνάγκη που αισθάνεται ο άνθρωπος σήμερα να διαβάσει ένα έντυπον χαρτί, τόν όποιον περιέχει όλιγώτερα πολλάκις από όσα αυτός ξέρει, γιγαντοείται όλον έν και δέν ειναι υπερβολή, έκείνο που μου διηγούτον κάποτε. Ένας φρόνιμος και νονηχός καί' όλα άνθρωποι, παρευρεθείς απόπτης μάρτυς άκροατής και θεατής ενός καυγά που είχε λάβει χώραν εις ένα καφετίον, έσπευσε μετ' όλίγων να προμνησθή την πρότην μετά τόν έπεισόδιον εφημερίδα, διά να ιδή πως έγγενήθη τόν έπεισόδιον, όπως έπλεν εις κάποιον που έξέφρασε την δικαιολογημένην άπορίαν, ότι άφού τόν ειδε με τά μάτια του τί ήθελε να διαβάση.

— Τί τά θέλεις φίλε μου, άν δέν τόν διαβάσω εις την εφημερίδα, δέν μπορώ να πεισθώ ότι έγινε κανένα έπεισόδιον, έστω και άν τόν είδαν τά μάτια μου!

ΜΑΤΘΙΔΑΗ ΚΑΣΣΑΙ

Η χαριτωμένη και όλας υπερόλλουσα εις γοητεία ήθοποιός, η άλημονήτος του περιουσιού, δόματος «Διά τόν μεγάλον Έρωτά της» ηρώϊς, θα έμνησθή έφέτος τελεία εις νέαν δημοφιλήν εις τόν περιφέρμον έθρον «Τό Άσμα της Άγορής». Η Ματθίδαη Κασσαί ένάρμοσις χάρους, σάταρον έφρασιών, μεγαυτικής τέχνης θα λάμει έφέτος εις τόν φωτοβόλον κινηματογραφικών στερέωσιμ.

Άλλ' ως επανέλθωμεν εις τόν θέμα μας. Είπα παραπάνω ότι εις τά διάφορα μέρητα οι στρατιώται, άνθρωποι φρενικά άντιπροσπευόντες όλας τας κοινωνικάς τάξεις και όλα τά πεπειδημένα στρώματα της κοινωνίας, μόλις η ζωή τών χαρακωμάτων η μονότονος τους έγινε μιά έξις και την εσνήθησαν, όπως ελχον συνηθίσει και τόν καθημερινόν δρόμον της εργασίας των, ήσθάνθησαν την άνάγκην της εφημερίδος. Και μ' όλα τά μέσα που ήμπορούν να διαθέσουν και τόν καιρόν που τούς μένει μέσα εις την φρενικήν του παρατεταμένου άγώνος μέσα εις τόν φρενικόον αιματοκύλιμα και κάτω από την άπληγην τών όβιδων, εκδίδουν εφημερίδας και περιοδικά. Τά περισσότερα από αυτά έχουν ύφος έντελώς πρωτότυπον, αλλά και πολλά έχουν έκδοθη έπίσης εις καθαράν δημοσιογραφικήν φόρμαν, με όλα τά άπαιτούμενα, μη παραλείποντα ούτε την κοσμικήν ακόμη κίνησιν τών χαρακωμάτων, μίαν κοσμικήν κίνησιν πρωτότυπον και ιδιόρρυθμον, άνάμεσα εις μίαν όρημνικήν νυκτερινήν έφοδον έν τών χαρακωμάτων και εις ένα λυσσαλέον άγώνα πυροβολικού.

Τίποτε δέν λείπει από όσα ήμπορούν να ύπενημύζωμεν εις τούς άνθρώπους αυτούς, που κρύβονται ως οι ασπίλακες υπό την γην, και κωφώνται εις τόν υγρόν χώμα, την κανονικήν ζωήν που διχον πριν φορέσουν την στρατιωτικήν στολήν και λάβουν ένα όπλον εκ' όμου. Ίσως-ίσως δε, η άνάγκη του να άυταταούν τόν εαυτόν τους μέσα εις την πεζότητα, αλλά και τούς κινδύνους μιάς πολεμικής ήμέρας, και με την διαρκήν διά κάποιον έντυπον, που θα τούς άναγγέλλη κάθε πρωί, έπειτα από τόν παραχώδη ύπνον της νυκτός, η κατόπιν μιάς νυκτερινής επίθεσεως που θα τούς ένθυμίζωμεν την κοσμικήν ζωήν, ίσως-ίσως

Ντε Τρεύβ. — Συγχωρήστε κι' έμε και έκείνην... Μου ήτο αδύνατον να μη κάμω αυτό που έκαμα!

Η κυρία Έβελιν, μένει μόνη έν τήν ταραχή του παντός που κατέρρευσε μέσα της. Νικολ, (είσοχρημένη άνυπόμονος). — Ο Μπερνάρ έφυγε, μαμά; Τί συνέβη; (Έξάγη μιά κραγή από της άπελιμομένης έκφράσεως του προσώπου της μητέρας της. Τρέχουσα προς αυτήν.) Μαμά, μαμά... φοβάμαι!... Τί τρέχει μίλα μου!...

Κυρία Έβελιν, (χωρίς να δύναται ν' άπαντήση εις την άοχήν, χαιδέει την κόρη της κι' έπειτα λέγει:) Ο κ. ντε Τρεύβ δέν θέλει... άποσφύρεται.

Νικολ. — Ο Μπερνάρ;... Άδύνατον!

Κυρία Έβελιν. — Κι' έν τούτοις αυτό ήλθε και μου είπε... μ' ένα τροπό πολύ σκληρό μάλιστα.

Νικολ. — Σκληρό αυτός; Έλα δά! Εινε άνίκανος για τέτοιο πράγμα.

Κυρία Έβελιν. — Δέν έγνώρισες ακόμη τις λύπες της ζωής και τούς πόνους... Συχνά οι άνδρες... Νικολ (διακόπτων). — Δέν έγνώρισα τούς άνδρες, αλλά' έγνώρισα τόν Μπερνάρ. Εινε ο πιο λεπτός, ο πιο εύθής, όμολο εκ μέρους του. Μ' άγαπά όπως τόν άγαπάω.

Κυρία Έβελιν. — Κι' όμως βλέπεις... Νικολ. — Έπιτέλους δέν πιστεύω να έλαβε μιά τέτοια άνεξήγητον άπόφαση, χωρίς να δώσει άναλόγους έξηγησεις.

Κυρία Έβελιν (θορυβοκοινομένη). — Διατείνεται ότι εκσέφθη πως εινε χαρακτηρισμός πολύ άνεαρετήρην για να παντρευτή, πως φοβάται μήπως άπατήσει εις τόν αίσθησιν τον αυτός ο ίδιος!

Νικολ (έξημμένη). — Δέν εινε αλήθεια αυτό!... Δέν εινε αλήθεια, μαμά! Με συγχωρείς, μαμά, αλλά μαντεύω, πως ύπάρχει κάποια περίπτωσις που θέλεις να μου κρύψης... Δέν πρέπει να τόν κάμης αυτό... Υποφέρω πολύ... Η ζωή μου τακίζεται... θέλω να μάθω... τί εινε αυτό; Μήπως τού είπαν καμιά παληαθροτιά για την οικογενεία μας; Όχι; Λοιπόν εινε τίποτε πραγματικό και αληθινό; Καμιά κηλις εις την οικογενεία μας; Τό όνομά μας;... Δέν είμαι ίσως η κόρη σου; (Κίνημα της κ. Έβελιν). Δέν ξέρω, εγώ. Σκέπτομαι πράγματα... Μήπως ο πατέρας μου δέν ήτο έντιμος άνθρωπος;...

Κυρία Έβελιν. — Ω! παιδί μου! όχι, όχι!... Εγώ... εγώ... (Έκρηγνυμένη εις λυγμούς). Εγώ δέν είμαι τιμία γυναίκα!

Νικολ. — Λές ψέμματα, μαμά! Ά όχι ποτέ... Θεέ μου!... Λές ψέμματα!

Κυρία Έβελιν. — Δέν λέγω ψέμματα κόρη μου, παιδί μου, δέν λέω ψέμματα... άκουσε... ναί πρέπει να σου τόν πω... θα με κρίνης εσύ.

Νικολ. — Ω! μαμά!

Κυρία Έβελιν. — Ναί, ναί! είμαι η έννοχος, η μόνη έννοχος, κι' εσύ είσαι ο μόνος μου δικαστής... όταν μάθης, θ' άποφασίσης... Έάν δέν θέλεις πιά να με γνωρίζης.

Νικολ (της παίρνει τά χέρια). — Σώπα!... για όνομα του Θεού, μαμά! σάπα!...

Κυρία Έβελιν. — Πρώ είκοσιτριών ετών, πριν να γεννηθής, ήμουν πολύ δυστυχισμένη εις την ζωήν μου, γιατί ήσουν όρφαν. Παντρεύεσαι τόν πατέρα σου, που ήτο ήδη γέρον, όταν εγώ δέν ήμουν παρά ένα παιδάκι ακόμη... άγαπούσα κάποιον, που δέν έπρεπε ν' άκούσω... ένα όν με καρδιά, πολύ άνεπτυγμένο, πολύ καλό... Άντιτάθηκα πολύ, επί έντη... αλλά φεή! όχι ζωσ τόν τέλος... Δέν είχα τόν θάρρος... είχα η εύνηγία άνάγκη όλίγης έντυγής... Και ήτο τόσο βραχεία η εύνηγία αυτή!... Αυτός... αυτός ο φίλος πέθανε... μόνον τόν μυστικό μας, που κανείς εις τόν κόσμο δέν ύπομείσθη, ελχεν έμπιστευθή εις τόν κ. ντε Τρεύβ, τόν πατέρα. Και μερικάς έπιστολάς που εύρέθησαν μέσα εις έντελώς ιδιαίτερα έγγραφα μου, τόν κατοκτήσαν γνωστό εις τόν Μπερνάρ.

Νικολ, (ώχρησάτη με τά χαρακτηριστικά νεκρά). — Ε! καλά, λοιπόν;

Κυρία Έβελιν (τρομαγμένη). — Τί θέλεις να πής;

Νικολ. — Δέν καταλαβαίνω. Τί σχέσις ύπάρχει μεταξύν έκείνου που έκαμες, πράξεις προσωπικές δικές σου, που εινε άγνωστες εις όλους, που άναφέρονται εις ένα παρελθόν, πεθανέμον δε, τί σχέσις ύπάρχει μεταξύν αυτού και μένα άπέναντι του Μπερνάρ;

Κυρία Έβελιν. — Υπάχει η σχέσις ότι είσαι κόρη μου, τόν όν που έγινε από έμε, κι' έπειδή η σάρξ η δική μου ήτο αδύνατος κάποτε, ήμπορει να γίνη και η δική σου!...

Νικολ. — Δέν σου τά είπε αυτά ο Μπερνάρ!...

Κυρία Έβελιν. — Δυστυχώς! Σου όρκίζομαι πως... Αύτη ήτο και η μοναδική του δικαιολογία. Άπομακρύνεται από κοντά σου γιατί φοβάται πως μου μοιάζει.

Νικολ, (έξασπασμένη). — Και ο φόβος αυτός ύπήρξε πιο δυνατός από την έμπιστοσύνη του σ' έμένα, από την έκτίμησιν, από την άγάτη του;

Κυρία Έβελιν, (προσβληθείσα από μιά λέξη της κόρης της). — Τόν βλέπεις.

Η Νικολ μένει βυθισμένη εις σέψεις, τά πτωκά της μάτια προδίδουν μόνον πως όποφείει από την συντήρησιν τών δύο της πιο άγαπημένων έλιπίδων της άγάτης και της άγνότητος της μητέρας της.

Κυρία Έβελιν. — Δέν μου μιλείς; (Άπελιμομένη) Με καταδικάζεις; Η Νικολ με μία προπαθήσια όλου τού ειναι της ρεταίης εις την άρχαλιά της μητέρας της σφίγγεται έκάνο της γελιά και κλειει στοργικά.

Κυρία Έβελιν, (φροξίζομένη από μιά έλπίδα). — Θα με συγχωρήσης; Νικολ, (σφρηγισμένη επάνω της περισσότερον). — Μήπως μπορώ να μη σε συγχωρήσω, με την καρδιά που μου δημιούργησες; Έχει δίχη αυτός ο κύριος, σου όμοιάζω πολύ... Είμαι ολόκληρη κόρη σου, δική σου!...

(Από τόν Professeur d'Amour)

Τά μεταξωτά σας. — Όταν τά μεταξωτά φορέματά σας λόγω του χρόνου, χάνουν την γαλάζια τους, ήμπορείτε με τόν άκόλουθον τρόπον να τά κάνετε να γυαλίσουν σαν καινούρια. Διαλύετε 2 δράμια μαστίχα της Χίου από μαλακούς κόκκους σε 24 δράμια οινόπνευμα και άπολύετε τόν φορέμα σας επάνω σε μιά κυρτή σανίδα. Με ένα σφονγγάρι βουτηγμένο στο διάλυμα σας, τόν περιβρέχετε, μόλις δε μσοστεγνώσει από τόν βρέξιμο αυτό, τόν περιγράτε με ένα οίδερο όχι πολύ ζεστό.

αυτή η ανάγκη να εγέννησε το νέον αυτό είδος, την εφημερίδα των χαρακωμάτων, ή οποία θα δείγνη ασφαλώς εις τους μεταγενεστέρους την ηνυχολογίαν των λαών κατά τον τρομακτικόν πόλεμον. Όμοιολογώ ότι από την περιγραφήν που εδιάβασα, εσχμάτισα την ιδεάν ότι πολλά από τα δημοσιεύματα εις τας πρωτοτύπους αυτάς εφημερίδας είναι παρουσιάσματα και από των στηλών σοβαρών εφημερίδων και περιοδικών, άλλ' εκείνο που μου έκανε εντύπωσιν είναι ότι όλα αυτά αι όλιγοήμεροι εφημερίδες, διότι ή ζωή τους είνε φυσικώς έπόμενονον ώς εκ των μεταλλαγών που παρουσιάζει ο άγων των διαφόρων μετώπων να μήν έχουν ζωήν μεγάλης διαρκείας, αναφέρονται όσον το δυνατόν όλιγώτερον εις τον πόλεμον και περιορίζονται μόνον εις την ειρηνικήν ζωήν της έστρατείας, εις τας βραχυχρονίους και πρωτοτύπους διασκεδάσεις μέσα εις τους ύπογείους δαιδαλούς της νεωτέρας πολεμικής τέχνης. Είνε ή ανάγκη ή ριζωμένη βαθειά εις τους σημερινούς ανθρώπους, οί όποιοι ένθ μάχονται και ευρίσκονται μέσα εις τό πύρ και εις την μανίαν των όβίδων και των σφαιρών, προσπαθούν να έξηκούν όσον ήμπορούν και με όποιοδήποτε μέσον διαθέτουν την κατάστασίν τους.

A. Σ.

* ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ *

ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ

Εις τό Παρίσι αυτήν την εποχήν διεξάγεται μεγάλη συζήτησις μεταξύ των εφημερίδων και των διαφόρων συλλόγων των ξένων διά την μετά τον πόλεμον περίοδον, ή οποία ασφαλώς δέν θα έχη μικρόν αντίκτυπον επί της οικονομικής καταστάσεως της Γαλλικής πρωτευούσης. Και εξετάζεται από τώρα τό ζήτημα πώς θα κατορθωθή μετά την κατάπαυσιν του πανευρωπαϊκού άλληλοσπαραγμοού να προσελκυσθούν από όλα τά μέρη του κόσμου ξένοι διά να δημιουργηθή κατ' αυτόν τον τρόπον μία ζωηρά οικονομική κίνησις εις τό Παρίσι. Οί άρμόδιοι έθεώρησαν ότι μεταξύ των πρώτων ζητημάτων, τά όποια θα συνέτεινον εις την οικονομικήν αυτήν ευπραγίαν ήτο ή φροντίς διά τον πολλαπλασιασμόν των ξενοδοχείων του Παρισιού. Έξζητήθη δέ πρός τουτο και ή ένίσχυσις της Κυβερνήσεως. Νέα μεγάλα ξενοδοχεία θ' αρχίσουν άμέσως από τώρα να εγείρονται επί τη βάσει όλων των νεωτέρων απαιτήσεων της ευμάρειας και της ήλιουστειας. Και οί μόν Γάλλοι, οί όποιοι ευρίσκονται τώρα εις εμπόλεμον κατάστασιν και έχουν συγκεντρωμένην όλην την προσοχήν και όλας των τάς φροντίδας πώς να άποκρούσουν και να νικήσουν τον έχθρόν, φροντίζουν δι' αυτό.

Ήμας εδώ με την σχετικήν ήσυχίαν που έχομεν εκ της ουδετερότητος, ουδεμίαν φροντίδα λαμβάνομεν μ' όλας τας ειδικάς οργανώσεις που υπάρχουν εις τά διάφορα Ύπουργεία και μεταξύ των ιδιωτών δέν γίνεται τίποτε, όταν τά ξενοδοχεία της Έλληνικής πρωτευούσης ευρίσκονται εις τέτοια φρικτά χάλια και όταν μετά τον πόλεμον γνωρίζομεν ότι ή πρωτεύουσα του Έλληνικού Κράτους θα συνδεθή σιδηροδρομικώς με όλας τας Ευρωπαϊκάς πρωτευούσας.

*

ΜΙΑ ΠΡΟΟΔΟΣ

Καμαρώσατέ την! Είναι ή πολυθρόνητος νέα Όφθαλμολογική Κλινική του διακεκριμένου όφθαλμολόγου μας κ. Σπήλιου Χαραμή.

Άληθινό καμάρι της όδου Μενάνδρου, αρ. 27, εις θ' ό,τι τελειότερον και ό,τι επιστημονικώτερον μέχρι σήμερα έχει να επιδείξη ή Έπιστήμη και ή Εύμάρεια, καταλάμπει εις κάθε λεπτομέρειαν αυτής.

Ήλεκτροφώτιστος, άνυτος, εύαερος, πάμφωτος, αναπαιτικωτάτη, εκ καθαριότητας άπαστραπτουσα, με πατώματα από ξυλόλιθον, με θαλάμους και χειρουργεία και έργαστήρια όλα λακέ, με λουτρώνας, με άνεμιστήρας, με νερά άφθονώτατα, με επίπλωσιν πλουσιωτάτην, έν γένει με ό,τι δύναται να την παρουσιάση ως τό τελειότερον όφθαλμολογικόν ίδρυμα έν τη Άνατολή.

Ό κ. Σπήλ. Χαραμής και ως επιστήμων, αλλά και ως υπεργρανεύεται, τοιοούτον θωρήσας εις τους Αθηναίους έγκαλλώπισμα.

Η "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ",— Λόγω της εξαιρετικής έντελώς καταστάσεως, τά δύο έτη της «Εικονογραφημένης» 1916-1917 θ' άποτελέσουν ένα τόμον, συνεχιζομένης της κατ' αύξοντα αριθμήσεως των σελίδων.

ΚΩΝ. ΒΟΥΡΟΣ

Αυτός είναι ο δημιουργός του θαυμασίου και μοναδικού διά την πρωτεύουσαν, άλλους της Κηφισιάς και έν γένει του λουλουδέιου κόσμου των Άθηνών.

Όταν πρό εικοσιπενταετίας ο άείμνηστος Συγγρός έξήτει τον ειδικόν, μόνον έν τή προσώπω του κ. Βούρου εΐρε τον κατάλληλον άνθρωπον καλέσας αυτόν εκ του έξωτερικού.

Έάν ή φήμη της αξίας του τον έφεραν εις Άθήνας, τά έργα του τον άνέδειξαν άναγκασιότατον παράγοντα διά την έξωραΐσιν των δημοσίων και ιδιωτικών κήπων. Ό κ. Κων. Βούρος λίαν δικαίως κατέκτησε την ευγνωμοσύνην της πρωτευούσης.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ - ΟΜΙΛΗΤΗΣ

Ό πρσβευτής της Ίταλίας έν Άθήνας κόμης Μποσδάρι μας απέδειξεν ότι δέν είνε μόνον διπλωμάτης δεξιός αλλά και όμιλητής γλαφυρός και ευχάριστος. Η διαλέξις του με τό ένδιαφέρον θέμα «Δύο γυναίκες από τον Δάντην», ή οποία έγινεν εις την αίθουσαν της Ίταλικής Σχολής της όδου Πατησίων πρό εκλεκτής και πυκνής συγκεντρώσεως, εκ της Άθηναϊκής κοινωνίας και των ένταθα ξένων παροικιών, μας απέδειξεν ότι ο κόμης Μποσδάρι καλλισργεί λίαν έπιτυχώς τά Γράμματα, κατά τας όλλγας ώρας ήσυχίας και αναπαύσεως, τας όποιας του άφίνουν οι πολυποικιλιαι και πολυσύνθετοι διπλωματικάι του άσχολίαι.

*

ΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Φαίνεται, από τά μέχρι τουδε διδόμενα, ότι θα έχομεν έφετος ζωηροτάτην κίνησιν διαλέξεων. Έκτός της συνεχείας των περυσινών της αίθούσης του Παρνασσού, ήρχισαν από τουδε και θα διαρκέσουν καθ' όλην την περίοδον μέχρι του νέου έτους αι καθ' έδωμάδα διαλέξεις του νέου θεάτρου «Διονύσια» με κομφορνασιέ γνωστούς λογίους και άνθρώπους των Γραμμάτων. Τήν περίοδον των διαλέξεων των «Διονυσίων» ήνοιξε ο κ. Δαραλέξης. Θα έπακολουθήση διαλέξις του κ. Σ. Μελά περί «κοινωνικής φιλοσοφίας του Δουμά υιοδ». Έκτός των διαλέξεων των άρρένων λογίων θα γίνουν και διαλέξεις εις την αίθουσαν του Λυκειου, όπου εκτός τουτων θα δίδωνται τακτικά καθ' όλην την χειμερινήν περίοδον, και έρασιτεχνικά παραστάσεις, μεταρρυθμισθείσης της αίθούσης καταλλήλως.

Έν γένει ή έφετεινή περίοδος, εάν δέν μεσολαβήσουν γεγονότα έπιβάλλοντα άλλαγήν των ληφθεισών αποφάσεων, θα έχη εξαιρετικήν και ζωηροτάτην κίνησιν.

*

Η ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΚΗΦΙΣΙΑ

Η Κηφισιά, τό γραφικόν προάστειον της πρωτευούσης με όλην την καιρικήν μεταβολήν, τά φθινοπωρινά φυσήματα, την απογύμνωσιν των δένδρων και την υγρασίαν, εξακολουθεϊ κατά την έφετεινήν φθινοπωρινήν περίοδον να είνε τό αγαπημένον κέντρον πλειστον Άθηναϊκών οικογενειών, αι όποιαι έχουν τά μέσα να παραμένουν εκεί. Και φαίνεται ότι ή προτιμησις αυτή θα εξακολουθήση και κατά την χειμερινήν περίοδον. Φαίνεται όμως ότι οι προτιμώντες την παραμονήν ακόμη εις την έξοχήν από την κίνησιν της πρωτευούσης έχουν δικαίον, διότι ή Κηφισιά, τό ελοπραΐσιον προάστειον, είνε πράγματι την εποχήν αυτήν ύπεροχον. Οί παραχρυσίζοντες εκεί έχουν τό πλεονέκτημα να βλέπουν και να άπολαμβάνουν με όλας τας αισθήσεις των τό φθινόπωρον τέλειον με τας παραμικρότερας λεπτομερείας του, με όλην του την ποιήσιν και με όλην του την μελαγχολίαν. Καί τό θέαμα αυτό, που χαρίζε εις τας αισθήσεις ή περιβάλλουσα τό άριστοκρατικόν προάστειον άγνή και μεγαλοπρεπής Έλληνική φύσις είνε χιλιάκις προτιμώτερον από την κορδέλλαν μέσα εις τον περιωρισμένον χώρον της κινηματογραφικής αίθούσης με την Μπορέλι, την Μπερτινι, την Μενικέλι, ή άλλην όποιανδήποτε έλλι της κινηματογραφικής βιομηχανίας.

ΠΕΝΘΙΜΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

Περασμένα μεσάνυχτα,
Ποιός θρηνοός, όμιμένα;
Τά κοιήματα γύρω μου
μέ κντιούσαν όλιμμένα.
Στοδ μεγάλο καθρέφτη μας
τά παράξενα βάθη
κάποιος ίσοκιος ξεκίνησε
θολωμένος κι' εστάθη.
Και τριγύρω μου άπλώθηκε
λιθανιδών μιά πηχμύρα
— σμφορά μου — και μωπνίξε
της ανοής σου τά μύρα.

Περασμένα μεσάνυχτα,
Στοδ καιμόδ μου την έννοια
ποιός σου χάρισε, αγάπη μου,
δνδ φτερά βελουδένια;
Την αυγή κάποια άρώματα
την ψυχούλά σου παύσαν
μαραμμένα άκ' τό βάζο μας
τά χρυσάνθεμα γέγραν.
Και χλωμές στοδ κατάλευκον
κρεββατιούδ σου την άκρη
δνδ λαμπάδες κνιούσανε
ματωμένο ένα δάκρυ.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ